

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

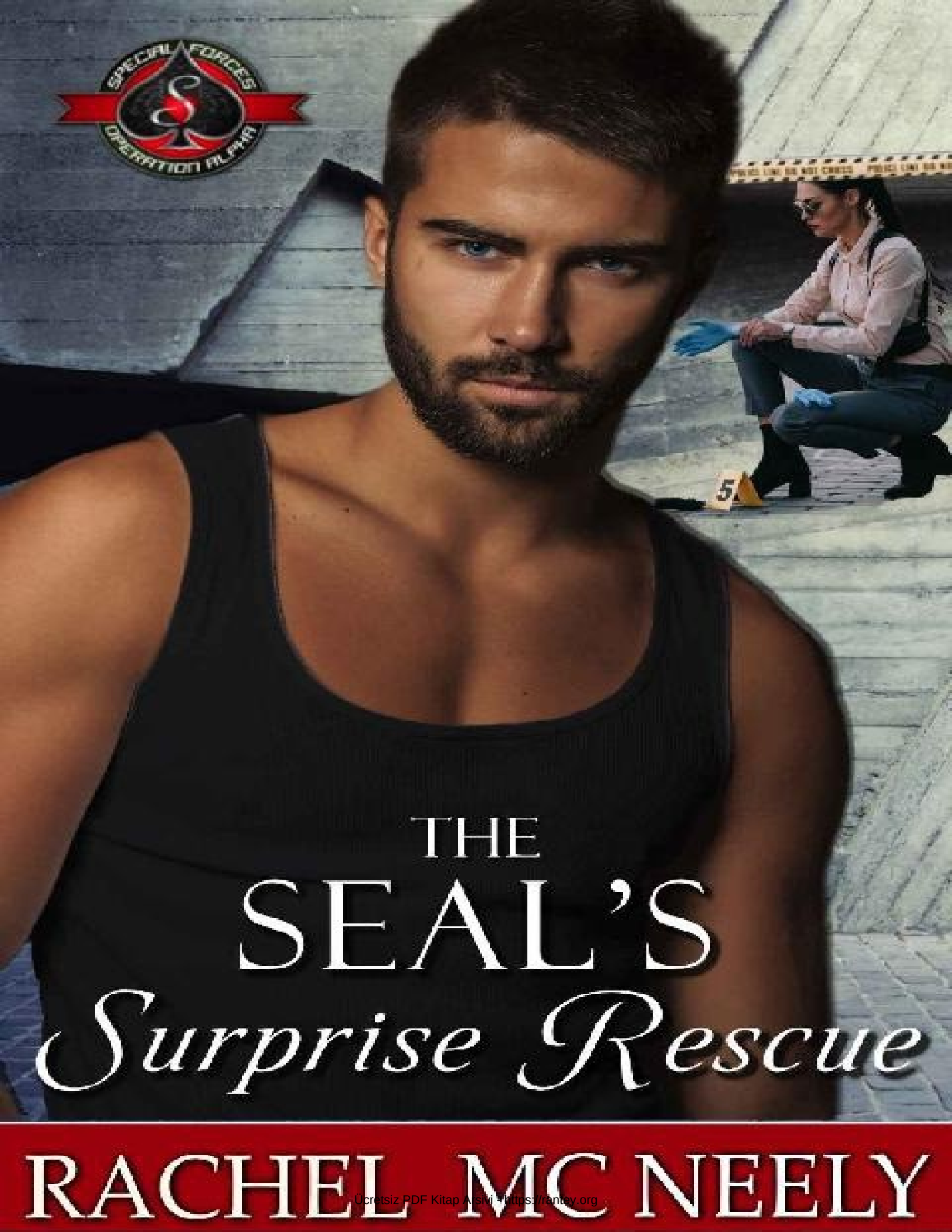
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
SEAL'S
Surprise Rescue

RACHEL MC NEELY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FOKUN SÜRPRİZ KURTARIŞI (ÖZEL KUVVETLER: ALFA OPERASYONU)

RACHEL MCNEELY

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Sonsöz

Ayrıca Rachel McNeely

Yazar Hakkında

Daha Fazla Özel Kuvvet: Operation Alpha World Books

Susan Stoker tarafından yazılan kitaplar

Sevgili okurlar,

Özel Kuvvetler'e hoş geldiniz: Alfa Operasyonu Fan-Kurgu dünyasına!

Bu muhteşem dünyada yeniyseniz, özetle yazar, içinde bir veya daha fazla karakterimi kullanarak bir hikaye yazdı. Bazen bu karakterin hikayede önemli bir rolü oluyor, bazen de sadece kısaca bahsediliyor. Bu tamamen yasal ve izin verilebilir bir durum çünkü hikayeyi yayınlamak için Aces Press'e başvuruyorlar.

Bu kitap tamamen onu yazan yazarın eseridir. Hangi karakterlerimin kullanılacağı konusunda beyin fırtınası ve diğer fikirlerle yardımcı olmuş olsam da, hikayenin yazılması veya düzenlenmesi sürecinde herhangi bir rolüm olmadı.

Bu kadar çok yazarın karakterlerimi kendi hikayelerine yazmak isteyecek kadar sevmesinden gurur ve heyecan duyuyorum. Onları ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim!

OKUYUN!

Xoxo

Susan Stoker

Geniş, sevgi dolu ve destekleyici ailesine rağmen Dedektif Kat Cafferty, sert tutumu ve engel tanımayan polislik tarzıyla gurur duymaktadır. Başarısız bir evlilik geçiren Kat'ın, başka bir adamın kalbine yaklaşmasına izin vermeye hiç niyeti yoktur.

SEAL doktoru Madison Carney, kendisine Profesör lakabını takmalarına neden olan sessiz, entelektüel yaşam tarzı nedeniyle takım arkadaşları tarafından azarlanmaktan çekinmiyor. Silah arkadaşlarının dostluğuna değer veriyor, ancak ağırbaşlı hayatının kadınlar için pek çekici olmadığı gerçeğiyle yüzleşti - eski karısı bunu açıkça ortaya koydu.

Kat, restoranın karşısında göz göze geldikleri anda bir kıvılcım hissetmişti. Madison'ı bir araba hırsızının elinden kurtardığında bu kıvılcım daha da alevlendi ve yumuşak dilli, onurlu ve güçlü SEAL'i tanıdıkça daha da büyüdü.

Güçlü bir adam olan Madison, Kat'e olan hislerine karşı koyma konusunda zayıftır. Güzel, akıllı, tatlı ve savunmasız olan Kat, Madison'ın kendini bedenen ve ruhen teslim edebileceği tek kadın olabilir.

CHAPTER 1

Madison Carney yemek masasının karşısından arkadaşı Dirk Foster'a gülümsedi, SEAL ekibinde daha çok Ranger olarak tanınıyordu. "Sen ve Haley'nin bu gece bana katılacak kadar boş olmanıza sevindim. Her ikinizi de evliliğiniz için tebrik etmek istedim, ancak bu güzel ve akıllı bayanı seninle evlenmeye nasıl ikna ettiğin benim için bir muamma, Ranger."

Ranger güldü ve Haley'nin elini tuttu. "Beni çok heyecanlı ve neşeli bir yola sürükledi ve neredeyse beni öldürüyordu. Sanırım benimle evlendi çünkü beni güvende tutmak için etrafta olması gerektiğine inanıyordu."

Haley'nin yüzü domates kırmızısına döndü. Ranger eğildi ve onu öptü. "Ranger'ın söylediklerinin yarısı doğru mu?"

"Korkarım öyle. Akşam yemeğine gelmeniz gerekecek ve size tüm hikayeyi anlatacağız." Haley Ranger'a bir öpücük gönderdi.

"Tanrım, Ranger'ın bir kadına bu kadar aşık olduğunu göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ranger sırttı ve Madison'a doğru başını sallayarak Haley'e şöyle dedi: "Madison grubun en entelektüel olanı. Fark etmiş olabileceğin gibi çoğumuz öyle süslü kelimeler kullanmayız. Madison ortadan kaybolmayı ve eve gidip kitap okumayı seviyor."

Haley, "Sessiz zaman geçirmenin ve kitap okumanın keyfini çıkarmakta yanlış bir şey yok," dedi.

"Hayır, ve o harika bir doktor. Eskiden ona Doktor derdik ama daha sonra çok zeki olduğu için Profesör olarak değiştirdik."

"Ben sadece bir sağlıkçıyım, ama bana ne derlerse ona cevap veririm. Hepiniz tatlı sipariş etmek ister misiniz?" "Hayır, sanırım eve gideceğiz. Ama yemek için teşekkürler." Ranger ayağa kalktı ve Haley'nin

sandalye. "Babana bakmaktan döndüğüne ve Pazartesi günü bize katılacağına sevindim. Seni çok özledik."

"Geri döndüğüm için mutluyum. Sanırım gitmeden önce burada oturup kahvemi bitireceğim."

Mutlu çift ayrıldıktan sonra Madison kahvesini yudumladı ve etrafına bakındı. Gözleri birkaç masa ötede oturan bir kadınınkilerle birleşti. Kumral saçları başının üzerindeki ışıktaki parıltıyordu. Kadın gülümsediğinde Madison'ın kalbi küt küt atmaya başladı.

Kahretsin, çok güzel bir kız ama bana göre değil. Madison ilk evliliğinde yaptığı hataları hatırladı ve uzunca bir süre bu işe bulaşmamayı planladı. Kahvesinden son yudumu aldı, hesabı ödedi ve kapıya yöneldi.

Restoranın önündeki son park yerini kapınca şansım yaver gitti. Fazla yürümek zorunda kalmayacağım. Umarım uzaktayken formdan düşüp tembelleşmemişimdir.

Kapı arkasından kapanırken Madison aracına doğru üç uzun adım attı. Ve durdu. Bir adam

sürücü tarafındaki kapının üzerine eğilmişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Madison adamı yakasından yakaladı, etrafında döndürdü ve yumrukladı.

Adam Madison'a doğru hamle yaptı ve Madison kontrol için onunla güreşti. Karnına ve çenesine sert bir yumruk yiyen soyguncu geri çekildi. Yüzü kızarmıştı ve sinirliydi, tekrar dövüşmek için ayağa kalktı. İleri doğru hamle yaptığında ayağı takıldı ve Madison'ın üzerine düşerek ikisini de yere serdi.

"Kahretsin, bu acıttı." Madison başını ovuşturdu ve görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırmaya çalıştı. Birinin bağırıldığını duydu.

"Silahını bırak!" İki silah aynı anda patladı.

Madison gözlerini odaklamaya çalıştı. *Kahretsin, kurtarıcısını görmekte zorlanmanın tam sırasıydı.* Ne kadar göz kırparsa kırpsın, çift görüyordu. Amazon boyutlarında iki kadın gördüğünü sandı, sonra da bayıldı.

* * *

Kathleen Cafferty, daha çok bilinen adıyla Kat, restoranda hayran olduğu yakışıklı adama doğru eğildi. Davetliler ayrıldığında, onu tekrar görmeyi umarak aceleyle kapıdan çıkmıştı.

Bir kavga bulmayı ve onun da olaya karışmasını beklemiyordu. Bir adamın başka bir görgü tanığına, ayağa kalkıp düşenin üzerinde duran adamın arabasını çalmaya çalıştığını söylediğini duydu.

Hırsız silahını çektiğinde, Kat bağırmış, "Polis! Silahını bırak, yoksa seni vurmam zorunda kalacağım!" Bunun yerine adam ona doğru döndü ve silahını ona doğrulttu. Sola doğru eğildi ve adama ateş etti.

Kurşunu kızı bir santimle ıskalamış. Silahlı adamın göğsünde bir kurşun vardı. Kat iki ambulans ve destek çağırdı.

"Ben doktorum," dedi arkasından bir adam. Ambulans gelene kadar ikisini de kontrol edeceğim." Göğsü kanayan adamın yanına koştu ve bir kadın elinde siyah bir çantayla koşarak geldi.

Nefes nefese, "Al tatlım," dedi ve Samiriyeli'ye çantayı uzattı. Kadınlar yakışıklı adama bakmak için döndüklerinde adam yanlarına geldi.

"Ben iyiyim," dedi ona.

"Belki, belki de değil. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsiniz. Ben bir hemşireyim ve doktor olan kocamla birlikte restoranın içindeydim. Göğsünden vurulan adamla ilgileniyor. Göz bebeklerinizi kontrol edeyim." Küçük bir kalem ışığını adamın gözlerine tuttu. "Her ikisi de ışığa tepki veriyor, ancak önümüzdeki yirmi dört saat boyunca hastaneye yatırılıp gözetim altında tutulabilirsiniz."

"Asla olmaz. Ben bir sağlıkçıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"İyi tıbbi tavsiyeleri dinlemeyen şu aptal tıp insanlarından biri misin?" diye sordu gülümseyerek. Etrafına bakındı ve Kat'e başını salladı. "Bu hanımefendi bir polis memuru. Senin hayatını kurtardı."

* * *

Madison başını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. "Başımda dikilen iki Amazon mu var?" Kat güldü. "Hayır, sadece bir tane."

"Lanet olası güzel kadın bana bakıyor," diye mırıldandı. "Pardon, lanet mi dedim?" "Bu seferlik affedildin."

"Seni restorandan hatırlıyorum. Güzel bir fantezi ama benim için değil."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ben de senin görünüşünü beğenmiştim." Kat sıırıttı. Kafasına aldığı darbe

düşüncelerini ve sözlerini etkiledi. Kendine geldiğinde, söylediklerinden utanacağına bahse girerdi. "Az önce çıkan bayan kim?"

"Kocası doktor, kendisi de hemşire. Onlarla daha önce bu restoranda tanışmıştım. İyi insanlar ve gerektiğinde yardım etmeye hazırlar." Konuşmasını bitirdiğinde daha yakından baktı ve adamın yine dışarı çıktığını fark etti.

"Sanırım yarına kadar sana soru yok." Doğruldu ve ambulansların köşeden döndüğünü gördü.

Birkaç adam dışarı fırladı ve göğsünden yaralanan adamın yattığı yere koştu. Doktordan hızlı bir rapor aldılar, hastayı sedyeye yüklediler ve sirenlerini çalarak ayrıldılar. Diğer ambulans Madison yakınlarında durdu. Sağlık görevlileri onu kontrol etmek için aceleyle geçitten geçtiler.

"Bilinci gidip geliyor. Düşüşünde başını kaldırıma çarpmış olmalı.

Bir yumru oluştuğunu görüyorum," dedi Kat.

Yaralarını ve başka bir sorunu olup olmadığını görmek için hızlıca kontrol ettiklerinde derin bir nefes aldı. Normalde görgü tanıklarına soru sormak için acele ederdi ama bir acil yardım görevlisi Madison'ın nabzını ve tansiyonunu kontrol edene kadar yanından ayrılamadı.

"Durumu stabil. Onu hemen acil servise götüreceğiz. Onu daha ayrıntılı kontrol edebilirler ve kimi aramamız gerektiğini öğrenmek için ceplerini kontrol edebilirler."

"Pekâlâ. Hastaneye sonra gideceğim. Ben Dedektif Cafferty. Bana ulaşmanız gerekirse kartım burada."

"Teşekkürler." Madison'ı ambulansa bindirmek için acele ederlerken ambulans şoförü onu cebine attı.

Kat aracın uzaklaşmasını izledi. *Ne geceydi ama. Kardeşlerim bu hikâyeye bayılacaklar ve ben de yarın erkenden kurbanı görmek için sabırsızlanıyorum.*

* * *

Ranger Haley'i öperken telefon çaldı. Bir an için aldırmadı ama çalmaya devam edince ondan uzaklaştı ve telefonu kapı. "Alo," diye bağırdı.

Yüzbaşı Buchanan kıkırdadı. "Kötü bir zamanda aramış olmalıyım." "Özür dilerim, Kaptan. Başka bir robocall olduğunu düşünmüştüm."

"Sizi arıyorum çünkü şehir merkezindeki hastanenin acil servisinden bir telefon aldım. Madison'ın kafa travmasıyla geldiğini söylediler. Sanırım iyi olup olmayacağından emin olmak için onu bu gece tutmayı düşünüyorlar."

"Ne? Onu yaklaşık bir buçuk saat önce restoranda bıraktık."

"Seni ve Haley'i yemeğe davet ettiğinden bahsettiğini biliyorum. Bu yüzden aradım."

"Evet. Gitmeden önce oturup kahvesini bitirmek istedi. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum."

"Bunu beklemiyordum, yoksa beni arardın. Acil servise gidip Madison'ın nasıl yaralandığını bana bildirir misin? Eğer sabah taburcu olmazsa, onu Balboa Askeri Hastanesi'ne nakletmemiz gerekecek."

"Her şeyi kontrol edip sizi arayacağım Kaptan."

"Teşekkürler. İkinizin yakın olduğunu biliyorum. Madison'ın benim yüzüm yerine senin yüzünü görmeyi tercih edeceğini düşündüm." "Yola çıkıyorum." Ranger aramayı sonlandırdı ve Haley'e döndü. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama

Madison acil serviste. Gidip onu kontrol etmem gerek. Geç oldu. Neden yatağa gitmiyorsun?

Eve gittiğimde seni uyandırırım."

"Gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmasan iyi edersin. Madison için endişelenirken uyuyabileceğimden şüpheliyim. Beni ara ve nasıl olduğunu haber ver."

Ranger onu kendine doğru çekti ve öptü. "Öpeceğim. Gitmem gerek." Garaja koştu ve şehir merkezine doğru giderken hızlanmamaya çalıştı. *Lanet olsun. Bu kadar kısa sürede ne olmuştu?*

* * *

Acil durum girişine yakın bir park yeri bulduktan sonra, Ranger kaldırımını koşarak geçti ve kapılardan içeri girdi.

Masada duran bir resepsiyon görevlisi bağırdı, "Yavaşlayın bayım! Daha ileri gitmeden önce giriş yapmanız gerekiyor."

"Üzgünüm, Madison Carney'i arıyorum. Ambulansla geldi."

"Elbette, hepimiz kimden bahsettiğinizi biliyoruz. Üçüncü bölmedeki perdenin arkasında. Giriş yapıp beklemeniz gerekecek. Doktor şu anda onu kontrol ediyor."

"Sen ve herkes Madison'ın adından başka kim olduğunu nereden biliyorsunuz?" Ranger kaşlarını çatarak sordu.

Sırıttı. "Çünkü o da senin gibi yakışıklı bir yakışıklı."

Ranger nadiren kızarırdı. Hemşire onun kızarmış yüzüne güldü. "Kadınların sana yakışıklı olduğunu söylemesine alışkın olmalısın."

"Eşlerimiz bize sık sık söyler." "Lanet olsun, sen evlisin." "Evliyim ve evlendiğim için mutluyum."

Kadın içini çektikten sonra, "Arkadaşınızın doktorunun bu tarafa doğru geldiğini görüyorum. Dr. Roberts, bu Bay Carney'nin arkadaşı."

"Burada olmanıza sevindim. Bay Carney'nin cebinde iki kart vardı, biri ailesini tanıtıyordu, diğeri de başhemşirenin daha önce konuştuğu memur içindi."

"Kaptanımız aradı ve Madison'ı kontrol etmemi istedi. O nasıl?"

"Kafasına sert bir darbe aldı ama röntgenlerde kırık ya da kanama görünmüyor. Tedbirli olmak için onu bu gece tutmak istiyorum. Sabah her şey yolunda giderse taburcu edilecek."

"Onu görebilir miyim?"

"Evet. Arkadaşınızın kafası zaman zaman biraz karışık olabilir ama sabaha kadar zihni berraklaşacaktır, yoksa daha fazla test yapacağız. Kafa travması için onu nöroloji katına gönderiyorum."

"Bu tür yaralanmalar için özel bir katınız var mı?"

"Küçük bir rakam ama herkesin telefonlarına ve diğer elektronik cihazlarına yaptıkları işten daha fazla dikkat etmesi nedeniyle daha fazla yaralanma görme eğilimindeyiz. Ve hepsinin en azından ilk gece her saat başı takip ve kontrole ihtiyacı var."

"Teşekkürler, Dr. Roberts. Onu kontrol edeceğim ve Madison'ın şimdilik iyi olduğunu bildirmek için Kaptanımı arayacağım." Ranger gösterilen odaya doğru ilerledi.

Madison gözlerini açtığında Ranger, "Tek başına başını belaya sokacağını biliyordum," diye alay etti. "Kaptan senin için endişeleniyor."

Madison gözlerini kıstı. "Ranger, neden senden iki tane görüyorum?"

"Doktor daha iyi olduğunu söyledi. Sanırım sabah Balboa'ya nakledilmen gerekecek.

beni çift görmeye devam edeceksin."

Madison güldü. "Biriniz yeter. Lütfen sabah beni eve götürün."

"Kaptan sorun olmaz derse yaparım. Dünya benden ikisini kaldıramaz," dedi Ranger ve sırıttı. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bazıları, ama diğer kısımlar yarım yamalak."

"Bana ne hatırladığınızı söyleyin. Yüzbaşı Buchanan'a açıklamam gerekecek."

Madison ona arabasıyla uğraşan adamı yakaladığını anlattı. "Kaldırıma çarptıktan sonra her şey biraz karıştı. Silah sesleri duyuldu ve daha sonra güzel bir Amazon kadın beni kontrol etti. Yanlış hatırlamıyorsam belinde bir silah vardı. Hırsız adayını vuran o olabilir."

"Bir Amazon mu?" Ranger kaşlarını kaldırdı. "Umarım sabaha kadar hafızan yerine gelir yoksa Balboa'ya transfer edilirsin."

"Sana doğruyu söylüyorum."

"Tamam, üzülme. Sabah seni almak için geri geleceğim. Uslu dur."

Madison önce güldü, sonra yüzünü buruşturdu. "Oh, bu biraz acıttı. Çoğu zaman sana iyi olmanı söyleyen ben oluyorum."

"Biliyorum, ama güzel karım beni evcilleştirdi. Yani, birazcık." Ranger göz kırptı, el salladı ve hastaneden çıkıp eve doğru yöneldi. *Kaptanı aradığımda Amazon'la ilgili kısmı atlayacağım.*

* * *

Kat kılıfını takıp silahını emniyete alırken kendi kendine kıkırdadı. Kaldırıma uzanmış yakışıklı adamın düşünceleri dün gecedan beri birkaç kez aklından geçmişti, ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Lisedeki sevgilisinden boşandığından beri erkeklerden uzak duruyordu.

Bu sabah onu ziyaret ettiğimde beni nasıl etkileyeceğini göreceğim. Kat'in cep telefonu çaldı. Telefonu eline aldı ve ekranda kardeşinin adı belirince cevap verdi.

"Merhaba Kat," dedi Scott. "Dün akşamki raporunu okudum. Görünüşe göre tartışmanın içine girmişsin."

"Ben yaptım. İki adam kavga ediyordu. Bir dakika izledim ve adamlardan biri silah çekti. Onu ateş etmek zorunda kalacağım konusunda uyardım. Döndü ve ateş etti, beni bir santim kadar ıskaladı ama onu vurdum. Nasıl olduğuna bakmak ve diğer adamı kontrol etmek için hastaneye gidiyorum."

"Bu sabah aradım ve vurduğunuz adamı kontrol ettim. En az bir hafta hastanede yatacak ama doktor mahkemeye kadar yaşayacağını düşünüyor."

"Bu iyi haber. Silah çektiği diğer adamı kontrol etmeye gidiyorum. Ona her şeyi neyin başlattığını soracağım."

"Güzel. İrtibatta kalalım. Sonra karakolda görüşürüz."

Kat telefonunu kapattı ve kapıya yöneldi. *Daha önce bir kurbanı görmek için hiç bu kadar hevesli olmamıştım. Umarım bugünkü tepkim farklı olur.* Ama onun kendisine Amazon dediğini düşününce gülümsedi.

Kat, hastane girişinin yakınındaki tüm park yerlerinin dolu olduğunu görünce "Kahretsin," diye mırıldandı. Polis arabaları için ayrılmış iki yer vardı ama düzenli bir ziyaret için onları kullanmak istemiyordu. Başka bir polis memurunun acil bir durum için oraya ihtiyacı olabilirdi. *Yürümek benim için iyi olacak.*

Kapıya doğru uzun adımlar atarken, sıcak hava üzerine doğru esiyordu. Neyse ki dedektifler normal kıyafetler giyebiliyordu. Üniformalara göre daha hafiflerdi.

Resepsiyonda Bay Carney'nin oda numarasını kontrol ettikten sonra asansörlere yöneldi. Yedinci kata çıktığında danışmadaki hemşireyle konuştu.

"Bay Carney nasıl?"

"Çok daha iyi. Doktoru bekliyoruz. Doktor bir sorun bulmazsa bugün taburcu edilecek. Onun gidişini görmekten nefret ediyoruz. O iyi bir adam. Ve yakışıklı," dedi hemşire ve sırtıttı.

"Evet, öyle bir izlenim edindim. Ben Bay Carney'nin odasında olacağım. Ona bazı sorularım var."

"Şanslısın. Işığı birkaç kez yandığında, hemşireler kimin cevap vereceği konusunda kavga ediyorlardı" dedi ve

Güldü.

Hmm. Yani onu yakışıklı bulan tek kişi ben değilim.

Kat onun kapısını çaldı.

"İçeri gel."

Kız odaya girer girmez ve adam onu görür görmez gülümsedi.

"Hayatımı kurtaran güzel Amazon'u rüyamda gördüm. Sen gerçeksinsin." "Evet, ama son baktığımda bir dedektiftim ve yerel polis için çalışıyordum." "Seni restoranda gördüm. Bana gülümsedin."

"Normalde yapmadığım bir şey."

"Neden olmasın? Çok hoş bir gülümsemeniz var."

"Uzun hikaye. Size bazı sorularım var Bay Carney. Kavgayı başlatan neydi?"

"Arabama girmeye çalıştı. Onu uzaklaştırdığımda kavga başladı. Utanç içindeydim. Onu birkaç dakika içinde yere sererdim ama adamın iyi bir vuruşu vardı. Beklediğimden daha güçlüydü. İşten bir aydan biraz fazla uzak kaldım ve formumu kaybettim."

Kat başını salladı. "Güçlü görünüyorsun. Sanırım şanslı bir darbe aldı ve gerisini kaldırım halletti."

"Senin versiyonunu beğendim."

"Çizelgede Donanma'da olduğunuzu fark ettim."

"Evet, hanımefendi."

Yüzünü

buruşturdu.

"Sorun nedir?"

"Hanımefendi kulağa yaşlı geliyor. Bana Dedektif Cafferty demeye ne dersiniz?"

"Cafferty. Bu isim tanıdık geliyor ama eminim tanışsaydık seni unutmazdım." Kat boğazını temizledi. "İşimize geri dönelim mi? Bu adamı daha önce hiç gördünüz mü?"

"Hayır ve onu arabamdan uzaklaştırdığımda kaçmamasına şaşırdım. Eğer doğru hatırlıyorsam, onu vurmuştun."

"Evet, ama şu anda durumu iyi." "İyi.

Adamın ölmediğine sevindim."

"Neden?"

"Benim işimde..." Madison durdu. Çok fazla konuşmamalıydı. "Sanırım ikimiz de onun bir araba çalmaya çalışırken ölmesini istemedik. Neden bu kadar çaresiz görünüyordu acaba?"

"Hırsızlık onun mesleği. Riski biliyor. Gerisi sizin hayal gücünüz."

"Belki, ama haklı olduğuma inanıyorum ve gerçeği öğrenmek istiyorum. Soyguncunun gözlerine baktığımda çaresiz görünüyordu. Ailesini kontrol eder misiniz?"

"Başka bir polis memuru bunu yapacak ve hastane personeli de ailesiyle temasa geçecektir."

Madison başını salladı ve canı daha çok yandığında yüzünü buruşturdu. "Ayrılmadan önce hastane odasını ziyaret edeceğim. Umarım ailesinden bazıları yanında olur."

"Onu görmene izin verileceğini sanmıyorum. Siz aileden değilsiniz. Ne bulmayı umuyordunuz?" "Bilmiyorum ama onunla ve onun önemli kişileriyle konuşmam gerektiğini hissediyorum."

Bir adam kafasını kapı aralığından içeri uzattı. "Merhaba. Bölüyor muyum?"

"Ranger, içeri gel. Bu benim dün geceki Amazon kurtarıcım. Dedektif Cafferty, bu benim en iyi arkadaşlarımdan biri, Dirk Foster, daha çok Ranger olarak bilinir."

"Ah, hâlâ kafanın karışık olduğunu sanıyordum." Kat ayağa kalkmıştı ve Ranger ona gülümsedi.

"Madison haksız değil. Sen çok güzel bir Amazon'sun."

"İkinizin arasındaki bu Amazon olayı nedir?"

"Hepimiz uzun boyluyuz ve sizin gibi boylu poslu güzel bir kadın bulmak her zaman mümkün olmuyor. Kısa boylu eşlerimizin de güzel olmadığından değil."

"Eşleriyle karşılaşma ihtimalime karşı iyi bir kurtarıcı."

"Oh, sanırım bu olabilir." Madison'a göz kırptı.

"Yeterince konuştun, Ranger. Taburcu edildim mi?"

"Resepsiyondaki hemşire taburcu belgelerini imzaladıktan sonra evet dedi. Seni almaya geldim ama Yüzbaşı Buchanan seni eve götürmeden önce Balboa'da kontrolden geçmeni istiyor. Eğer iyiysen, yarın sabah rapor vermeni bekliyor."

"Anladığım kadarıyla sen de donanmadasın," dedi Kat. "Evet."

"Başka sorularım da olabilir. Olursa ararım."

Madison, "Beni kontrol ettiğin için teşekkürler," dedi.

Kat kapıdan aceleyle çıkarken, "Hikâyeyi onların tarafından dinlemek için her zaman kurbanları ziyaret ederim," dedi.

* * *

"Kırılması zor bir ceviz olacak."

"Onunla ilgilendiğimi sana düşündüren nedir, Ranger?"

"Sende o bakış var. Artık pes etsen iyi olur."

"Sanırım kafandan vurulmuşsun." Konuyu değiştirerek, "Beni buradan çıkarmanıza izin vermeden önce, beni vuran adamı göreceğiz ve onunla konuşacağız" dedi.

"Neden?"

"Bence araba çalmaya çalışmak için ciddi bir nedeni vardı."

"Kafanız karışmış. Arabanı soymaya çalışan adam bir hırsız. Eminim kapısının önünde bir polis memuru oturuyordur."

"Sadece dediğimi yap, lütfen."

"Pekâlâ. Kapınızın önünde bir tekerlekli sandalye var, çıkışınızı yapacağız. Bu adamın odasını nasıl bulacağız?"

"Hemşire bize söyleyecek."

Ranger Madison'ı masaya getirdiğinde hemşiresi gülümsedi. Madison hemşireye ve yanında oturan resepsiyon görevlisine, "Sizin ve diğer personelin kaldığım süre boyunca bana gösterdiğiniz tüm iyi bakım için teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil. Harika bir hastaydın."

Ranger onun arkasından homurdandı. Madison arkadaşına bir bakış attı. "Gördün mü? Benden

hoşlandıklarını söylemişim."

Hemşireye dönerek, "Beni vuran adamı koydukları odanın numarasını söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Yapamam. Hasta zaten yoğun bakımda." Kabulünü geri almak istercesine elini ağzına götürdü.

"Sana söylememeliydim. Yukarı çıkıp huzursuzluk çıkarma."

"Merak etmeyin. Sorun çıkarmayacağım. Ailesi için endişeleniyorum. Onları bekleme odasında görebileceğimi umuyorum."

Hemşire Ranger'a "O gerçek mi?" diye sordu.

"Evet, geri kalanımız o kadar iyi değil. Merak etmeyin, Bay Carney kimseye zarar vermez." "Tamam."

Asansöre bindiklerinde Ranger fısıldadı, "Endişeleniyor."

"Üzgünüm ama onun için bekleme odasında bulunan kişiyle konuşmak istiyorum."

CHAPTER 2

Ranger omuz silkerek Madison'ı beşinci kata çıkardı ve bir tabelanın onları yoğun bakım ünitesi bekleme odasına yönlendirdiği soldaki koridordan aşağıya indirdi. İçeride yaşlı bir kadın ve genç bir kadın buldular.

Madison, "Dün gece silahla yaralanarak hastaneye kaldırılan adamın akrabası mısınız?" diye sordu.

Genç kadın başını kaldırdı. "Evet. Ben Karen, onun eşiyim ve bu da annesi Bayan Kesler. Sen de kimsin?"

"Dün gece kavga ettiği adam benim. Arabamı çalmaya çalıştı."

Bayan Kesler'in beti benzi attı ve ağlamaya başladı. "Philip'i iyi bir çocuk olması için yetiştirdim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Gözyaşları kendi yüzünden de akmaya başlarken Karen kayınvalidesine uzandı.

"Size inanıyorum. Oğlunuzun gözlerinde çılgınca bir bakış gördüm. Neden bir araba çalmak istedi?"

Bir an için Karen sadece başını salladı ve daha çok ağladı. Kendini biraz toparladığında yutkundü ve "Kızımız yüzünden. O da aynı hastanede, dördüncü katta. Hasta ve özel bir tedaviye ihtiyacı var. Sanırım kızımızın tedavi için götürüldüğü yere taşınabilmemiz için yeterli parayı bulmayı umuyordu. Bizi besleyecek ve kirayı ödeyecek kadar para getiren bir iş bulmakta zorlanıyor. Şimdi ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Merak etme. Senin için yardım bulacağım. Kocanızın bir avukatı var mı?" "Hayır, ama iyileştiğinde ona bir avukat atayacaklarını söylediler."

"Bir arkadaşım var. İyi bir avukattır ama savcıdır. Kocanıza yardım etmesi için onunla konuşacağım."

Kırgın bir şekilde, "Bize neden yardım ediyorsunuz?" diye sordu.

"Çaresizlik dolu bakışları aklımdan çıkmıyor." Madison genç kadına ve kayınvalidesine hüznle gülümsedi. "Adınızı ve numaranızı yazabileceğiniz bir kâğıdınız var mı? Size geri döneceğim."

Kadın gergin elleriyle adını ve cep telefonu numarasını karaladı ve kâğıdı uzattı. "Umarım okuyabilirsiniz."

"Yapabilirim, Karen. Seni yakında ararım."

Ranger onu odadan dışarı iterken kadınlara el salladı ve asansöre doğru yöneldiler. Boş asansörde Ranger "Deli misin sen?" diye sordu.

"Belki, ama son bir aydır ailemde neler olduğunu biliyor muydun?"

Ranger yavaşça, "Ailevi bir acil durum, Kaptan'ın söyleyeceği tek şey buydu ve siz hazır olana kadar bunu size sormayacaktı," dedi.

"Babam kalp ameliyatı geçirdi ve birisi onun yıpranmış kalbinin yerine bir kalp bağışladı. I

Kaptan dışında kimseye söylemedim. Neden annem ve babamla birlikte olmak istediğimi anladı." Madison omuz silkti. "Bu benim geri ödeme şeklim."

"Sizi soymaya çalışan ve bayıltan bir adama yardım etmek mi?"

"Formdan düştüm. Onu ilk ben çıkaramadığım için utanç içinde başımı öne eğiyorum." "Soruyu geçirtiliyorsun."

"Karisını ve annesini duydunuz. Doğru nedenlerle yanlış yapan iyi bir adama borcumu ödüyorum. Tahminimce mevcut tüm yardımları çoktan tüketmişlerdir."

Asansörün kapısı zemin katta açılırken Ranger başını salladı. "Nasıl olup da SEAL olacak kadar sertleşebildin, hayret ediyorum."

"Eğer yaralanan ekip üyelerimle ilgilenmekle meşgul değilsem, gerçek kötü adamlara karşı sert olmak benim için sorun değil."

"Evet. Gerektiğinde hepimiz kadar iyi dövüşüyorsun."

"Elbette." Madison Ranger'a gülümsedi. "Beni eve götür."

"Hayır, Balboa. Önce görev için uygun olup olmadığınız kontrol edilmeli ve ancak ondan sonra eve dönmelisiniz."

* * *

Madison evine adım attığında derin bir nefes aldı ve bıraktı, gözlerini kapattı ve huzurun içinden akıp gitmesine izin verdi. Evini yedi yıldır kullanıyordu. Önceki günlerde ne olmuş olursa olsun, eve dönmek onu her zaman rahatlatırdı.

Arka bahçeye çıkmadan önce mutfakta kahvesini hazırladı. Rüzgâr havuzdaki suyu dalgalandırıyordu. Mayosunu giyip kahvesini buraya getirdikten sonra çalışma odasındaki kanepeye uzanıp kitap okumaya karar verdi.

Yarın işine geri dönecekti. Hayatının düzene girmesini, normal rutinine dönmeyi dört gözle bekliyordu.

Üzerini değiştirdi, kahvesini aldı, bir yudum içti ve fincanını havuzun yanındaki dış masaya koydu. Tam dalmak için havuzun kenarına geldiğinde cep telefonu çaldı.

Kahretsin, telefonu kapatmalıydım. "Alo," diye tersledi.

"Yaşadığınız olay yüzünden başınız mı ağrıyor?"

Soğuk, seksi ve kadınsı ses, vücudunda bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Üzgünüm, hayır, bilmiyorum. Havuzuma atlamadan önce aramanız beni durdurdu, Dedektif."

"Ah, çok kötü. Daha önce sorularıma cevap verecek vaktin olmadı ve bahse girerim yarın işte olacaksın."

"Haklısın."

"Evinize gelip sizinle konuşabilir miyim?"

"Evet. Size anlatmak ve fikrinizi almak istediğim bir fikrim var."

"Ancak önce sorularıma cevap verirsen."

"Anlaştık."

"Adresiniz bende var. Sadece on dakika uzaklıktayım." "Hayır cevabını kabul etmeyecektin."

"Ben asla yapmam."

"Vay canına, sert bir kadın. Uğrayın, sizi uzun, soğuk bir bardak çay bekliyor olacak." Dedektif, "Bu kabul edebileceğim bir rüşvet," dedi ve telefonu kapattı.

Madison telefonunu kapatırken sırttı. *Dikkatli olmalıyım. Ondan şimdiden çok hoşlanıyorum.*

Kapı zili çaldığında onu çayla karşıladı. "Umarım beğenirsiniz. Kendim yaptım."
Bir yudum aldı. Madison onun yüz ifadesini yakından izledi ve birkaç yudum aldığında gülümsedi. "Susamıştım. Bu iyi geldi. Şimdi sorularımın cevaplarını almaya hazırım."

* * *

Adamın yüz ifadesini fark etmesini engellemek için çayı yudumladı. Bu adam her kadının nefesini keserdi. Mayosu kollarını, göğsünü ve bacaklarını açıkta bırakıyor, bronz tenini, şişkin kaslarını ve göbeğini gösteriyordu. Adam gülümsediğinde kadının kalp atışları hızlandı.

Kardeşi ona onun bilgilerini vermişti. Mesleğini not etmişti, Deniz Komandosu. Derin sesi ve açık mavi gözleri onu her kadının rüyası yapan son detaylardı.

"Beni sorgularken nereye oturmak istersiniz?" diye sordu. "Dışarısı güzel. Bahçemde biraz gölge var."

"Kulağa hoş geliyor."

Aile odasından geçip verandaya çıktıklarında adam da onun yanında yürüyordu. "Eviniz çok güzel ama bekâr bir adam için oldukça büyük değil mi?"

"Eski karım mekânı sevdi. Ben de öyle. O ayrıldıktan sonra bir daire istedi ve ben evde kaldım."

"Ev için kalabilirdim. Sessiz bir huzur havası var. İşimden eve döndükten sonra tam da ihtiyacım olan şey bu."

"Katılıyorum. İkimiz de zorlu işlerde çalışıyoruz. Çoğu insan dinlenmek için bir yere ihtiyaç duyar." Madison sırtıttı. "Bazı SEAL'lar benimle aynı fikirde olmayabilir ama ekibimin hepsi evli, ben hariç. Evde nasıl eğleneceklerini ve rahatlayacaklarını yeni yeni öğreniyorlar."

Verandadaki sandalyeyi işaret etti ve ona doğru çekti. "Burada otururken güneş gözüne batmayacak, ben de yanına oturacağım. Bana ne sormak istiyorsun?"

"Geçen gece size saldıran adamı daha önce hiç görmediğinize emin misiniz?" "Asla ve sizinle bu konuyu tartışmak istiyorum."

"Kurban siz olsanız da fazla bir şey söyleyemem."

"Sorun değil, ama size aklımda ne olduğunu söyleyeyim. Birincisi, ona dava açmak istemiyorum." Sandalyesinde daha dik oturdu. "Ben istiyorum. Adam neredeyse beni bir kurşunla vuruyordu."

"Size neden çaresiz görüldüğünü söyleyeyim." Madison aile hakkında bildiklerini açıkladı. "Köşeye sıkışmıştı ve ailesi ona muhtaçtı. Yaptığı şeyin doğru olduğunu söyleyemiyorum ama aileye yardım etmek ve onları şu anda içinde bulundukları çukurdan çıkarmak istiyorum."

"Aklında ne var?"

"Yardım etmenin birkaç yolu, onları kızlarının bir tür özel tedavi için nakledildiği şehre götürmektir. Oraya gitmek ve kalacak bir yer bulmak için yardıma ihtiyaçları var. Bir avukata ihtiyacı var. Karısı Karen'a göre bu onun ilk suçu."

Güldü. "Daha önce hırsızlık yapmaya çalışmadığına inanıyorsanız çok safsınız."

"Daha önceki soygunlara dair kanıtınız var mı?"

Ona kaşlarını çattı ve sessiz kaldı. Madison

sırtıttı. "Bilmiyorsun."

"Size evet ya da hayır diyemem."

"Burada da durum aynı. Ne olduğu hakkında daha fazla bilgim yok. Bildiğim her şeyi yazılı olarak aldınız."

"Belki, ama bence bu cömertlikte bana anlattığınızdan daha fazlası var."

"Siz şüpheli bir kadınsınız. Belki de işiniz bunu gerektiriyor. Ama dünya başkalarına yardım etmek isteyen iyi insanlarla dolu. Kısa bir süre önce babama bir yaşam şansı daha verildi. Birisi donör kartını imzaladı ve o kişinin kalbi babamın göğsünde atıyor. Ben de bunun karşılığını vermek istiyorum."

"Bunu kendi bağışçı kartınızı imzalayarak yapabilirsiniz."

"Uzun zaman önce yaptım. Hayır, ne dersiniz deyin bu aileye yardım etme konusundaki fikrimi değiştirmeyecek."

Ayağa kalktı. "Sen tuhaf bir adamsın. Ama sana şunu söyleyeyim, yargılanmaması ve büyük ihtimalle suçlu bulunmaması mümkün değil. Kaliforniya'da güçlü silah yasaları var ve o bir polis memuruna ateş etti ve kıl payı iskaladı." Kat döndü ve oturma odasından kapıya doğru yürüdü.

"Acele etmene gerek yok."

"Evet, öyle. Bugün konuşacak başka insanlar da var."

"Eğer boş vaktin olursa beni ara, seni yemeğe çıkarayım. Hayatımı kurtardığın için bir teşekkür ve senin hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatı."

Ona kartını uzattı. "İş için şehir dışında olabilirim ama mesaj bırakın. Mümkün olan en kısa sürede geri arayacağım."

İri eli onunkini sardı. "İnsanların iyi yönlerini görmene yardımcı olmak isterim."

Adam onun için ön kapıyı açtığı anda, kadın hemen dışarı fırladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Topuklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde, evinin önüne park edilmiş plakasız arabaya doğru aceleyle yürüdü.

Kat nefesini tutmak için bir an oturdu. Dikiz aynasına baktı ve adamın hâlâ durmuş arabasını izlediğini gördü. Yakışıklı bir adamdı ve kalbi için tehlikeliydi. Onu aklından çıkarmaya kararlı bir şekilde arabasını sürdü.

* * *

Madison aracı dönüp hızla gözden kaybolana kadar onu izledi. *Dik başlı bir kadındır ve bir santim bile vermez. Onunla yaşamak zor olurdu.* Bu onu duraksattı. *Bu düşünceye ne sebep olmuştu?*

Eve geri dönerken cep telefonu çaldı. Ekrandaki ismi kontrol etti ve cevap verdi, "Merhaba, Yüzbaşı."

"Nasıl hissediyorsun?"

"İşe dönmeye hazırmışım gibi. Sesini duymak güzel."

"Ranger'ı dükkânda gördüm ve bana arabanızı çalmaya çalışan ve ardından polis memuruna ateş eden adamın ailesine yardım etme fikrinizden bahsetti."

"Ranger ve bayan dedektif gibi çoğu insan beynimin hâlâ hasarlı olduğunu düşünüyor."

"Eşim fikrinize bayıldı. Telefonla arayıp kendisinin ve kulübünün nasıl yardım etmek istediğini size anlatmasına izin vereceğim."

"Kulağa harika geliyor. Teşekkürler."

Bir an sonra kulağına başka bir ses geldi. "Merhaba Madison, ben Emma. Bir kadın kulübünün üyesiyim ve tatil yaklaşırken bir aileye nasıl yardım edebileceğimizi düşünmeye çalışıyorduk."

"Bu adamın ailesinin çok yardıma ihtiyacı var."

"Anlıyorum. Yarın akşam saat yedide bir toplantı yapacağız. Bize katılmanızı ve diğerlerinin neye ihtiyaç duyulduğunu duymasını istiyorum. O zaman hedefinize ulaşmanıza nasıl yardımcı olabileceğimize karar verebiliriz."

"Sorun değil. Bana adresi ve telefon numarasını gönder, orada olacağım." Madison tereddüt etti.

"Karımı da yanımda getirsem sorun olur mu?"

"Bence bu harika bir fikir."

"Onu arayıp toplantınıza götürmeme izin verip vermeyeceğini soracağım." "Tereddüt edebilir. Onunla kaç kez görüştün?"

"Bir kez, onun telefon numarasını aldığımnda."

"Onu aramama izin verin. Hep birlikte gitmeyi önereceğim. Sen gelip beni alırsın, sonra da onun evine gideriz."

"Evsizler için bir barınak olabilir."

"Sorun değil. Eğer öyleyse, bu hanımefendinin acilen yardımımıza ihtiyacı olduğunu bileceğiz."

Madison Karen Kesler'in numarasını okudu. "Onunla nasıl çalıştığını bana haber ver." "Haber veririm."

* * *

Cafferty'lerin evinde aile gecesi idi. Kat iki kardeşinin arabasının arasına park edecek bir yer buldu. Eve gidip üstünü değiştirmek için zaman ayırmıştı, bu yüzden dışarıda park etmiş araçlara bakılırsa en son gelen oydu.

Kat annesinin mutfağına girdiğinde derin bir nefes aldı. Otların ve baharatların kokusu havayı dolduruyordu.

"Nasılsın anne?" diye sordu ve ailedeki en küçük kişiyi öpmek için eğildi.

Annesi karıştırmayı bıraktı ve tencerenin kapağını kapattı. Kızının önüne geçti ve onu tepeden tırnağa süzdü. "Geçen gece neredeyse vuruluyormuşsun diye duydum."

"Ah, anne, biliyorsun grupta en iyi eğilen benim."

"Duyduğuma göre aynı zamanda ateş de ediyormuş." Annesi sesini alçalttı. "Baban ve çocuklar seninle gurur duyuyorlar ama bunu kabul etmektense seninle alay edecekler."

"Biliyorum anne. Bu onların sevgi gösterme şekli."

Annesi başıyla onayladı. "Bu arada, Tammy hamile."

"Ne? İkizler altı yaşında. Gavin ve Tammy'nin bir çift ikiz daha doğurmaktan korktukları için daha fazlasını planlamadıklarını sanıyordum."

"Sanırım kardeşin ve Tammy denemeye karar verdiler. Bir erkek çocuk bekliyorlar."

"Ah, evet, Cafferty adını devam ettirmek için."

Annesi güldü. "Sanki üç erkek kardeş ve üç yeğen yetmiyormuş gibi. Oturma odasına git ve onlara katıl."

"Yardım edemez miyim?"

"Hayır. Birkaç dakika sonra hepsi bitmiş olacak. Deirdre zaten gönüllü oldu ama bir sonraki aile gecesinde sen de yardım edebilirsin."

Sanki isminin sesi onu çağırmış gibi, Kat'ın kız kardeşi mutfağına girdi ve ona sarıldı. "Merhaba Kat." Onu aile odasına çekti. "Scott az önce bize dün gece neredeyse vurulduğunu ve daha da önemlisi kurtardığın adamın bir Navy SEAL olduğunu söyledi. Cory bu gece eğitimden kaçamadı ama acaba küçük kardeşimiz senin adamla tanıştı mı?"

Tüm aile Kat'le yüzleşmek için dönmüştü. *Kahretsin, yüzüm kızardı. Hissedebiliyorum. İşte alay geliyor.*

Nefes alan ve soğukkanlı görünmeye çalışan Kat, "O benim SEAL'im değil. Eğer kafasını kaldırıma çarpmasaydı, bana gerek kalmayacaktı."

Scott ona, "SEAL'i vurmadan önce adamı öldürdün," diye hatırlattı.

"Doğru."

Bugün onun evine gittin mi?" Scott sordu.

"Evet, söyledim. Aileyle tanışmış ve onlar için üzülyormuş ve suçlamalarından vazgeçtiğini söyledi."

Ona neredeyse bir kurşun yediğimi ve onu serbest bırakmaya niyetim olmadığını hatırlattım." "Yorumlarını nasıl karşıladı?" diye sordu kız kardeşi.

"Adam çok iyi. Bir SEAL olarak nasıl çalıştığını bilmiyorum. Yani, o bir sıhhiye eri, ama konuşurken anladım ki, onlardan biri üzerinde çalışmadığı sürece arkadaşlarıyla aynı görevleri yapıyor."

Stajyer doktor olan erkek kardeşi Lloyd, Kat'e "Kardeşimiz iyi biri ve daha yeni SEAL oldu," diye hatırlattı.

Anneleri Lloyd'un yorumunu duymak için tam zamanında odaya girmişti.

"Sabahları kalkmak istemeyen ve ev işlerinden nefret eden oğlumun SEAL testini geçeceğini hiç düşünmezdim. Onun adına hepimizin mutlu olması gerektiğini kabul etmeliyim. Akşam yemeği hazır. Masaya git ve Deirdre, mutfaktan yiyecekleri getirmeme yardım edebilirsin."

* * *

Kat kendini dairesine bıraktı, ışıkları yaktı, kapıyı kilitledi ve mutfığa girdi. Bu gece masadaki tüm konuşmalar Tammy'nin hamileliği ve Kat'in kıl payı kurtulması hakkındaydı.

Yakışıklı SEAL'in beni nasıl etkilediğini onlara belli etmemek için kendimi zor tuttum. Bir kez kızarmıştı ama erkek kardeşleri başka bir sohbe başlamıştı ve neyse ki fark etmediler. Yine de kız kardeşim ve birkaç baldızım tepkimi gördü. Umarım kardeşlerime söylemezler.

Bir bardak su içtikten sonra Kat yatak odasına yöneldi. Saat sekiz buçuktu. *Duş alacağım ve biraz şansla bu gece kitabımı okumayı bitirebilirim.* Çağrı cihazını komodinin üzerine yerleştirirken, "Sessiz ol, bu gece iş yok," dedi. Bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu. Bu onun nöbetçi olduğu haftaydı.

Duştan sonra yatakta oturup kitap okumak tüm düşüncelerini sakinleştirdi ve onu başka bir yere götürdü. Saat on birde ışığı kapatıp yatağına uzandığında uykuya daldı. Çağrı cihazı çaldı.

CHAPTER 3

Kat sirenini kapattı ve arabadan indi. Özel bir bölgede yer alan ve yüksek duvarlarla çevrili büyük, lüks evin etrafı polis arabaları ve korumalarla çevriliydi.

Sevk memurunun elindeki tek bilgi, bir kadının parti sırasında öldüğüydü. *Bir ilişki olmalı.*

Kimliğini gösterdi ve büyük bir ziyafet salonuna götürüldü. Bir grup çalışıyor olmalıydı ama şimdi enstrümanlarını çantalarına koymakla meşguldüler.

Şık elbiseler ve smokinler giymiş konuklar şaşkın şaşkın etrafta dolaşıyordu. Kat, ortağı Marcos Camilius'un uzun boylu, geniş göğüslü bir adamla konuştuğunu gördü ve hemen şehrin en büyük suç patronlarından biri olan Enzo Massito olduğunu anladı. Onlara doğru yöneldi.

"Bay Massito, bu ortağım Dedektif Cafferty."

Adam kaşlarını çattı. "İsminiz tanıdık geliyor. Polis teşkilatında bir kardeşin mi var?" "Muhtemelen. Neden önemli olsun ki?"

"O benden hoşlanmıyor, ben de ondan hoşlanmıyorum."

"İlginç. Bunun bu gece olanlarla ne ilgisi var?" "Ona güvenmiyorum."

Adam ona doğru eğildi.

Kat pozisyonunu korudu. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Massito doğruldu ve Marcos'a döndü. "Başka bir dedektif istiyorum."

Marcos sert bir sesle, "Bunu yarın sorarız ama bu gece için nöbetçiyiz," dedi. "Ne oldu Bay Massito?" Kat sordu.

Massito öfkeli bir ses tonuyla konuştu. "Biri karımı öldürdü."

Kat, Massito'ya karısını öldürüp öldürmediğini sormamak için dilini ısırды. Onun yerine karısıyla olan ilişkisini sorguladı.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Camilla'm benim aşkımdı, çiçeğimdi."

"Pekâlâ. Karın şimdi nerede?"

"Onu yerinden oynatmadık," dedi Marcos. "Karısı arka tarafta, çatı oluğundan çıkan metal çörlenlerden birinin ucunda asılı duruyor."

Kat derin bir nefes aldı ve gözlerini kırıştırdı. Sonra Massito'ya baktı. "Oluklarınızda gargoyeller mi var?"

"Birkaç tane," dedi ve vücudu kaskatı kesildi. "Karım onları aldırmamı istedi, ben de gelecek hafta bu işi yapması için birini çağırmayı kabul ettim."

"Katilin kullanması için bu hafta sonu hâlâ burada olmaları ne kadar da uygun."

"Belki de öldürülmemiştir," diye hırladı Massito. "Düşmüş olabilir."

"Yardım almadan mı?" Kat sordu.

"Çok şüpheli bir insansın," dedi ve yüzüne doğru eğildi, yüzündeki ifade anlamlıydı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Kat kıpırdamadan sordu.

"Benim tarafımdan tehdit edildiğini mi hissediyorsun?"

"Hayır, ama karınızın da zaman zaman bu duygulara sahip olduğundan şüpheleniyorum." Kat, çok fazla zorlamak üzere olduğunu söyleyen bir bakış atan ortağına baktı. Konuşmayı kesti ve Massito'nun başının üstünden dumanlar çıktığını hayal etti.

"Gidip karının öldüğü yeri görelim mi?" Marcos sordu. Yolu göstermek için döndüğünde diğer adamın gözleri yaşardı.

Asansörle malikânenin en üst katına çıktılar. "Bütün kat bizim süitimiz. İçinde yatak odası, oturma odası, dolaplar ve ofisim var," dedi Massito asansörün kapıları açıldığında.

Kat gözlerini kırptırdı. Mimari moderndi ama dekorasyonlar odaların sert görünümünü yumuşatıyordu. "Tasarımcınızın bu odalara yaptıklarını beğendim," dedi Kat.

"Eşim yaşamak için ev tasarlıyordu. Bu şekilde tanıştık."

Yatağın yanındaki açık pencerenin perdeleri dışarıdaki esintiyle içeri doğru dalgalanıyordu. Kat açıklığa doğru başını salladı. "Karınızın atladığı ya da itildiği pencere bu mu?"

"Benim için çalışan hiç kimse onu zorlamaz. Camilla'nın saçının teline dokunurlarsa hayatlarının kısa sürede sona ereceğini bilirler."

Kat adamın gözlerindeki yaşları görünce şaşırdı. "Belki de bir düşmanı vardı ve size söylemedi."

Adamdaki değişim onu ürküttü. Yumuşak yatağın üzerine çöktü ve iri elleriyle yüzünü kapattı. Massito'nun nefes alış verişini zorlaştı ve ağzından hıçkırıklar döküldü.

"Sen iyi misin?" Kat sordu. Onun yanında diz çöktü.

"Umurunuzda değil. İlk andan itibaren karımı öldürdüğüme karar verdin."

"Eşlerini öldüren kişinin kendileri olmadığından emin olmak için karı ya da kocayı zorlarız. Kızgındınız ve suçlu gibi davrandınız."

"Adamlarımın beni yumuşak görmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Belki de bu durumda, şimdiye kadar bize gösterdiğinizden farklı bir tepki beklerdim."

Marcos pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Pencere pervazını ve zemini kontrol etti. Kocasına döndü ve eliyle yeri işaret etti. "Bu karınızın ayakkabılarından biri mi?"

Bay Massito gözlerini sildi ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Evet. Yanıma gelip ayakcabılarını değiştirmek için yukarı çıkmak istediğini kulağıma fısıldadığını hatırlıyorum. Ayakkabılarından birinin topuğunda su topladığını söylemişti."

"Ne dedin sen?" Marcos onu yakından izleyerek sordu.

"Güldüm ve aralarından seçim yapabileceği çok fazla seçenek olmadığı için onunla dalga geçtim." Gözlerini kırptırdı ve bir nefes aldı. "Ayakkabı sevgisi aramızda bir şakaydı. Asla etrafa para saçan biri olmadım ama bu onun tek zayıflığıydı. Eve getirdiği farklı ayakkabıları görmeye bayılırdım. Ona takılırdım ve gülerdik." Tekrar yatağın kenarına oturdu ve gözlerini kapattı. "Onun neşesi olmadan nasıl devam edeceğim?"

Kat, Massito'yu rahatsız ettiği için üzölmeye başladı. *Ama daha önce hiç yumuşak karnı olan bir suç patronu görmemiştim.*

Ve üniö konusunda hiç şüphe yoktu.

Marcos'un durduğu pencereye doğru yürüdü ve etrafı inceledi. Göz göze geldiklerinde Marcos başını salladı ve o da "Katılıyorum" dedi.

"Ne hakkında anlaştınız?" Massito sordu.

"Mutlu eşiniz bu pencereden atlamadı ya da kazara düşmedi. Bir sebepten dolayı, pencerenin

yapılış şekli, eğer biri dışarı çıkmak isteseydi seçilecek iyi bir pencere değil," dedi Marcos.

Sonra Kat usulca, "Bunu söylediğim için üzgünüm Bay Massito, ama biri karınızı bu pencereden aşağı attı," dedi.

"Ne?" Yataktan kalktı ve pencereye doğru koştu.

"Onu o gargoyle'a çarpacak şekilde dışarı çıkarmak için güçlü bir adam gerekiyordu. Pencere contasındaki çiziklere dikkat ettiniz mi?" Kat onları işaret etti. "Hayatı için savaşmış."

"Ama kim? Eşim herkes tarafından sevilirdi. Neşesi ve parlaklığı hepimize yayılırdı. Grip olduğunda hizmetçiler onun bakımına yardım etmek için ısrar ettiler."

Yerde volta attı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Uzaktaydım ve döndüğümde Camilla'nın iyi olacağına dair bana güvence verdiler. Eve döndüğümde, gösterdikleri sevgi dolu ilgi için onları övmeden duramadı."

"Karınız hiç birinden korktuğundan bahsetti mi?" Kat sordu.

"Hayır." Sonra volta atmayı bıraktı ve döndü. Bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. "İlk evlendiğimizde, bir numaralı yardımcım onun zaman zaman sözümüzü kesmesine içerlemişti. Bir keresinde onu terslemişti. Ona saygı göstermezse ve onunla hoş bir tonda konuşmazsa onu uyardım, gitmiş olacaktı. Bir ay daha kaldı ve gitti."

Massito başının yan tarafına vurdu. "Çıkarken adam benim yumuşadığımı söylemeye cüret etti. Kulağıma başka bir şehre gittiği söylentisi geldi."

"Yani, karınızı onun öldürmüş olamayacağından emin misiniz?" Marcos sordu.

Kat bir an için Massito'nun gözlerindeki nefret parıltısını gördü. "Hayır. O gideli uzun zaman oldu. Kıymetli Camilla'mı öldürmek için geri gelmesine imkân yok."

Kat, "Bunu yapan kişiyi bulduğumuzda tutuklayacağız, mahkemeye çıkacak ve eminim ki uzun yıllar hapis cezası alacak," dedi. Massito'ya sertçe baktı. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Yüzünü sert bir gülümseme kapladı. "Belki. Tabii önce o kişiyi bulursanız."

Kat daha fazlasını söylemek istedi ama bunun faydasız olduğuna karar verdi. Massito karısını öldüren kişiyi bulursa, Marcos ve Kat'in onları daha önce bulmuş olmalarını dileyceklerini biliyordu.

"Karınızı aşağı indirip laboratuvarımıza taşıyacağız. Vücudunda olabilecek herhangi bir ipucu için kontrol edilecek ve ardından seçtiğiniz cenaze evine gönderilecek."

Massito, San Diego'daki en lüks yerlerden birinin adını verdi ve Marcos da not aldı. Marcos, "Herhangi bir sorunuz olursa Dedektif Cafferty'yi ya da beni arayın," dedi.

"Bu arada," diye sordu Kat, "Buraya çıkmak için asansörün anahtarı başka kimde var?"

"Hiç kimse. Her hafta değişen numaralar giriyoruz. Ayrıca alt kattaki asansörde kimin olduğunu da görebiliyoruz. Bunun şaşmaz bir güvenlik sistemi olduğunu sanıyordum."

Marcos, Kat'le birlikte aşağı inmek üzere asansöre binerken başını salladı ve Massito'yu kederiyle baş başa bıraktı. "Sanırım artık hiçbir şey hatasız değil. Her zaman sistemin zayıf noktasını bulmaya çalışan birileri olacaktır."

Evden çıkıp arabalarına doğru yürürlerken Kat, "Tabii o kişi asansöre nasıl inilip çıkılacağını bilmiyorsa," dedi.

"Kocanın karısını öldürmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Kat başını yana eğdi, "Bilmiyorum." Doğruldu. "Ağlamaya başladığında ve ondan sevgi dolu sözlerle bahsettiğinde büyük bir hata yaptığımı düşündüm. Ama ikimizin de pencereden dışarı baktığımızı düşündüğünde, gözlerinde bir parıltı gördüm, neredeyse bir gülümseme."

"Eminim yüz ifadesini gördüğümü fark etmemiştir. Ya çok iyi bir aktör ya da karısına gerçekten değer veriyor. O evde yokken geri gelip hizmetçilerle konuşacağım."

"Bu ilginç bir dava olacak," dedi Kat. "Ama adımlarımıza dikkat etmeliyiz. Eğer bizden şüphelenirse

ona inanmayın, bizi ortadan kaldırabilir."

"O zaman onunla alay etmeyi ya da öfkelenmesine neden olmayı bıraksan iyi edersin. Eğer o karısını öldürürse, sevgi dolu kocanın seninle ilgilenmekte hiçbir sorunu olmayacaktır."

Kat ortağına sırtıttı. "Birbirimize göz kulak olacağız."

* * *

Madison, Karen Kesler'ı almak üzere kapıdan çıkarken cep telefonu çaldı ve gelen bir mesaja işaret etti. Kısa mesaj ona üsse rapor vermesini söylüyordu ve bir görevleri olduğunu biliyordu.

Aceleyle arabasına yöneldi ve cep telefonu gelen bir aramayla çaldı. Numarayı tanımıyordu ama yine de cevap verdi.

"Madison, bu Emma. Bu gece bizimle olamayacağını biliyorum. Karen'ı arayıp ekstra bir işin çıktığını ve onu toplantıya benim götüreceğimi söyleyeceğim. Bayanlar onun durumuyla ilgileniyor ve elimizden geldiğince yardım etmek istiyoruz. O yüzden endişelenmeyin. Emin ellerde olacak."

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Karen ve kayınvalidesinin ona ve ailesine yapacağınız her türlü yardımı takdir edeceğinden eminim. Cheryl'a onun için çok pahalı olmayan iyi bir avukat olup olmadığını sorabilirsiniz."

"Aklını görevde tut. Buradaki tüm sorunları biz hallederiz."

"Teşekkürler." Madison telefonu kapattı ve büyük bir rahatlama hissetti.

Ekip toplantısında, Yüzbaşı Buchanan onları Orta Doğu'ya götürecek uçağa binmeden önce görev hakkında bilgi verdi. Bir doktor ve hemşire kaçırılmıştı ve onları kaçıranlar fidye istiyordu. SEAL'ların onları kurtarmak için kısa bir süreleri vardı, yoksa öldürüleceklerdi.

Madison her zamanki gibi tıbbi malzemelerini kontrol etti. Sıhhiyeci olmasının yanı sıra birkaç dil biliyordu. Neyse ki, bu becerisiyle doktorluk eğitiminden daha fazla ilgileniyordu.

Çoğu zaman askerler yaralanmıyordu. Eğer yaralanırlarsa, bir uçak ve diğer sağlık personeli yaralıları Almanya'ya götürene kadar onları tedavi etti.

Uçağa bindiklerinde Ranger onun yanına oturdu. "Sanırım hayatını kurtaran dedektifi özleyeceksin."

"Benimle ilişkiye girmekten çok kötü adamları yakalamakla ilgileniyor."

"Demek sana soğuk davranıyor."

"Hayır, ama mesajı kesinlikle aldım. Dedektif Cafferty'nin asıl ilgilendiği şey işidir, bir erkekle ilişkisi olması değil."

"Çok kötü yanmış olmalı."

"Evet, ilk evliliğinin sona erdiği ve kalbinin tüm erkeklere karşı katılaştığı izlenimini edindim. Belki de sadece bana öyle geliyordur."

Ranger arkasına yaslandı ve kalkış için hazırlandılar. "Umarım Noel için zamanında geri döneriz. İki gün sonraki Şükran Günü'nü kesinlikle kaçıracağız."

"Düşüncelerim aileme o kadar odaklanmıştı ki, tatillere ne kadar yaklaştığımızı fark edemedim."

"Belki de hanımınız önünüzdeki tüm şenliklerle ısınır."

Madison güldü. "Nefesimi tutmayacağım."

* * *

Buchanan.

"Görevimiz değişti." Kaşlarını çattı ve etrafında toplanan ekibe baktı. Sesini alçaltarak, "Doktor ve hemşireyi arayan ilk ekip bir şekilde kendi adamlarından birini kaybetti. Onlar görevlerine devam ederken bizim de onun yerini tespit etmemize ihtiyaçları var." Kaptan bir harita çıkardı. "Arayacağımız bölge burası. Onu bulur bulmaz diğerlerine katılacağız. Umarım yaralanmaz."

"Nasıl oldu da kayboldu?" Ranger sordu.

Kaptan Buchanan başını haritadan kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Sesinizi alçaltın. Buradaki personelin bir kısmı diğer ekiple aynı hizada. Emin değiliz ama rapora göre, takip etmekle görevlendirildiği ekip üyesi uyarıda bulunmadan hızlanmış. Arkasına baktığında, yeni SEAL gitmişti. Bağırılmış, geri dönmüş ama ondan hiçbir iz bulamamış."

Daha çok Hawke olarak bilinen Taylor, "Ortağını kaybettiği için çok kızacak," dedi.

"Kahretsin, sanırım bu adama bir test yapmayı düşündü. Bunu yapmanın en iyi yolu kesinlikle bu değildi." "SEAL'in adı ne?" Madison sordu.

"Cory Cafferty, yirmi altı yaşında," diye yanıtladı Kaptan.

"Kahretsin, bu çok garip. Cory'nin soyadı bayan dedektifinkiyle aynı. Kardeşi ya da bir akrabası olmalı," dedi Madison ve parmaklarını saçlarında gezdirdi."

"Onu tanıyor musun?" Hawke sordu.

"Hayatımı kurtaran onun kız kardeşi."

Kaptanları doğruldu. "Pekâlâ ekip. Bu aileye borçluyuz, özellikle de Madison'ı kurtardıkları için."

Arama için hızla hazırlandılar, haritalara baktılar ve SEAL'in en son görüldüğü yerin yakınına bırakılacak helikoptere doğru yola çıktılar.

Helikopter, yakınında siper olan uzak bir tarlaya inmiş. Dışarı atladılar ve ağaçlara doğru koşular. Ekip liderleri Jackson "Ayı" Langley onları etrafına topladı ve adamları iki ekibe ayırdı.

"Madison ve Kijika doğuya ve kuzeye, Heath ve Hawke batıya ve güneye gidecek. Ranger, sen ve ben ortayı alacağız. Bir şey bulursanız haber gönderin," diye emretti Bear.

Adamların hepsi başını salladı. Gece gözlüklerini indirip dışarı çıktıklarında hava neredeyse kararmak üzereydi.

* * *

Üç adam Cory'ye sürpriz yaptı ve onu yakaladı. Karşı koymaya fırsat bulamadan, adamlardan biri eliyle Cory'nin ağzını kapattı ve diğer ikisi onu açıklanamaz bir şekilde hızlanıp geride bırakan SEAL takım arkadaşından uzağa taşıdı.

Sanırım erkekler böyle bir fırsatı bekliyorlardı. Acaba acemi gibi mi görünüyorum?

Onu yere yatırdıklarında, üçüyle de dövüşmüş. Ayakları yere değdiğinde tabancasını kapmıştı. Adamlardan biri tabancaya uzandı ama Cory onu ve yanındaki diğerini vurdu. Üçüncü adam çalılırlar arasına kaçtı.

Cory ortağını aradı ama gerçekten de kaybolmuştu. Hava kararmaya başladığında bir dere kenarında küçük bir mağara buldu. Açıklığın önüne bir fırça çekti ve silahı hazır bir şekilde bekledi.

Çok geçmeden Cory düşman olduğunu anladığı sesler duydu. Kelimeleri anlamadı ama öfkeli ve acil ses tonunu tanıdı. Zar zor nefes aldı. Bir asker küçük mağarasının hemen yanında durdu. Cory'nin kalbi yerinden fırladı ama paniğe kapılmayı reddetti. Kemerinde bir el bombası vardı ama

Onu keşfetmedikleri sürece bunu sonraya saklamayı tercih etti.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından yollarına devam ettiler. Ter yüzünden aşağı akıyor ve gözlerini yakıyordu. Yine de bir nöbetçi bıraktıkları korkusuyla kıpırdamadı. Gecenin sesini, birkaç kuşun sesini ve derenin şırıltısını dinledi. Bir saat sonra bacaklarını dikkatlice kıpırdattı ve ayağa kalkarak çalılıkların arasından etrafına baktı.

Cory'nin bacakları kan hücumuyla karıncalandı. Kimseyi görmediği ya da duymadığı için kan akışını hızlandırmak amacıyla küçük bir alanda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Bir şeyler yemek ve bir sonraki hamlesini düşünmek için oturdu. Saklanmak için daha iyi bir yere ihtiyacı vardı, böylece saklandığı yere doğru ilerleyen adamlar görürse dost mu düşman mı olduklarını anlayabilirdi.

Etrafına bakınan Cory, derenin karşısında ve bulunduğu yerden yaklaşık yüz metre aşağıda büyük, kalın bir ağaç gördü. Silahını havaya kaldırarak akan suyun içinden ilerledi. İlk yakalandığında tüfeğini almışlardı. *Tabancamla idare edeceğim. Beni buraya kadar getirdi.*

Dereden çıkmak için bir nokta seçti ve karaya doğru yürüdü. İz bırakmadığından emin olarak çalılıkların arasından ilerledi. Sonra tırmanabileceği en uzun ve en kalın ağacın hangisi olduğuna karar verdi. Yerleşmek ve yanına yaklaşan adamları izlemek için bir yer buldu, düşman mı yoksa kurtarıcı mı olduklarını görebileceğinden emindi. "Eğer şimdi öleceksem lanetleneceğim. Yaşayacak daha çok hayatım var."

Ağaçtaki kıvrım ona bir dinlenme yeri ve siper sağladı. Gece gözlüklerini indirdi ve kurtarılmayı bekledi. Başka bir sonu kabul etmeyi reddetti.

* * *

Madison ve Kijika dışarı çıktılar. Engebeli bir zeminde, sık çalılıkların ve ağaçların arasından yürüdüler. Kijika, Madison'a durmasını işaret etti. Eğildi ve kulağını yere dayadı. "Uzaktan ayak sesleri duyuyorum. Biraz daha kuzeye dönmemiz gerekiyor. Haritamıza göre, o yönde su var. SEAL'ımız iz bırakmamak için bir derede yürüyor olabilir.

Madison başıyla onayladı. "Sen yolu göster."

Tek sıra halinde yürüdüler, Madison arkadan gözcülük yapıyordu. Yol açmak için sık çalılıkların bazılarını kesmek ya da yenmek zaman aldı. Bir keresinde Kijika çizme seslerine benzeyen ayak sesleri duydu ve Madison'a saklanmasını işaret etti.

Madison, "Uzun çalıları olan büyük bir ağaç görüyorum," dedi ve yolu gösterdi. On adam yanlarından geçmeden önce siper almak için zar zor eğilmişlerdi. Kısa bir mesafe ötede adamlar kamp kurmak için durdular.

"Kahretsin," diye fısıldayarak yemin etti Madison. O ve Kijika kamptan uzaklaştılar ve arkasına saklanabilecekleri daha büyük bir çalılık ve ağaçlık buldular. Uzanmak için sessizce bir alan kazarlarken etraflarında böcekler uçuşuyordu. Madison dişlerini sıktı. *Böceklerden nefret ediyorum. İşimin en sevmediğim kısmı.*

Askerler ateş yakıp erzaklarını ısıttılar. Koku ikisinin de midesini guruldatmıştı. Yiyeceklerini kaptıkları gibi yediler.

Ay gökyüzünde ilerlerken, yerlerine yerleşip adamları izlediler. Madison fısıldadı, "Sence onları alt edebilir miyiz?"

"Olabilir. Görünüşe göre çoğu uyuyacak ve ateşin yanında bir nöbetçi bırakmayı planlıyorlar. "Sanırım onları haklayabiliriz."

"Kimse kıpırdamayana kadar bekleyin. Ben ilerleyip nöbetçiye halledeceğim," diye talimat verdi Kijika.

Adamlar geceyi geçirmek üzere yerleşip nöbetçi hariç hepsi uykuya dalmış gibi görünürken, Kijika kontrol edeceğini belirtti. Madison tüfeğini hazır tutuyordu.

Kijika'nın, nöbetçinin uyukladığı ateşin etrafında sessizce süzülmesini izledi. Madison

başını salladığını ve takım arkadaşının bıçağını görünce ilerledi. Uyuyan diğer adamların etrafından dolandılar ve ses çıkmadan önce dört kişiyi öldürdüler.

Adamlardan ikisi aynı anda uyandı ve silahlarına uzandı. Madison silahlara ateş etti ve her birinin tahtasını kırdı. Diğerleri de silah sesleriyle uyandılar. Silahlarını aradılar ama Kijika onlara el koymuştu.

Madison onların dilinde, "Kıpırdamayın, yoksa sizi vururuz," dedi. Hareket etmeyi bıraktılar ama gözlerindeki nefretle ona ve Kijika'ya baktılar

Madison, o ve Kijika hâlâ saklanırken koordinatlarını telsizle bildirmişti. Ormanda hışırtılar duyduğunda tüfeğini daha sıkı kavradı. Bear ve Ranger'ın ağaçların arasından çıktığını gördüğünde içini bir rahatlama duygusu kapladı.

Ayı sırttı. "Sanırım ikinizin de bize ihtiyacı yokmuş. İyi iş çıkardınız. Onlardan bilgi almayı denediniz mi?" diye sordu Madison'a.

"Henüz değil."

"Bu tarafa gitmeleri için diğer ekiplerle temasa geçeceğim. Helikopter gelene kadar bu adamları koruyabilirler." Bear, mahkûmları ve onları koruyan adamları almak üzere bir helikopter gönderilmesi için üsle temasa geçti.

Şafak söktüğünde hepsi götürülmüştü. Yakalanan adamların sessiz kalmaları için ağızları kapatılmıştı. Neyse ki gece boyunca ayın sadece bir parçası ışık saçıyordu.

Aktarma işlemi tamamlandıktan sonra dört kişi nehri bulana kadar yürüdü, ardından ikiye bölünerek gruplara ayrılarak her biri farklı yönlere gitti.

Kijika, Madison'la birlikte akıntıya karşı hareket ederken bankayı inceledi.

"Bear ve Ranger kolay yolu seçtiler," diye homurdandı Madison. "Mühürümüzü bulursak buna değecek. Eğer kardeşiyle birlikte dönmezsek kadın dedektifin yüzüne nasıl bakarım bilmiyorum."

Kijika elini kaldırıp kıyayı işaret edince sustu ve durdu. Sonra yavaşça hareket etti ve nehrin yanındaki ıslak zemini ve çalıların etrafını incelemek için eğildi. Kum boyunca ilerledi ve ağaçları incelemek için başını kaldırdı.

CHAPTER 4

Cory adamların sessizce İngilizce konuştuğunu duydu. *Bunlar beni kurtaranlar mı, yoksa bu bir oyun mu?* Onlar yaklaştıkça, siyah yüzlü iki SEAL gördü. Onlar tam altına gelene kadar bekledi. Amerikan yerlisine benzeyen SEAL başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Artık aşağı inebilirsin. Biz buraya gelene kadar kendini koruyarak harika bir iş çıkardın." Cory yere ulaşmak için hızla hareket etti.

"Dikkatli ol," dedi başka bir ses. "Şimdi düşüp bir yerlerini kırmana gerek yok."

Cory yere sağlam bastığında Kijika ve Madison'ı selamladı ve "Denizci Cory Cafferty" dedi.

Selamına karşılık verip kendilerini tanıttıktan sonra Madison, Cory'ye bacaklarındaki gücü yeniden kazanması için yavaşça hareket etmesini söyledi. "Bir süredir sıkışık bir pozisyondaydın. Büyük olasılıkla bacaklarında karıncalanma ve belki de kramp hissedeceksin."

"Güvenlik için ödenecek küçük bir bedel, efendim."

"İyi iş çıkardın," dedi Kijika. "İyi çalışmaya devam edersen, uzun süre denizci kalacağından şüpheliyim." "Teşekkür ederim, efendim."

Madison, ekibin bulduklarını bildiren mesajı henüz göndermişti ki daha fazla bot sesi duydu. Düşmanın dereye doğru ilerlediğini görünce hemen Bear'a durumlarını bildirdi. "Kahretsin, sanırım bu iş daha bitmedi."

Madison, Kijika ve Cory askerler yaklaştıkça daha sık olan ormana geri döndüler ve büyük çalılardan altına girdiler.

Madison onların konuşmalarını dinledi ve sonra Kijika ve Cory'ye fısıldayabilmek için yer değiştirdi, "Kaçan SEAL'in hâlâ buralarda saklandığını düşünüyorlar. Bölgede bir arama daha yapacaklar."

"On ya da on iki kişi olmalı. Sayıca azız," diye fısıldadı Cory.

"Evet, ama bir planım var." Madison düşündüklerini çabucak kuma çizdi. "Üçümüz birden ayağa kalkmalı ve tekrar tekrar ateş etmeliyiz," diye fısıldadı. Kijika ve Cory başlarıyla onayladılar. Bear ve Ranger'a tekrar bir mesaj göndererek destek istedi.

Madison büyük bir ağacın ve birkaç yüksek çalının arkasında güvenli bir yer buldu. Kijika ve Cory'nin yakınlarda siper bulmasını izledi. Askerler bulundukları tarafı aradılar. *Güzel. Bu Bear ve Ranger'a buraya gelmeleri için zaman kazandırır.*

Düşman askerlerinden biri hızla konuştu. Madison hızla Kijika'ya işaret etti ve o da başıyla onayladı. Askerler çoktan derenin karşısına geçmişlerdi. Tüfeklerini suyun üzerinde tutuyorlardı. Kijika, Madison'a başıyla işaret etti ve ikisi de ateş etti. Cory de hemen arkalarından ateş etti. Dere yatağı boyunca mermi püskürttüler. Askerler ağaçların arkasına geçmek için geri çekildiler.

Herkes birkaç dakikalığına ateşi keserken Cory hızlıca dua etti ve derin bir nefes aldı. Kalbi hızla çarpıyor ve alnından terler boşanıyordu ama derin bir nefes aldı ve bir sonraki saldırı için iyi bir görüş açısı elde etmek amacıyla tabancasını yukarı çekti.

Askerler yeniden toparlandı ve ateş etmeye başladı. Her yönden mermiler uçuşuyor gibiydi. Kafaları karışan askerler, önden ve arkadan ısıklık çalarak gelen mermiler yüzünden silahlarını bırakıp pes ettiler ve birkaç adamları yere düştü.

Kijika, Madison ve Cory saklandıkları yerden çıktılar. Madison gülümsedi ve "Buraya gelme vaktiniz gelmişti" dedi.

Ranger sırtarak, "Evet, biz olmasaydık o zavallı kığın kurşun yağmuruna tutulurdu," dedi.

Silahları topladılar ve mahkûmları bağladılar. Onlar konuşurken biri kaçmaya çalıştı ve bacağından vuruldu. Ondan sonra geri kalanlar direniş göstermedi.

Bear telsizle bir helikopter çağırdı ve SEAL'lerin hepsinin hazır olduğunu herkese bildirdi.

Cory kendini tuttu. Önünde yürüyen ortağını gözden kaçırarak bu kadar çok soruna neden olduğu için utanıyordu. Ayı dedikleri adam ona doğru baktı ve sert bir bakış fırlattı.

"Denizci, öne çık."

Cory derin bir nefes aldı ve söyleneni yaptı. Bear onun etrafında dolaşırken sert bir bakışla incelendi.

"Yaralandın mı?" Bear sordu.

"Sadece utandım ve bu kadar sorun çıkardığım için özür dilerim."

"Hmmm. Önünüzdeki adama her zaman göz kulak olmanız gerekir. Ama sanırım bu dersi iyi öğrenmişsinizdir."

"Evet, efendim."

"Ortağınız disiplin cezası alacak. Daha hızlı hareket etmeniz için sizi uyarması gerektiğini biliyordu." Bear etrafına bakındı ve Madison'a mahkûmlara ne söylemesi gerektiğini anlattı.

"Diğer mahkûmlarımızı aramakta geciktik ama bu adamlardan birinin bize nerede tutulduklarını söyleyeceğini umuyorum. Diğer yoldaşlarından çok daha iyi muamele görebilir," dedi Madison mahkûmların duyabileceği kadar yüksek sesle.

Sonra tanıdık bir ritmik ses duydular ve Ranger yukarı doğru baktı. "Helikopterimiz burada."

Üsse döndüklerinde, askerlerden birkaçının esirlerin tutulduğu yeri ve onları tutan adamların sayısını söylemesi uzun sürmedi.

Zaten onları arayan diğer ekip, doktor ve hemşireyi kurtarmak için güncellenen planı öğrenmek üzere üsse döndü. Hepsine talimatlar verilirken, Ranger Madison'a doğru eğildi. "Her şeye rağmen Noel için geri dönebiliriz."

"Ranger," diye seslendi Kaptan. "Dikkatini ver."

"Emredersiniz efendim."

Saldırı şafaktan hemen önce planlanmıştı. Esirleri tutan grubun çoğu ordularını terk etmiş gayri resmi savaşçılardı. Fidyeyi alamazlarsa iki gün sonra gün doğarken esirleri öldürmeyi planlıyorlardı. SEAL'ların bir günü kalmıştı. Kurtarma planları işe yaramak zorundaydı.

Bear Cory'ye baktı. "Kaptan, Denizci Cafferty'nin ilk görevinde iyi eğitimli bir SEAL olduğunu gösterdiğine inanıyorum. Bu görev için ekibime katılmasını istiyorum."

Yüzbaşı Buchanan genç adama baktı. "Eve uçmadan önce onu dinlendirmeyi planlamıştım. İyi iş çıkardı ve stres altındaydı." "Kaptan, konuşabilir miyim?" Cory sordu. "Elbette."

"Bu görevde ekiple gitmeyi tercih ederim. Yaşayacağım her deneyim beni daha iyi bir SEAL yapacak. Hepimiz eve döndüğümüzde dinlenebilirim."

"İyi dedin. Pekâlâ, Bear'ın ekibine katılacaksın. Talimatlara uyduğunuzdan emin olun." "Uyacağım, Kaptan."

"O zaman hepimiz 05:00'te ayrılıyoruz. Biraz uyuyun."

Madison, Cory ile birlikte barakalara doğru yürüdü. "Ayrıldığımızda bana yakın dur. Kız kardeşine borçluyum ve bu da eve dönmeni sağlamak anlamına geliyor."

Cory sertleşti ve Madison'a baktı. "Efendim, bana diğer SEAL'lar gibi davranılmasını tercih ederim. İyilik istemiyorum."

Madison güldü. "Güzel, böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmişim." "Başka bir test mi?"

"Evet, Cory. Başka yok, söz veriyorum. Sen iyi bir SEAL'sın."

* * *

Adamlar esirlerin tutulduğu kampın etrafında döndüler. "Gölge," diye fısıldadı Bear Kijika'nın takım adını ve o da yavaşça hareket ederek Bear'ın yanında durdu. "Nerede tutulduklarını, hangi çadırda olduklarını öğren."

"Emredersiniz efendim." Gölge çadırların arkasındaki çalıların arasından gizlice ilerledi. Sol taraftaki dördüncü çadırın arkasında bir nöbetçi duruyordu. Gölge onun bir sigara içişini izledi ve sonra sigarayı ayağının altında ezdi.

Muhafız çadırın her tarafına göz gezdirirken Gölge eğildi. Adam tatmin olmuş görünüyordu ve yere kayarak brandaya yaslandı. Gözlerini kapatıp uykuya dalmış gibi görüldüğünde, Gölge Ayı'yla temas kurmadan önce uzaklaştı.

"Soldan dördüncü çadır. Muhafızlar arkada, muhtemelen biri önde."

"Tamam. Adamların çoğu ateşin etrafında oturuyor. Beş dakika içinde iki taraftan da saldıracağız. Ben Ranger, Madison ve Cory'yi gönderiyorum. Jake de üç adamını gönderecek. Hepimiz yerimizi aldıktan sonra saldırı başlayacak. Olduğun yerde kal ve uyuyan nöbetçiye indir, sonra da rehineleri korumak için çadıra gir. Çabuk olun. Biz harekete geçer geçmez siz de harekete geçin."

"Yapacağım."

Tam o sırada ateşin etrafında diğerleriyle birlikte oturan bir adam, "Umarım belirttiğimiz gibi yarın öğlene kadar parayı alırsız" dedi.

Bear, Madison'a yaklaşmasını işaret etti ve kulağını gösterdi. Madison anladı. Düz bir şekilde yattı ve onları duyabileceği bir yere geçti.

"Sanmam," dedi yaşlı bir adam. "Söylediğimiz gibi onları öldürecek miyiz?"

"Hayır, parayı verip bizim için yapacak alıcılarımız var. Sadece haberlere çıkmak için."

Madison kulaklıktan yumuşak bir sesle konuştu. "Fidyeyi alamazlarsa diye alıcılar geliyor."

"İçeri giriyoruz," dedi Bear.

Madison yaşlı adamın sigarasını söndürdüğünü gördü ve "Biraz uyuyacağım" dediğini duydu. Adam ayağa kalktığı anda silah sesleri duyuldu.

* * *

Shadow ayağa kalkmaya çalışan muhafızı vurdu ve ardından bıçağıyla hızlıca çadırın arkasını yırtarak içeri girdi. Uzun boylu, zayıf bir adam küçük bir kadının önünde duruyordu.

"Her şey yolunda," dedi Gölge. "Seni kurtarmaya geldik.

Kaçıranlardan biri ön açıklıktan içeri daldı. Gölge onu ve içeri girmeye çalışan diğerini vurdu. "Yere yatın, birbirinize yakın durun," diye ikisine talimat verdi.

Shadow ön kapağı açtı ve hâlâ kurtarıcıları kamplarından uzak tutmaya çalışan birkaç serseri askere ateş etti. Yavaş yavaş atışlar azaldı ve SEAL'lar her çadırı kontrol etti. İçlerinden biri yaşlı adamı buldu ve ellerini arkadan bağladı. Hayatta kalan birkaç kişi silahlarını bıraktı.

"Artık ayağa kalkıp dışarı çıkabilirsiniz," dedi Gölge yerde büzüşmüş adam ve kadına. Onlar güneş ışığına doğru ilerlerken kapağın arkasını tuttu. Güneş ışığı gözlerini acıttığı için ikisi de ellerini alınlarına götürdü.

"Günlerdir ya da haftalardır o karanlık çadırdayız. İnsan zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor," dedi doktor. "Ben Dr.

Croft, bu da yardımcım Hemşire Willa James. Bizi kurtardığınız için teşekkür ederiz."

"Seni bulduğumuza sevindik," dedi Bear. "Sizi buradan güvenli bir şekilde çıkarması için bir helikopter çağırdık."

"Bizimle gelmiyor musun?" Willa sordu.

"Hayır. Önce halletmemiz gereken başka bir iş var."

* * *

Kurtarılan rehineler ayrıldıktan sonra iki ekip oturup bir sonraki görevlerini planladı. Bear onlara ve telsizden Yüzbaşı Buchanan'a doktor ve hemşirenin tutulduğu kampa doğru giden diğer gruptan bahsetti. Fidyeye gelmediği takdirde rehinelerin diğer gruba satılacağını açıkladı. Reklam için onları öldüreceklerdi.

Yüzbaşı Buchanan üstleriyle konuşup onlara geri döneceğini söyledi.

Birkaç dakika sonra geri aradı. "Yukarıdan onay aldık."

"Onları şaşırtmamızı ve içeri almamızı mı istiyorsun?" Bear neyin onaylandığından emin olmak için sordu.

Yüzbaşı Buchanan, "Evet, onlar yakalayacak başka Amerikalılar bulmadan önce bu grubun icabına baksak iyi olur," dedi.

Diğer ekip lideri Jack başını sallarken Bear, "Sorun değil," dedi.

Daha sonra, Bear ve Jack gelen savaşçı grubunu yakalamak için nasıl bir yöntem izleyeceklerine karar verdiler. Jack, ekibinin etraflarında daire çizip arkalarına geçeceğini söyledi. "Onları bulduğumuzda size mesaj atacacağız."

"Kulağa hoş geliyor. Ormanda saklanmayı ve boş kamp alanını bulmalarını sağlamayı planlıyoruz. İlk başta kafaları karışacak ve diğer grubun onları beklemediğini düşünecekler," dedi Bear iki ekibe. O zaman saldıracağız."

Yerlerine yerleştiklerinde tek ses kuş civıltıları ve yavaş yavaş sönen ateşin çıtırtılarıydı.

Beklemek için fazla zamanları yoktu.

Bear mesajı okudu. Jack'in ekibi grubu takip ediyordu. Bear'ın adamları dağılmıştı ve düşmanın yaklaştığını işaret etti.

Bu grup daha profesyonel görünüyordu, ilki kadar dağınık ve düzensiz değildi. Öndeki adam bir ata biniyordu. Dizginleri geri çekti, sönmekte olan ateşi ve boş kampı görünce bineğini durdurdu. Adamlarına çadırları aramalarını işaret etti.

Bear, Jack'in grubuna mesaj attı.

"Hazır mısınız?" "Evet."

Bir sonraki an, çadırları arayan adamlar yere düşerken silah sesleri havayı doldurdu. Atın başındaki adam attan indi ama Jack arkasına geçti ve sırtına bir silah dayadı.

"Kımıldama, yoksa ölürsün," diye emretti Jack. Liderin tüfeğini kaptı ve ağaçların arasında ilerlemesini emretti. Bear liderin ellerini arkadan kelepçeledi ve onu bir ağacın yanına itti. O ve Jack liderin etrafına bir ip sardılar ve susturmak için ağızına bir tıkaç taktılar. Diğer adamlara katıldıklarında, son savaşçılar silahlarını bırakıp teslim oldular. Hâlâ hayatta olanlar bağlanmıştı. Bear telsizle helikopterlere hepsini karargâha götürmelerini söyledi.

* * *

Büyük hazırlık odasına girdiklerinde Kaptan Buchanan gülümsedi. Ekibine "İyi iş çıkardınız," dedi.

Ayı etrafına bakındı. "Jack ve grubu nerede?"

"Eve dönmek için ekipmanlarını bir araya getiriyorlar. Bugünün herhangi bir yansıması olmadığından emin olmak için birkaç gün daha kalacağız."

Ranger kaşlarını çatı. "Ne demek kalıyoruz? Görevimizi tamamladık."

"Bu son adamlar hakkında emin değiliz. Kime bağlılar ve bu kişi ya da kişiler onları buradan çıkarmak için birini gönderecek mi? Eğer bir çatışma olacaksa, yardım etmek için burada olmalıyız."

"Başka bir takım gelebilir ve Noel için evimize dönmemize izin verebilir."

Buchanan kaşlarını çatı. "Başka bir ekibe gerek yok. Biz buradayız. Bunu kabullenin. Hâlâ tatil için eve dönme şansımız olabilir. Ranger, bunun karınla geçireceğin ilk tatil olduğunu biliyorum ama kabullen artık."

"Evet, efendim. Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim."

Buchanan omuz silkti. "Belki de bekâr kalmalıydın." "Hayır, efendim."

"Yerel yönetim sorumluluğu üstlendi ve onları kendi başlarına bırakmamızın güvenli olacağına inandıkları zaman bize haber verecekler."

Ekip yorgun ve huysuz bir şekilde dışarı çıktı ve barakalara gitti. Hepsi yataklarını buldu. Cory ortada garip bir şekilde duruyordu.

"Eşyaların nerede?" Ayı sordu.

"Emin değilim, efendim. Sanırım eve bensiz gitmiş olabilirler."

"İmkânı yok. Git sondaki dolabı kontrol et," dedi Hawke.

Cory kapıyı açıp çantasını bulduğunda sırıttı. "Haklıydınız efendim." "Burada, kışlada bize 'Efendim' demeyi bırakabilirsin," diye düzeltti Bear onu.

"Teşekkürler Si... Alışmak biraz zaman alacak."

"Camilla Massito'nun ölümüyle ilgili yeni bir gelişme var mı?" diye sordu Kaptan Kat ve Marcos'a. "Pek bir şey yok efendim. Herkes kocasından bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyor," dedi Marcos.

"Cesetten ya da yatak odasından herhangi bir parmak izi ya da bilgi bulamadılar. Görünüşe göre çıkmaz sokaktayız," dedi Yüzbaşı. "Ama katili bulmamayı göze alamayız. Şehirdeki her çete cinayetin yanına kâr kalacağını düşünecek. Enzo kadar zeki olmayabilirler ama deneyeceklerdir."

"Hizmetçileri sorguladım. Patronlarından korkuyorlar. Bize söylediği her şeyi kabul ettiler."

"Hiçbiri konuşacaklarına dair bir işaret vermedi mi?"

"Hayır, Kaptan."

"Dışarı çık. Etrafta keşif yapın. Olağandışı nesneleri geri getirmeleri için laboratuvar çalışanlarından bazılarını yanınıza alın."

"Evet, efendim."

"Ve birlikte kalın. Adama güvenmiyorum ama iki dedektifi ortadan kaldırmaya çalışacağından şüpheliyim."

Kat, Başkomiser'in ofisinden çıkarken ona el salladı, ceketlerini aldı ve laboratuvara doğru yola koyuldu. "En sevdiğin adli tıp teknisyeni Hetty de bizimle gelmek isteyebilir," dedi Kat. "Mümkün olduğunca sık olay yerinde olmayı tercih ediyor."

Laboratuvara girer girmez Hetty'yi gördüler. İstekleri karşısında gülümsedi.

Hetty sorulduğunda "Ben de gelmek isterim," dedi. "Biraz malzeme toplar ve yürüyüş botlarımı giyerim."

Marcos, "Giydiğin yüksek topuklara bayıldım," dedi ve ekledi, "bacaklarını seksi gösteriyorlar."

Hetty kızardı ve ona kendi işine bakmasını söyledi. Bu ikisi arasında olağan bir davranıştı ama Kat'ın bildiği kadarıyla hiç çıkmamışlardı.

Çok geçmeden yola koyuldular, ancak Massito kapısında taş suratlı bir bekçi tarafından durduruldular. Kimliklerini gösterdikten sonra adam kulübesine girdi ve patronu aradı.

"Evet, efendim. Daha fazla yol kat etmek ve odayı tekrar görmek istediklerini söylüyorlar. Yanlarında laborant bir bayan var. Evet, evraklarını gördüm. Tamam."

Konuşmayı duyduktan sonra Kat, Enzo'nun onları dışarıda tutmaya çalışıp çalışmayacağını görmek için sabırsızlanıyordu. "Patron araziye kontrol edebileceğinizi ama o gelene kadar evi kontrol edemeyeceğinizi söyledi."

"Çimlerden başlayacağız." Marcos nöbetçiye başıyla selam verdi ve açılan kapıdan içeri girdi. "Ben bu asfalt alan boyunca süreceğim. Durmamı istediğinizde bana haber verin."

Kat yavaş hareket eden arabanın kendi tarafındaki bölgesini inceledi. Hetty de diğer tarafı kontrol etti. "Dur," diye emretti Hetty.

"Ne oldu?" Kat, Marcos'un yanındaki pencereden dışarıyı görmeye çalıştı.

"Şuradaki çalılar." Hetty az önce geçtikleri alanı işaret etti. "Birisi kestirmeden oradan geçiyor."

Üçü de arabadan indi ve bölgeye doğru yürüdü. "Bunlar küçük ayak sesleri, bir kadın, bir erkek değil." Hetty diz çöktü ve yanında getirdiği çantayı açtı. Ayak izini ölçtü ve döküm yapılacak alanın kenarındaki gevşek toprağı fırçaladı. Marcos ve Kat'e baktı. "Gidip biraz daha alan keşfedelim bari. Bu biraz zamanımı alacak. Çantamda ihtiyacım olan her şey var."

Marcos, "Seni yalnız bırakmanın güvenli olduğundan emin değilim," dedi. Hetty belindeki silaha dokundu. "Kendi

başımın çaresine bakabilirim."

"Belki."

Kat, "Sen burada kal Marcos," diyerek tartışmaya son verdi. "Yakınlarda verandayı temizleyen bir kadın görüyorum. Tesadüfen oraya kadar gideceğim ve sonra yanına gidip onunla konuşacağım."

Marcos Hetty'nin yanında durdu ve başını salladı. "Size katılmamı istiyorsanız silahınızı ateşleyin."

Kat güldü. "Eminim komşular bir silah sesi duymaktan en az benim silahımı ateşlemek için gerekli evrakları doldurmaktan hoşlandığım kadar hoşlanacaktır." Arabaya bindi ve yol boyunca ilerleyerek verandaya doğru döndü, park etti ve çalılarının arkasına saklandı.

Kadın Kat'i fark etmemişti. Kat yaklaştı. Temizlenen alandan çok da uzak olmayan yürüme yoluna doğru ilerledi.

Kat arkasından yaklaşıp koluna dokunduğunda kadın sıçradı. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedi Kat özür dileyen bir gülümsemeyle. "Makineniz açıkken seslendiğimi duymadınız."

Kırk elli yaşlarında, ufak tefek, koyu tenli bir kadındı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sözlerinde hafif bir İspanyol aksanı vardı.

Kat rozetini gösterdi. "Biraz daha kontrol edeceğim. Bayan Massito öldükten hemen sonra diğer hizmetlilerle konuştuğumda sizi gördüğümü hatırlamıyorum."

"Hayır, hastaydım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Şimdi konuşabilir miyiz? Belki çalışmayı bırakıp bir dakika oturabilirsin." "Çalışmazsam başım belaya girer."

"Hayır, yapmayacaksın. Bay Massito'ya açıklayacağım."

Kadın inanmamış gibi bir ses çıkardı. "Bay Massito güzel karısını bile dinlemez."

"İyi anlaşıyorlar mıydı?"

Hizmetçi etrafına bakındı ve sonra fısıldadı: "Tam olarak onun dediklerini yaptığında."

"Mutlu muydu?"

"Sadece başkalarıyla birlikteyken rol yapıyorlardı." Öne doğru eğildi ve sesi daha da alçaldı.

"Ondan nefret eder ve korkardı. Onun korkusunu gördüğünde gülüyordu."

Birdenbire Kat'ten uzaklaştı. "Git. Patronun arabası az önce kapıdan girdi. Seninle konuştuğumu görmemeli."

"Seni güvende tutabilirim."

Alaycı bir kahkaha attı. "Diğer polisin Bayan Camilla'ya söz verdiği gibi mi?" Hizmetçi temizlik malzemelerini aldı ve içeri girdi.

Kat plakasız arabaya doğru yürüdü ve Enzo'nun aracının Hetty ve Marcos'un çalıştığı yerin yanında durmasını izledi. Hızla araca bindi ve onlara doğru sürdü. Enzo Massito'nun pahalı görünümlü aracından indiğini ve ağzı hareket ederek iş arkadaşlarına doğru yürüdüğünü gördü.

Kat arabadan inip onlara katılmak için yürürken Enzo döndü. Massito ona döndü. "Peki sen neredeydin?"

"Etrafı araştırdım ama başka ipucu bulamadım."

"Yani karımı kimin öldürdüğüne dair hâlâ bir kanıtınız yok mu?" "Şu ana kadar bir şey çıkmadı ama pes etmiyoruz."

"Pekala, işini bitir ve mülkünden defol."

"Bir ayak izi bulduk. Muhtemelen önemli bir şey değil ama kontrol etmemiz ve alçıya almadan önce kurumasını beklememiz gerekiyor," dedi Marcos.

"Acele edin," diye hırladı. Üçüne de ters ters bakarken yüzü kırmızının çirkin bir tonuna dönüştü. "Sakinleşmen gerek," dedi Kat. "Bunu görürüm felç geçirmeye çok

yakınsındır."

Ona kötü bir bakış fırlattı ve tepinerek arabasına doğru gitti. Sonra uzaklaşırken tekerlekleri döndürdü. "Sinirli, öfkeli bir şüpheli. Onu neyin ya da kimin kızdırdığını merak ediyorum," dedi Hetty doğrulurken.

Kat telefonla Kaptan'ı aradı. Nerede olduklarını ve neler olduğunu anlattı. "Bu ayak izini korumak için iki üniformalı alabilir miyiz? Bu akşam gece yarısı evine bir baskın yapmak istiyorum. Çok sinirli, Yüzbaşı ve etrafta olmamızı istemiyor. Sanırım bir şey onu endişelendiriyor."

"Pekala, eğer bir yargıcın kabul etmesini sağlayabilirsem. Asansörün nasıl kullanılacağını bilen tek kişinin o olması dışında elimizde çok az kanıt var. Kendi karısını öldürdüyse, bu adamı yakalamak için iyi bir kanıt bulmamıza yardımcı olsa iyi olur."

Diğerleri konuşmanın onun tarafından olan kısmını duymuştu. "Hetty, üniformalar geldiğinde gidebilir ve sabah alçıyı almak için geri gelebilirsin."

"Teşekkürler, burada birkaç saat bile tek başıma oturmaktan korkuyorum. Ve eğer sis ya da başka bir şey varsa kuruması daha uzun sürer."

Kat, Marcos'a baktı. "Gece yarısı bir baskın yapacağız."

"Harika. Enzo gevşemiş olabilir ve onu daha fazla sorgulamamıza izin verecek bir şey bulacağız. Üniformalılar gelir gelmez gideceğim. Baskından önce birkaç saat uyumam lazım. Ya sen Kat?"

"Hayır, çok heyecanlıyım. Karakola gidip bugün yaptıklarımız ve bulduklarımız hakkında notlar alacağım." "Sen git. Üniformaları bekleyeceğiz," dedi Marcos ve Hetty'ye başıyla işaret etti.

"Oturup konuşabiliriz

Sonra da bizi alması için arkadaşımı arayacağım." "O zaman ben çıkıyorum. Gece yarısı görüşürüz."

CHAPTER 5

Kat evrak işleriyle uğraşmayı bırakıp ailesinin evine uğradı. Yemek yedikten sonra eve gidip birkaç saat uyudu.

"Merhaba anne." Kat, ocakta karıştırmakta olduğu güveci koklamak için annesine doğru eğildi. "Harika kokuyor ve pişmiş görünüyor." Sonra annesinin yüz ifadesine daha yakından baktı. "Ne oldu?"

"Cory'den haber alamadım. Son aradığında söyleyecek pek bir şeyi yoktu." Kat'in annesi elini kalbinin üzerine koydu. "Bir şeyler ters gidiyor. Burada hissediyorum," dedi göğsünü okşayarak. Gözlerine yaşlar doldu.

Kat annesinin elinden kaşığı aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Sonra annesini en yakındaki sandalyeye götürdü ve gözlerinin içine bakmak için eğildi.

"Cory sizi arayamayacağı zamanlar olduğu konusunda uyardı. Eminim eline geçen ilk fırsatta sizinle irtibata geçecektir."

Gözyaşları annesinin yüzünden aşağı akıyordu. "Biliyorum..." derin bir nefes aldı ve duruşunu düzeltti. "Sanırım onun bu işine alışacağım."

"Hepimizin tehlikeli işleri var anne."

"Ama sen ve diğerleri buradasınız. Bana ihtiyacınız olsa hemen haberim olurdu."

"Cory'yle son konuştuğumda sesi mutlu geliyordu anne. Bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini görmesine izin verme. Hayalini kurduğu ve kabul edilmek için çok çalıştığı işi bırakabilir."

"Keşke ona bu işten bahseden ve pozisyonu denemesi için onu cesaretlendiren SEAL eğitmeniyle hiç tanışmamış olsaydı." Kat'in annesi ona baktı. "Tüm o zorlu eğitimden geçebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Gurur duymalısın anne. Pek çok kişi başarılı olamıyor. Cory'nin önüne ne koyarlarsa koysunlar yapmakta hiçbir sorunu yoktu."

Annesi derin bir nefes aldı. "Haklısın." Saate bir göz attı. "Hafta içi burada ne işin var?"

"Acıkmıştım, yemek yemem ve birkaç saat uyumam gerekiyor. Nöbetteyim," dedi annesine tam olarak ne yapacağını söylemek yerine.

"Oh, canım. Bu da tehlikeli. Başka bir öğretmenle evlenmeliydin. Belki bütün çocuklarım öğretmen ya da başka güvenli bir şey olurdu."

"Babamı çok sevdiğini biliyorsun. Bunca yıldır bize nasıl tanıştığınızı ve onun İrlandalı cazibesine karşı koyamadığını anlattın."

Babası kapı aralığından başını uzattı. "Biri benim hakkımda mı konuşuyor?" diye sordu sırtarak.

"Sana söylemeyeceğiz. Koca bir kafan olur," diye alay etti Kat.

Mutfığa doğru yürüdü. "Seni görmek güzel, Kat. Hafta içi pek ziyaret edemiyoruz." "Gece yarısı baskına gidiyor."

"Ah, anne," dedi babası ve onu öptü. "Çocuklarımız için çok fazla endişeleniyorsun. Onlar kendi başlarının çaresine bakabilirler."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece en küçüğümüzün aramasını isterdim." Sanki sihirle çağrılmış gibi telefon çaldı. Kat'in annesi telefonu eline aldı. Ekrandaki numarayı görünce gözle görülür bir şekilde çöktü. "Şükürler olsun. Sesini duyduğuma çok sevindim, Cory."

Kat babasına baktı. "Bütün numaralarımızı biliyor."

Sırıttı, "Bir kase yahni alalım ve onu rahat bırakalım."

On beş dakika sonra, gözleri kızarmış ama gülümseyen Kat'in annesi elinde kendi yahni kâsesiyle onlara katıldı. Kocası yumuşak bir ses tonuyla, "Yine ağlıyorsun," dedi. "Cory iyi mi?"

"Şimdilik." Onlara onun yakalanışını ve tüm olanları anlattı. "İyi olduğunu söylüyor. Eve döndüğünde ve kendim gördüğümde buna inanacağım."

"Bu ne zaman olacak?" Kat sordu.

"Bu gece San Diego'ya gidiyorlar. İzinli olacak ve Pazar günü akşam yemeğine gelmeyi planlıyor. Bir arkadaşını getireceğini söyledi, bir SEAL, hayatını kurtaranlardan biri." Gözyaşlarını önlüğünün köşesiyle sildi. "Kalbimin derinliklerinde onun tehlikede olduğunu biliyordum."

"Ama artık onun iyi olduğunu biliyorsun," dedi Kat'in babası.

Derin bir nefes aldı. "Evet, ama kendi gözlerimle görene kadar Cory'nin yaralanmadığına inanmayacağım."

"Pazar çok uzakta değil anne. Onu yakında göreceksin."

* * *

Madison, Cory'ye kız kardeşinin hayatını nasıl kurtardığını anlattığında genç adam güldü. "O benim kız kardeşim. İşinde iyidir."

"Benim için doğru yerde ve doğru zamanda olduğu için mutluyum."

"Annemi aradığımda seni Pazar yemeğine getirmeyi planladığımı söyledim. Beni kurtaran SEAL'lerden biriyle tanıştığına memnun olacak."

"Kendini güvende tutmak için çok şey yaptın. Ama ailenle tanışmaktan ve kız kardeşini tekrar görmekten memnun olacağım."

"Dikkatli ol. Kat'le ilgileniyorsan, boşandığından beri herkesi kendinden uzak tuttu. Evinden bu kadar çok uzaklaşmış bir SEAL'e aşık olma riskini alacağından şüpheliyim."

"Merak etmeyin. Arkadaş olmak istiyorum, hepsi bu. Ben boşandım ve onun temkinliliğini anlıyorum." "Ne zamandır boşanıyorsunuz? O beş yıldır boş."

"Bir yıllık ayrılık ve boşanmadan bu yana yaklaşık aynı. Kendi şirketimi sevmeye eğilimindeyim. İş dışında pek insan içine çıkan biri değilim."

"Sanki Kat'i tarif ediyormuşsun gibi geldi. İkiniz iyi anlaşabilirsiniz."

Madison, Cory'yi yumruklayacakmış gibi davrandı. "Çöpçatanlık yapma."

Cory güldü ve menzil dışına çıktı. "Bence çok fazla itiraz ediyorsun."

* * *

Enzo Massito, korumasıyla birlikte polise verilen kağıdı okurken öfkesini gösterdi

evini ve eşyalarını kontrol etme hakkına sahipti. Kat ve Marcos'a kaşlarını çattı.

"Size söyledim, karımı seviyordum. Siz ve polisiniz doğru kişiyi bulamadınız ve suçu benim üzerime atmaya çalışıyorsunuz. Ben avukatımı ararken orada bekleyin."

Cep telefonundan bir arama yapmak için onlardan uzaklaştı. Ne dediğini duyamıyorlardı ama yüz ifadesi Kat'e konuşmanın istediği gibi gitmediğini söylüyordu.

"Görünüşe göre avukatı ona arama yapma hakkımız olduğunu söylüyor," dedi Kat. "Yüzü o kadar kırmızı ki felç geçirmesinden korkuyorum."

Massito telefonu odanın öbür ucuna fırlattı. "Bunu unutmayacağım," diye hırladı Kat ve Marcos'a.

O ve fedaisi geri çekilerek içeri girmelerine izin verdi.

Hepsi farklı yönlere giden en az sekiz memur ve üniformalı içeri daldı. Kat, "Bana asansörünüzün anahtarını verin lütfen," dedi ve elini uzattı.

"Adımlarına dikkat et," diye uyardı Massito onu. "Zaman alabilir ama buna pişman olacaksın." Kat etrafına bakındı ve üniformalılardan birini yanına çağırdı. "Beni tehdit etti. Onu hapse atın." Massito kekeleydi. "Ne oluyor lan? Kızgındım. Bir adam kendi evinde sinirlenemez mi?"

"Siz olduğunuzda ve tehdit ettiğinizde değil. Bay Massito'yu hapishaneye götürün," diye üniformalıya talimat verdi.

O gözden kaybolduğunda, Marcos ona doğru eğildi. "O tehlikeli bir düşman. Dokunaçları çok uzağa ulaşır. Çok dikkatli olun."

"Bize karşı kavgacı olmasına ve tehditler savurmasına izin veremeyiz. Sadece daha fazlasını yapacaktır." Marcos, "Bakalım onu hapiste tutmak için yeterli kanıt bulabilecek miyiz?" dedi.

Kat asansörün anahtarını aldıktan sonra Marcos'la birlikte üst kata çıktılar. "Dolabıyla başlayacağım.

Sen onunkinden geç."

Kat, dolap adı verilen geniş oda karşısında dehşete kapıldı. "Başka bir yatak odası olabilecek kadar büyük," diye seslendi partnerine.

"Onunki oldukça büyük ama ima ettiğin kadar değil." Marcos yatak odasının diğer ucuna doğru yürüdü ve Kat'in ne hakkında konuştuğunu görmek için içeri girdi.

"Vay canına. Eğer evlenirsem, karımın böyle bir oda görmesini istemem."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Kadınlar bu tür bir dolap için savaşırdı. Acaba Bayan Massito burada mutlu muydu yoksa ağlamak için özel bir yer miydi?"

"Çoğu kadın onun sahip olduğu her şeye bayılırdı."

"Hayır. Bence Massito'nun karısı çoğu gün korku içinde yaşadı ve ormanda tek başına küçük bir kulübeyi çok severdi. Bu odada hüznün hissediyorum. Siz hissetmiyor musunuz?"

"Tüm o tuhaf duyguları size bırakıyorum hanımlar. Ben onun dolabına geri dönüyorum, ne o kadar büyük ne de o kadar süslü."

Kat odanın içinde dolaştı. Ürkütücüydü ama hüznü ve özgür olma özlemini hissediyordu. *Çok geç olmadan tüm bu ayakkabı kutularını ve elbiseleri gözden geçirsem iyi olacak.*

Neredeyse bitirmişti ki, bir sıra elbisenin arasından geri geri çıkarken ayağını Kat'in beline kadar uzanan büyük, süslü bir kutuya çarptı. Açtı ve bunun çamaşır sepeti olduğunu fark etti. *Lanet olası büyük sepet.* Sepeti ters çevirip içindeki birkaç kirli giysiyi çıkardı. Sonra küçük bir ipek parçası fark etti. Onu çekti ve sepetin alt kısmı yukarı doğru hareket ederek dar bir alanı ortaya çıkardı.

"Demek isyan ettiniz ve eşyalarınızı saklayacak bir yeriniz var."

Açıklığın içinde küçük, ince bir kâğıt tablet vardı. Kat yere oturdu ve kağıdı açtı. Camilla Massito'nun kocasından ve hayatından ne kadar nefret ettiğini anlatan birkaç sayfa vardı.

Yakında beni öldürecek. Yerime geçecek kişiyi bulduğunu söylemeye bayılıyor ama kaderime henüz karar vermedi. Umarım Jeff ölmeden önce kaçmama yardım edebilir. Ama ona güvenebilir miyim? Belki de Enzo'nun bir bitkisidir.

Hayatımın en kötü günü, Enzo'nun evini dekore etmeyi gönülsüzce kabul ettiğim gündü. O zaman

Onunla evlenmem için ısrar etti, ben de kabul ettim. Başka ne seçeneğim vardı ki? Bir neden arayabilir ve gerçek ailemi keşfedebilirdi.

"Daha fazla gizem ve cevap yok." Marcos dolaba girdiğinde Kat ayağa kalktı. Bulduğu şeyi havaya kaldırdı. "Tableti alacağız ve bu odayı adli tıp uzmanlarımız tarafından didik didik edeceğiz. Bunlar kelimenin tam anlamıyla tesadüfen bulduğum yeni bilgiler ve gözden kaçırdığımız birkaç şey daha olabilir."

Tableti Marcos'a uzattı. "Ayrılmadan önce bunu okumak isteyebilirsin."

Kat, üst katı ve asansörü kontrol etmeleri için adli tıbbı aradı. Sonra o ve Marcos ana kata dönmek için asansöre doğru yürüdüler.

"Bekle," dedi. "Sol tarafa, köşeye bak. Parlak bir şey görüyor musun?" "Şimdi görüyorum. Arkamızdaki ışığı kapattığında parladı."

"O duvarın arkasında ne var?"

"Hiçbir fikrim yok. Ona nasıl ulaşabiliriz?" Marcos ikisinin de bir şey gördüğü yerin etrafındaki duvara vurdu.

"İçi boş."

"Evet." Marcos telefonunu çıkardı ve bulduklarını aktarmak için amirlerini aradı. "Ne olduğunu görmek için duvarın bir kısmını yıkabilir miyiz?"

"Şefle konuşup ne diyeceğine bakacağım. Bekleyin."

Kat'e, amirin hatta geri dönmesi saatler sürmüş gibi geldi. "Her neyse onu en az hasarla alabilecek bir adam gönderecek. Yaklaşık yirmi dakika sürecek. Bu arada asansörü kilitleyin. Enzo'nun kiralık katillerinden biri tarafından rahatsız edilmek istemeyiz."

"Enzo'nun bu odalara gelmek için başka bir yolu olduğundan hep şüphelenmişimdir. Beklerken onu ararız," dedi Marcos.

"Aramanıza gerek yok," dedi Massito arkalarından. "Adamlarım sizi götürüp cesetlerden kurtulmadan önce size göstereceğim."

Massito'nun gözleri öylesine kötülükle parlıyordu ki Kat titrememek için kendini zor tuttu. "Hapisten nasıl çıktın?"

Onunla yüzleşti ve güldü. "Birkaç yargıç arkadaşımıdır. Birini çağırdım ve delil yetersizliğinden derhal serbest bırakılmamı emretti. Neredeyse hikayeme kanıyordun. Ama üçümüz arasında en zeki olan benim. Ben olduğuma karar vereceğini biliyordum. Bir süredir gözüm üzerindeydi.

"Camilla'nın tabletini bulduğun için aferin sana. İyi saklamış. Beni memnun edecek çok daha mutlu birini bulduğumda artık ona ihtiyacım kalmadı.

"O haklıydı, biliyorsun. Ona ilgi gösteriyormuş gibi yapması için bir adam gönderdim. Adamın iyiliğine ve kaçmasına yardım edeceğine dair verdiği söze inandı." İç çekti. "Sonra o aptal ona gerçekten aşık oldu ve onu kurtarmayı gerçekten planladı. Bulduğunuz onun ayak izi. İyi bir genç adamdı. Karımı bana sadakate tercih etmesi çok kötü oldu."

Kat'e bir aşağı bir yukarı baktı. "Seni öldürülmeye göndermeden önce seninle birlikte olmanın eğlenceli olabileceğini düşünüyorum."

Massito yaklaştı ve parmağını Kat'in çenesinin kenarında gezdirdi. Kat hızla hareket etti ve parmağını ısırdı. Adam silahıyla Kat'in yüzünün yan tarafına vurdu ve Kat Massito'nun ayaklarının dibine düştü.

"Seni şimdi öldürmek isterdim ama önce seninle cinsel olarak eğleneceğim ve ortağın da bunu izleyecek." Marcos'a döndü. "Perdelerin bağlarını al ve yatağın üzerine koy. Sonra da onu soy. Bu çok eğlenceli olacak."

Kötülüğün bir kokusu vardır, diye düşündü Kat. Heyecanlandığında insanın gözeneklerinden

sızardı. Daha önce birkaç kez koklamıştı ama Massito'nun kokusu daha güçlüydü. Marcos onu yatağa yatırmak için eğildiğinde fısıldadı: "Silah. Ayak bileği."

Massito yaklaştı. "Ne dedi?" "Seni ölü görmeyi umduğunu."

Güldü ve silahını kadının çene çizgisinde gezdirdi. "Seninle işim bittiğinde, ikinizi de öldürmekten zevk alacağım. Ama arkadaşınız çok çabuk ölecek. Seni birçok yerinden defalarca vururken acı çekmeni izlemek niyetindeyim."

"Polisler alt katta. Silahını duyacaklar."

"Hayır. Karımı sık sık döverim ve kimse farkına bile varmaz. Bu oda ses geçirmez ve kimse duymaz. Tabii ki, görünmeyecek yerlerine vurmaya dikkat ettim."

"Sen bir canavarsın ve ya gözaltına alınırken ya da cinayetten suçlu bulunduğunda öleceksin. Kararın açıklanmasını izlemek için mahkeme salonunda olmayı planlıyorum."

Ona tokat attı ve boynunu tuttu. "Seni şimdi öldüreceğim, seni kaltak."

Öfkesinden Marcos'u unutmuştu. Marcos yan masadan ağır bir vazo kaptı ve onun kafasına vurdu. Massito'nun eli bir an için silahını indirdiğinde Kat silahı tuttu ve mücadele etti. Silah ateş aldı. Massito ona bön bön baktı, sonra ikisi de göğsüne ve gömleğini karartan kurşun deliğine baktı. Gözleri kapandı ve gevşedi. Kadın onu üzerinden itti ve üzerine diz çöktü.

Marcos ambulans çağırırken, Kat Massito'nun kulağına fısıldadı. "Yaşamamı istiyorum, senin ve tüm adamlarının mahkemeye çıktığını göreceğim. Ölmeni mi yoksa hapiste uzun bir hayat sürmeni mi istediğimi bilmiyorum."

Vücudunun her tarafına yayılmış olan kana baktı. "Duş alıp temizlenmem gerek ama önce asansörün kilidini açayım ki polis içeri girip olay yerini kontrol edebilsin." Tamamen çıplak kalmamak için üzerine bir çarşaf örttü.

Polis aceleyle asansörden çıktı ve odaya baktı. Memurlardan biri "Öldü mü?" diye sordu.

"Hayır. Ambulans çağırdık. Acil yardım ekibi birazdan gelir." Kanı gören bir memur, "Vuruldunuz mu Dedektif Cafferty?" diye sordu.

"Hayır, denedi ve silah için kavga ettik. Üzerimde onun kanı var. Duş alabilmem için örnek ve fotoğraf alabilir misiniz?"

"Kanat için kan örneğine ihtiyacımız olabilir." Memur laboratuvar teknisyenine ilerlemesini işaret etti. "İhtiyacınız olanı alın ki temizlenebilsin."

Marcos küçük bir kayıt cihazı çıkardı. "Dikkatini ona odakladığında açmayı başardım. Görünüşe göre kadınları dövmeyi seviyor."

"Kayıt cihazını bana ver."

"Bir kopyasını aldıktan sonra alacağım." "Şimdi almamıza izin var."

"Onu benden almaya çalışırsan seni vurmak zorunda kalabilirim. Bu davanın dedektifleri biziz ve ilk ben kopyalamayı planlıyorum. Burası bizim suç mahalimiz."

* * *

Kat nihayet duşa girdiğinde, sabun ve su onu temizlerken cildinde morluklar belirmeye başlamıştı. Tüm vücudu acıyordu, özellikle de Massito'nun elini boynunda sıktığı boğazı. Duşunu bitirdi ve sıcak, kabarık bir havluyla kurulandı.

Üzerine oturan bol bir yazlık elbise ve dar bir külot bulmak biraz zaman aldı. Bunları giymek rahatsız ediciydi ama diğer odadaki tüm erkeklerin karşısına üzerinde elbiseden başka bir şey

olmadan çıkmaktan daha iyiydi.

Onlar bilmeyebilir ama ben bileceğim. Çarşafa sarıldığımda kendimi korkunç derecede çıplak hissettim.

Kadın soyunma odasından çıkarken acil yardım görevlileri Massito üzerinde çalışıyordu. Entübe edilip ilaç verildikten sonra, acil yardım görevlileri asansöre koşup aceleyle aşağıya indiler. Scott'ı görür görmez kollarına atılıp ağlamaya başladı.

"Sorun yok. Ben buradayım. Başka kimse sana zarar vermeyecek."

"Biliyorum ama titrememi durduramıyorum." Yataktan fırlamış olan yorgani kaptı ve onu yorgana sardı. Sonra Scott onu kucağına aldı ve odayı incelemek üzere adli tıp personeliyle dolu olarak dönen asansöre yöneldi.

Kat konuşmaya çalıştı ama sesi çok boğuk çıkıyordu. Duvarı işaret etti. "Merak etme," dedi Marcos. "Onlara göstereceğim."

* * *

Üste uçaktan inerlerken Cory bir mesaj aldı. Şaşırmış bir halde uçağın merdivenlerinde durdu.

"İlerleyin," diye bağırdı biri.

"Özür dilerim." Cory asfalta çıkan son birkaç basamağı hızla indi.

Hemen arkasında duran Madison onun koluna dokundu. "Haberler kötü mü?"

Cory derin bir nefes aldı. "Kız kardeşim Kat yaralandı ve hastaneye götürülüyor. Ailemle acil serviste buluşacağım."

Madison, "Seni ben götüreceğim," dedi ve arabasını işaret etti. "Kız kardeşini gördükten sonra aracını almak için geri geleceğiz."

"Teşekkürler ama beni götürmenize gerek yok efendim. Ben iyiyim."

"Belki ama kötü adamlarla yüzleşirken olduğundan daha üzgün görünüyorsun."

"Biz altı kişiyiz ve sadece iki kız kardeşimiz var. Onlara karşı her zaman korumacı olduk. Kat polis memuru ve şimdi de dedektif olmaya karar verdiğinde bu fikir hiçbirimizin hoşuna gitmedi." Madison'a baktı. "Sanırım bu bizi biraz şovenist yapıyor."

"Hayır, bence bu birbirleri için endişelenen sevgi dolu bir aileye işaret ediyor." Arabaya bindiklerinde Madison, "Ailen SEAL olma isteğini nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Oldukça iyi, ama annem çok endişeleniyor."

"Sanırım bütün annelerimiz öyle. Seni hastaneye götürmeme izin vermen konusunda ısrar ediyorum. Nerede o?"

Şehirdekinin adını verdiğinde Madison başını salladı. "Oraya gitmenin en hızlı yolunu biliyorum. Yaralandığımda beni götürdükleri yerle aynı."

Kasabaya doğru giderlerken Cory sırtıttı. "Bence kız kardeşime karşı biraz tatlısın."

"Öyle olsaydım, sana asla söylemezdim. Sadece birkaç yıldır bekârim. Yalnız zaman geçirmeyi severim ve çok fazla parti yapmam."

"Ah, Kat'e çok benziyorsun."

Madison kaşlarını çatı. "Kız kardeşinle benim aramda bir şey olmasını bekleme. Benden pek hoşlandığını bile sanmıyorum." *Ama ona zarar veren adamı bulmak istiyorum.*

Onlar yoldayken Cory annesinden Kat'in hastaneye kabul edildiğini ve üçüncü kattaki 366 numaralı odaya gönderildiğini bildiren bir mesaj daha aldı.

Madison arabayı park ettikten sonra en yakın asansöre koşular. Üçüncü katta indiler ve Cory koşarak uzun boylu, sevimli, yaşlı bir kadının yanına gitti. Onu hemen kucaklamak için kollarının

arasına aldı.

"Kat nasıl?" Cory sordu.

"Daha iyi. Kat'in her tarafı morluklarla kaplı olsa da fiziksel olmaktan çok duygusal olduğunu düşünüyorum." Cory'nin

Annem etrafına, Madison'a baktı.

"Özür dilerim, önce seni tanıştırmadım anne. Bu Astsubay Başçavuş Madison Carney. Beni kurtaran adamlardan biri."

Madison elini uzattı ama Bayan Cafferty onu kucakladı. "Oğlumun hayatını kurtardın. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Madison kızarak, "Sadece ben değildim Bayan Cafferty. Tüm ekibimiz için içindeydi." Gülümsedi ve ekledi, "Kızınız kısa bir süre önce bana doğru silah doğrultan bir adamın elinden beni kurtardı."

"Ah, ne tesadüf. İkiniz de içeri gelip Kat'e merhaba demelisiniz. Biraz daha sakinleşti ve ikinizi görmek ona yardımcı olabilir."

"Kat üzgün müydü anne? Onun sakinliğini kaybettiğini hiç görmemiştim."

"Kötü bir deneyim yaşamış. Görünüşe göre adam onu tecavüz etmekle ve sonra da ortağı izlerken öldürmekle tehdit etmiş. Onu hiç böyle görmemiştim."

"Belki de dışarıda kalmalıyım. Kızınız onu bu halde sadece aile üyelerinin görmesini tercih edebilir." Madison ellerini yumruk haline getirdi. *Ona zarar verenin yakasına yapışmak istiyordu.*

"Sende sessiz ve sakin bir hava var Madison. Çok üzgünüz. Kat'in onun için ağlamayan bir kişiye ihtiyacı olabilir."

Madison derin bir nefes aldı. "Önce ona sorun olup olmadığını sormanı tercih ederim."

Bayan Cafferty gülümsedi ve başını salladı. "Başımı sallayacağım. Senden hoşlandım. Pazar akşamı yemeğimize gelmelisin ki tüm aile Cory'nin eve dönmesindeki rolün için sana teşekkür edebilsin." Oğluna gülümsedi. "O benim bebeğim ve onun için endişeleniyorum."

"Anlıyorum. Ben tek çocuğum. Annem de aynısını

yapıyor." "Haydi, Cory. Kat seni görmek için bekliyor."

Madison koridorda ilerledi ve pencereye bakan bir sandalye buldu. *Kendimi onu görmeye hazırlamalı ve vücudumdan geçen duyguları göstermemeliydim. Lanet olsun, bir kadını taciz eden her erkek.... İsteksizce itiraf etti, özellikle de istediğimden daha fazla önemseydiğim bir kadını.*

Bayan Cafferty yaklaşık on dakika sonra onu buldu. "Sizi görmek istiyor." "Onu ikna etmediğine emin misin?" diye sordu gülümseyerek.

"Belki biraz, ama çok değil. Kat, Cory'nin bulunmasına yardım ettiğin için çok memnun. Gel, utanma."

Madison güldü. "Anaokulundan beri kimsenin bana utangaç dediğini sanmıyorum." Bayan Cafferty'nin yanında Kat'in odasının kapısına doğru yürüdü.

"Sen içeri gir. Ben burada bekleyeceğim. Sanırım Kat'in sana sorması gereken bir şey olabilir. Sen içeri girdiğinde Cory de bana katılacak."

Pencerenin perdeleri yarıya kadar inmiş, Kat'i yattığı yerde gölgede bırakmıştı. Cory dışarı çıkarken ona başıyla selam verdi.

"Umarım sizi rahatsız etmiyordumdur," dedi Madison.

"Hayır, bütün gece ve sabah ziyaretçilerim vardı. Yorgunum ama kardeşim görevi sırasında yaşadıklarının bir kısmını paylaştı. Onu eve getirdiğiniz için teşekkür ederim, size ve tüm ekibinize."

"Hiçbir ekip üyemizi geride bırakmayız."

"Tanrıya şükürler olsun. Küçük kardeşimiz olmasaydı ailem ne yapardı bilmiyorum. Onu bir SEAL olarak görmek çok zor."

"O zaten mükemmel. Biz oraya varana kadar kendini hayatta tuttu."

"Hepimiz onun için endişeleniyorduk."

"Dedektif olmanla ilgili soruları var mıydı?"

Gölümsemeye çalıştı ve yüzünü buruşturdu. "Bu acıttı. Bir sürü soru. Hepsiyle savaşmak zorunda kaldım." "Bu iş, bu özel kariyer neden bu kadar önemliydi?"

"Emekli bir Emniyet Müdürü olan babamdan ve Dedektif olan erkek kardeşimden hikâyeler dinleyerek büyüdüm. Olmak istediğim tek şey buydu."

Madison onun morarmış yüzünü, boynunu ve görebildiği kadarıyla kollarını inceledi. Çarşafının altında daha fazla yara olduğundan şüpheleniyordu. "Bu tehlikeli bir iş."

Gülümsemeye çalıştı ama belli ki canı yanıyordu.

"Senin işin de öyle." "Ama hiç kadın SEAL'ımız yok."

"Doğru. Belki de denemeliyim."

Gülmekten kendini alamadı. "Bazı kadınların denediğini duydum, ama SEAL olarak adlandırılmak için dayanmanız gereken her şeye dayanamadılar. Gelecekte hepimizi şaşırtacak bir kadın çıkacaktır."

"Aynen öyle."

Madison başını sallayarak, "İşin dün gece yaşadıklarına değer mi?" diye sordu. Kat bir an için gözlerini kapattı. "Sanırım öyle."

"Sesin pek emin gelmiyor."

Sıkılmış dudaklarının arasından kısık bir sesle konuştu: "Peşinde olduğumuz adam beni tecavüz etmekle ve ölmeden önce birçok yerimden vurmakla tehdit etti."

Madison dişlerini sıktı ve elleri yumruk haline geldi. "Ortağın hangi cehennemdeydi?"

"Oradaydı. Beni kurtarmaya yardım etti."

"Ama adamı vurduğunu duydum."

"Evet ve umarım hapse girecek kadar yaşar." Titredi ve yüzünde korkmuş bir ifade belirdi.

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Ben... bu titremeyi durduramıyorum" dedi.

Madison ayakkabılarını çıkardı ve yatağın demirini indirdi. Sonra onun yanına uzandı ve sıcak bedenini ona sardı. "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Hâlâ şoktasın. Etkisi geçecek."

"Çok üşüyorum."

"Bu battaniyeyi üzerimize çekeceğim."

Yavaş yavaş titremesi azaldı ve gözleri kapandı. Nefes alış verişi Madison'a uyuduğunu söylüyordu.

Bayan Cafferty odaya bir göz attı. Yatakta sarmaş dolaş yatan ikiliyi inceledi, başını salladı ve gülümsedi.

Sessizce dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

CHAPTER 6

Kat uyandığında kendini sıcak ve güvende hissetti. Gözlerini kırptırdı ve başını çevirdiğinde Madison Carney'nin ona sarılmış olduğunu gördü. Yüzüne hafif bir gülümseme geldi. *Yorgun olmalıydı.* Sonra onun nazik sorgulamasını ve şefkatli ifadesini hatırladı.

Onu görmek istediğimi hatırlıyorum. Sadece onun olanları ve benim tepkimi anlayabileceğini hissediyordum. Ama neden? Aramızda bir çekim var ama bu güven duygusunu anlayamıyorum. Genellikle bir insanın, özellikle de bir erkeğin güvenimi kazanması çok daha fazla zaman alır.

Birden gözleri açıldı ve gülümsedi. "Sanırım yoğun düşüncelerin beni uyandırdı."

"Muhtemelen sana bakıyorum. Sen tuhaf bir adamsın. Beni sakinleştirmek için neden sana ihtiyacım olduğunu anlamıyorum. Annem ve kardeşlerim bana yardım edebilmeliydi. Denediler ama titremelerim devam etti."

"Sanırım anlayacağımı biliyordunuz çünkü ben de kendimi kurtarmak için kendi becerilerimi kullanmak zorunda kaldım. Bu asla rahat bir durum değildir ve bizi başkalarının anlayamayacağı bir şekilde değiştirir."

"Aynen öyle. Ne hissettiğimi anladığınız için çok mutluyum. Ailemi seviyorum ama sürekli 'Bak şimdi, işini değiştirmelisin' deyip durdular. Kardeşim de benzer bir durumda olsaydı ona da aynı tavsiyenin verileceğinden şüpheliyim."

"Kalabalık bir aile ortamında hiç bulunmadım ama her kim yaralanmışsa onun için de aynı şeyi söyleyeceklerini tahmin ediyorum. Tanıştığım aile üyeleri koruyucu ve ilgili görünüyor."

"Peki ya ailen?"

Kıkırdadı. "İşimin gerektirdiklerinin yarısını bilselerdi, bana evlenebileceğim güzel bir kız bulmaya ve eve gelip yaşamamı sağlamaya çalışırlardı."

"SEAL'lere girmene ne sebep oldu?"

"Yerel bir üniversitede tarih öğretiliyordum ve sıhhiye olmak için kurs alıyordum. Bu, öğretmenliğimin ikinci yılıydı. Ayrıca çoğu gece işten sonra spor salonuna gidiyordum. Meğer öğrencilerimden birinin babası beni orada görmüş. Konuştuk ve onun tatilde olduğunu öğrendim. Donanma komandosuymuş."

"Ona işi sordum ve bana anlatabildiği kadarını anlattı. Oğlunu görmeye gelmişti. Karısı onun uzakta olmak zorunda kaldığı pek çok zamanı iyi idare edememiş. Ailesine yakın olmak için buraya geri taşındı ve boşandılar. O oradayken çoğu gece spor salonunda buluşurduk. Son gece San Diego'ya gelmemi, takımıyla tanışmamı ve denemeyi düşünmemi önerdi."

"Demek yaptın."

"Evet, bunun bana göre bir iş olduğundan giderek daha fazla emin oldum. Ertesi yıl San Diego'ya taşındım, Donanmaya katıldım ve SEAL'ler için deneme yapmak istedim. Tanıştığım

SEAL bana güçlü bir tavsiye verdi."

"Ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedin. Anladığım kadarıyla ilk denemenizde başarmışsınız." "Evet, işimi seviyorum, ülkem için iyi şeyler yapıyorum."

"Bu yüzden nasıl hissettiğimi anlıyorsun."

"Belki, ama sanırım babanızın ve ağabeyinizin polis teşkilatında çalışmasının üzerinizde bir etkisi oldu."

Ayrıca, bu kadar çok kardeşiniz varken, onlara neler yapabileceğinizi göstermeniz gerektiğini düşündünüz sanırım." "Belki biraz, ama bu benim tüm kararımı etkilemedi."

"Bunu bir düşünün ve kararınızı vermenize başka neyin yardımcı olduğunu söyleyin."

Kadın ona sertçe baktı. "Siz de ailemin geri kalanı gibisiniz ve görevimden istifa etmem gerektiğini düşünüyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayatında gerçekten ne yapmak istediğini düşünmeni istiyorum." "Polis teğmeni olmak."

"Ani bir karar vermek yerine daha fazla düşünmeni kastetmiştim." Madison yataktan kalktı ve gömleğinin düğmelerini ilikleyip içine soktu. Dün gece bir ara gömleğini açmış ve onun sıcak göğsüne yaslanarak uyumuştı. Adam ona baktığında kızarmıştı.

"Bunu ben mi yaptım?"

"Evet, ama sorun değil."

"Yine de üzgünüm. Bana her ne olursa, tam olarak anlayamıyorum." Kat başını salladı. "Sorun değil. Seni ısıtmak istedim. Üşümüştün ve titriyordun."

Gözlerini kapadı ve yumruğunu çarşafın etrafında sıktı. *Çok kafa karıştırıcı. Bu adamla benim aramda ne var?*

Parmakları kızın alnında kaşlarını çatdığı yeri ovuşturdu. "Endişe verici ya da kafa karıştırıcı olan her neyse eninde sonunda netleşecektir. Böyle bir olaydan sonra, bazı şeyleri kabullenmek gerekir."

Adam gitmek için döndüğünde elini uzattı. "Gitmek zorunda mısınız?"

"Şimdilik. Geri döneceğim. Ama bana daha erken ihtiyacınız olursa," ve numaramı unuttuysanız..." Üzerinde adı ve telefon numarası yazan bir kartı ona uzattı. "Ailemi arayıp evde ve iyi olduğumu haber vermeliyim. Babam çok fazla endişelenmemeli."

Kat kızardı. "Seni bu kadar uzun tuttuğum için özür dilerim."

Hızlı adımlarla onun yanına gitti. "Yardımcı olduğuma sevindim. Aramaktan çekinme." Eğildi, onu dudaklarından hafifçe öptü ve aceleyle odasından çıktı.

* * *

Madison arabayı yavaşça eve sürdü. *Yorgunum ve hız cezası yemek istemiyorum. İstediğim şey, Amazon dedektifime vereceğim tepkileri düşünmeden önce çok ihtiyacım olan biraz uyku.* Madison ona taktığı lakabı düşününce gülümsedi. *Aileme telefon edeceğim ve sonra yatağıma yığılacağım.*

"Merhaba!" dedi annesi telefonu açar açmaz. "Endişelendik. Eve dönmek üzere olduğunu söylemiştin."

"Üzgünüm, hayatımı kurtaran bayan dedektif hastanedeydi. Kardeşini onu görmeye götürdüm ve beklediğimden daha uzun süre kaldım."

"Baban büyük ihtimalle birine yardım ettiğini ve endişelenmememi söyledi. Sen iyi misin? Yaralanma yok mu?"

"Hayır, anne. Ben iyiyim. Size söylediğim gibi, saldırganı vuran bayana yardım ediyordum."

bu olaydan sizi haberdar etti."

"Tamamen iyi misin?" diye sordu. "Tamamen.

Merak etmeyin."

"Endişelenmemeye çalışacağım" diye söz verirken sesindeki gülümsemeyi duydu. İşte baban." "Merhaba oğlum. Nasıl gidiyor?"

"Benim için sorun yok. Peki ya sen?"

"Annemi bilirsin. Beni sevgiye boğuyor, yemek yemem ve dinlenmem için talimatlar veriyor.

Doktoruma ona geri çekilmesini ve bu kadar endişeli olmamasını söyledim."

Madison kıkırdadı. "Dinledi mi?"

"Çok değil ama biraz daha iyi. Annem çok tatlı biri ve onun çok fazla değişmesini istemiyorum."

"Umarım beni bu şekilde sevecek bir eş bulabilirim."

"Yapacaksın. Acele etme. Noel için eve geliyor musun? Şükran Günü çoktan geçti."

"Bundan şüpheliyim, baba. Zaten epeyce izin aldım. Sanırım tatilin çoğunda çalışacağım,

böylece takım arkadaşlarım aileleriyle birlikte olabilecekler."

"Yapılacak en doğru şey bu. Eğer doktorum tamam derse, oraya uçarız ve seninle birkaç gün geçiririz." "Kulağa hoş geliyor. Gelebilirsen bana haber ver. Kısa kesmek istemem ama uyuyacağım.

ayağa kalk."

"Sen dinlen. Başka zaman konuşuruz. Seni seviyorum, oğlum."

"Ben de öyle baba." Madison mutfığa gitti ve iki bardak su içti, ardından yatak odasına doğru yürürken giysilerini bıraktı ve yorganının üzerinde uyuyakaldı.

Madison uyandığında dışarısı karanlıktı. Gözlerini kırptırdı ve saatin akşam sekizi gösterdiğini görünce şaşırdı. *Tekrar uzansam sekiz saat daha uyuyacakmışım gibi hissediyorum ama Kat'i kontrol etmek istiyorum.*

Kendini kalkmaya zorlayarak banyoya girdi ve duşu soğuğa çevirdi. İçeri girdiğinde inledi ama bu onu uyandırdı.

Kalçalarına sardığı bir havluyla ve çalan cep telefonunun sesiyle banyodan çıktı.

"Alo?"

"Madison, bu Cory."

"Ne oldu?"

"Bilmek istersiniz diye düşündüm. İki adam kız kardeşimin odasına girip onu kaçırdı. Annemi itip kaktılar ama şükürler olsun ki onu vurmadılar. Müdahale etmeye çalışan bir hemşireyi vurdular. Yaşayacağını söylüyorlar. Kat'i kurtarmalıyız. Yardım edecek misin?"

"Bunu Kaptan'a bir sorayım. Belki ekibimizden birkaç kişinin bize katılmasını sağlayabilirim. Her iki durumda da, yakında orada olacağım."

"Teşekkürler."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Onunla kalmalıydım." Hemen Kaptan Buchanan'ı aradı ve sorunu anlattı.

"Sizinle gelen adamlar görevde olmadıkları sürece, yardım etmelerinde bir sorun görmüyorum.

Beni bilgilendirin ve vurulmamaya çalışın."

"Evet, efendim."

Madison bir sonraki aramayı Ranger'a yaptı. Ters bir şekilde arkadaşına bilgi verdi.

"Yardım edebilir misin?" "Elbette, Kijika da yanımda. Sana doğru geliyoruz."

"Cory'ye hastanede ona kimin katılacağını söyleyeceğim. Umarım izleri

Orada."

Madison beklerken yerde volta atıyordu. İhtiyaç duyabilecekleri ekipmanları ve tıbbi çantasını toplamıştı. Takım arkadaşları geldiğinde, hep birlikte Ranger'ın kamyonetine binmeye karar verdiler.

"Onu nereye götürmüş olabilecekleri hakkında bir fikrimiz var mı?" Ranger sordu.

"Hayır, hiçbir ipucu yok. Umarım arkalarında bize yardımcı olacak bir şeyler bırakmışlardır," dedi Madison. "Bayan Cafferty'yi vurmadıkları için mutluyum ama sanırım bunun San Diego County ve ötesindeki tüm polis departmanlarını ve şerif departmanlarını kızdıracağını biliyorlardı. Anladığım kadarıyla Cafferty'ler bu bölgede iyi tanınıyor ve iyi düşünülüyorlar."

Ranger en yakın park yerine girdi ve inip hastaneye doğru yürümeye başladılar. Bir güvenlik görevlisi onları durdurdu. "Kimlik bilgilerinizi görmemiz gerekiyor," dedi ve yanındaki silaha dokundu.

"Cory Cafferty'nin arkadaşlarıyız," dedi Madison Donanma kimliğini göstermek için cüzdanını çıkarırken.

Gardiyan yutkundu ve boğazını temizledi, önünde duran üç iri adamın büyük olasılıkla SEAL'lar olduğunu fark etti. "Doğruca üçüncü kata çıkın. Sizi geçirmeleri için onlara haber vereceğim."

"Teşekkürler," dedi Ranger kimliklerini bir kenara bırakıp asansörlere doğru koşarken.

Üçüncü kattaki kapı açıldı ve başka bir güvenlik görevlisi onlarla birlikte Kat'in odasına doğru yürüdü.

Annesi, yanında kocası ve oğlu Cory ile birlikte bir sandalyede oturuyordu.

Madison, Bayan Cafferty'nin önünde diz çöktü. "İyi misiniz?"

"Evet," diye fısıldadı. "Sadece birkaç çürük var. Kathleen'e ne yapacakları konusunda çok endişeliyim." Madison diğer adama bakarken, "Merhaba Cory," dedi.

Cory onun yanına gelerek babasını ve yanlarındaki uzun boylu adamı, kendisi gibi polis dedektifi olan kardeşi Scott'la tanıştırdı. Sonra Madison diğer SEAL'ları tanıttı.

Babası, "Hastanedeyken birinin onu kaçıracağını hiç düşünmemiştik," diye açıkladı. "Bugün bizimle birlikte eve dönecekti."

Madison, "Acaba kaçırılanlar bu bilgiye sahip miydi?" diye yorum yaptı.

Scott, "Bu katta Enzo Massito için çalışan biri yoksa, hayır," dedi. "Dışarı çıktı mı?"

"Hayır. Tutuklandığından beri onu yakın takibe aldık ama tutuklanmadan önce onunla ilgili planlar yapmış ve adamlarına ne yapmaları gerektiğini söylemiş olabilir. Eminim örgütünden biri bu işten sorumludur," dedi Scott. "Bence haklı olabilirsin. Büyük olasılıkla böyle bir durum için plan yapmışlardır."

"Telefon geldiğinde daha yeni uyanmış ve duş almıştım. Bu kadar yorgun olmasaydım, kız kardeşini asla yalnız bırakmazdım. En azından yanında onu koruyacak birinin olduğunu görmeliydim."

"Kimsenin kendini suçlamasına ihtiyacımız yok," dedi Ranger. "Bir plan yapalım. Ben aşağı inip ön ve yan girişlerle ilgilenen kişilerle konuşsam nasıl olur?"

"İyi fikir." Madison, Kat'in babasına şöyle dedi: "Bay Cafferty, sanırım karınızı acil serviste kontrol ettirip eve götürebilirsiniz. Sizinle yakın temasta olacağız."

"Başının ağrıdığını söyledi. Onu kontrol ettireceğim."

Cory, "Hemşirelerden her katı aramalarını ve bu sabah pencerelerinden olağandışı bir şey gören hasta ya da personel olup olmadığını öğrenmelerini istedim," diye ekledi.

"Harika bir fikir." Madison odaya göz gezdirdi. "Kat'i aramaya nereden başlayabileceğimiz konusunda bir fikri olan var mı?"

Scott, "Geçen yıl Noel'de Kat'e bir kolye hediye etmiştim," dedi. Kedileri çok seviyor ama onlara alerjisi var. Beklediğim gibi, sürekli takıyor. Bilmediği şey ise kedinin içinde küçük bir takip cihazı olduğu. Zor bir durumda kalıp bana ihtiyacı olur diye hep endişelendim. Ama onunla iletişim kurmaya çalıştım ama yanıt alamadım."

"Kijika, hastanenin dışını kontrol eder misin?"

"Elbette."

"Özellikle kolyesini arayın. Onu arabalarına bindirmek için mücadele ederken kolyesini çekmiş olabilirler. Sessizce gittiğinden şüpheliyim."

Cory omuz silkti. "Doğduğundan beri hiçbir şeyi sessizce yapmadı, ya da ben öyle duydum."

Madison tekrar Scott'a döndü. "Bana onun kolyesini takan birini nasıl bulabileceğimi söyleyebilir misin? İnsanları bulma konusunda tanıdığım herkesten daha iyi olan bir arkadaşım var. Sıradan bir bilgisayarın yeterince güçlü olamayacağı yerlerde sinyali yakalayabilir."

"Elbette, cebimde taşıyorum." Scott bir bilgi sayfası çıkardı. "Bu da onunla birlikte geldi."

"İzninizle. Arkadaşımla irtibata geçmeye çalışacağım ve kardeşinizi aramaya başlamasını sağlayacağım." Madison

Telefonunu çıkarıp odadan çıktı ve arama yapmak için hızla üçüncü katta sessiz bir köşe buldu. Tex'in numarasını çevirdi.

"Merhaba Madison. Döndüğünü duyduğuma sevindim."

Madison durumu açıkladı. "Hemşirelerin bunu size faks makinesiyle göndermeme izin verip vermeyeceklerine bakacağım ve ayrıca kağıdın bir fotoğrafını çekip size mesaj olarak göndereceğim. Katlanmış ve çok kırışmış, bu yüzden faks kopyası daha iyi olabilir. Mümkün olduğunca çabuk onu aramanızı istiyorum. Sanırım hayatı onu bir an önce bulmamıza bağlı."

"Hemen ilgileneceğim."

Madison kağıdı hazırladı, fotoğrafını çekti ve Tex'e faksladı. Sonra Baş Hemşire'yi aradı. Masadaki hemşirelerden biri ona çağrı yaptı ve hemşire kısa süre sonra bir hastanın odasından çıkarak hemşire istasyonuna doğru hızlı adımlarla yürüdü. Bankoda duran bir hemşire Madison'a faks makinesini kullanma isteğini açıkladı.

"Elbette, ofisime gelin. Benim makinem biraz daha yeni ve hızlı."

Adam onu takip etti ve kadın talimatları hızlıca Tex'e gönderdi. "Umarım bu yardımcı olur. Bu adamlar onu buradan götürmeyi başardıkları için çok üzgünüm." "Anladığım kadarıyla hemşirelerinizden biri onları durdurmaya çalışırken yaralanmış."

"Evet, ama iyileşecek. Tam zamanında eğildi ve kurşun sadece kolunu sıyırdı. Hastamızı bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Yapacağımıza kararlıyım. Evrakları gönderdiğim adam insanların izini sürme konusunda tanıdığım en iyi kişi." "Güzel."

Teşekkür ederek el salladı ve ofisten çıktı.

"Ranger tüm katları arayıp bir şey gören, duyan ya da bulan olup olmadığına baksın. Kijika otoparkta, etrafı araştırıyor. Kaçıranlar bir şey düşürmüş olabilir, özellikle de kolyesini. Ranger, tüm katları aramayı bitirdiğinde ve Kijika döndüğünde Massito'nun evini arayacağız. Buraya gelirken Cory bahsetmişti. Scott'a arama iznini soracağım."

"Sence oraya giderler mi?"

"Olabilir. Cory şehir dışına çıkarken bir ya da iki kez oradan geçtiğini ve çok büyük bir yer olduğunu söyledi."

"Bana uyar. En azından bir şeyler yapıyor olacağız."

Scott ve Cory de onlara katıldı. Scott, "Biz de dahil olmak istiyoruz," dedi.

Scott, "Oraya vardığımızda evin etrafındaki ormanı araştıracağız," dedi. "İçimden bir ses Massito'nun tüm işlerini yakınlarda yapmayı sevdiğini söylüyor."

Hepsi odadan çıktıktan sonra Madison yakındaki bir sandalyeye oturdu ve başını duvara yasladı.

Gözlerini kapattı ve gitmeden önce Kat'in gözlerinde gördüğü korkuyu hatırladı. *Keşke bekleseydim.* "Kahretsin," diye mırıldandı.

"İşte bir fincan kahve," dedi yumuşak bir ses.

Gözlerini açtığı anda yanında bir hemşirenin oturduğunu gördü. Madison onun kolunda beyaz bir bandaj olduğunu fark etti.

"Elimde bilgi var ama bunu kimseyle paylaşmak istemedim. Hastamız için gerçekten endişelendiğinizi görebiliyorum." Ellerini sıktı ve ona bakmadı.

Onu korkutup kaçırmak istemeyen Madison, konuşmak için cesaretini toplamasına izin verdi.

"Eskiden yakışıklı bir çocukla çıkıyordum. Onun doğru kişi olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir erkek bana bu kadar kibar davranmamış ya da beni bu kadar önemsememişti. Ama bir gün eve geldiğimde gitmişti. Bir hafta sonra aradı ve yeni bir işe girdiğini ve beni bir daha görmeyeceğini söyledi."

"Çıktığın adamın başka biri olduğunu nasıl öğrendin?"

"Bir çetenin başı olduğunu bildiğim sert bir adamın yanında dururken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Herkes polisin yıllar boyunca bu gangster hakkında bir şeyler bulmaya çalıştığını biliyordu ama o çok zekiydi. Biriyle evlendiğini duydum." Gözleri yaşardı. "Ve geçenlerde karısının ölüm haberini okudum."

"Onu tanıyor muydun?"

"O benim kız kardeşimdi. Onunla evlendikten sonra onunla hiç konuşmadım. Onu ne zaman malikaneden uzakta görsem, en az iki adamıyla birlikte oluyordu. Ben bir korkaktım. Belki polise gitseydim...."

"Onunla kendi isteğiyle evlendiğini söyletirdi. Bu onun hayatını daha da zorlaştırabilirdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"İstiyorum."

"Kızın düşerek öldüğünü duyduğumda, sorumlunun o olduğunu anladım. Büyük adam Enzo Massito'nun ellerini kirlettiğinden şüpheliyim ama biri onu o pencereden aşağı itti."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Çıktığım adamdan şüpheleniyorum." "Neden?"

"Bilmiyorum. Ama birlikte olduğumuz son birkaç günde aynı adam gibi davranmıyordu. Bir keresinde onu bana kaşlarını çatarken yakaladım. Sanırım ailem hakkında bilgi almak için gönderilmişti. Sorular sordu ama birkaç aydır çıktığımız için bir şey düşünmedim."

"Ona ne söyledin?"

"Onlardan uzaklaştığımı ve yedi yıldır hiç görüşmediğimi." Tereddüt etti ve sonra sordu: "Sana bir şey söylersem bunu sır olarak saklayabilir misin?"

"Deneyeceğim ama ne olduğunu bilmiyorum ve eğer yasa dışıysa polise bildirmem gerekir."

İç çekti. "Dürüstlüğünüz için teşekkürler. Kız kardeşim ve ben babamızın nasıl para kazandığını öğrendiğimizde evi terk ettik. O ve Massito rakiptiler. Babam Massito örgütü kadar derinlere inmemişti ama tehlikeli bir oyun oynuyordu."

"Kız kardeşimin Enzo Massito ile ailemizi korumak için evlendiğinden şüpheleniyorum. Enzo'nun onun ailemizin bir parçası olduğunu bildiğinden emin değilim ama biliyor olabilir. Enzo onu evlendirmek için ailemizi tehdit etmiş olabilir. Annem ve kardeşlerim hâlâ evde ya da yakındalar."

"Evden sadece siz mi ayrıldınız?"

"Evet."

Madison, "Sanırım kızın kiminle bağlantılı olduğunu çok iyi biliyordu ve ondan zevk almak ve sonrasında da ondan kurtulmak istiyordu, özellikle de baban bir rakibiyse," dedi. "Bunu başka bir

çeteden intikam almak olarak görürdü."

"Haklı olabilirsin."

"Kathleen Cafferty'yi kaçıran gruptan herhangi birini tanıdınız mı?"

"Sadece eski erkek arkadaşım. Diğer erkeklere bakacak pek vaktim olmadı."

"Evinize nöbetçiler koyacağız ve tüm bunlar sona erene kadar evde kalmanız gerekiyor." Dudağının kenarını ısırıldı. "İşimi kaybetmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Başhemşireye, biz bu adamları içeri tıkana kadar izne ihtiyacınız olduğunu söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim. Bana söyledikleriniz bu durumla başa çıkmamıza yardımcı olacak. Önemsiz gibi görünse de bize yardımcı olabilecek hatırladığınız başka bir bilgi var mı?"

"Bir keresinde dere kenarında bir kulübeden bahsetmişti. Bir ara oraya gideceğimizi söylemişti ama gitmedik." "Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Tereddütle, "Evet. İlişkimiz sona erdiğinde şüphelendim. Aptalca bir şey yaptım. Başka birini bulup bulmadığını görmek için onu takip ettim. Arabasından çok uzakta durdum. Eski otoyollardan birine saptı." Madison'a bir kâğıt uzattı. "Hatırladığım kadarıyla yönleri çizdim. Onu x işaretinde kaybettim."

Madison ona sarıldı. "Teşekkür ederim. Bir hayat kurtarmış olabilirsin. Kesinlikle bir polis memurunun seni eve götürmesini ve bu iş bitene kadar evine bir bekçi koymasını sağlayacağım." Madison Scott'ın numarasını aradı ve ona hemşirenin söylediklerini hızlıca anlattı.

Scott, "Sizinle aşağıda, ön kapının dışında buluşacağız," diye söz verdi.

Diğerleri geldiğinde hemşire, kendisini koruması için iki polis memuruyla birlikte evine götürüldü.

Cory, Ranger ve Kijika, Ranger'ın kamyonetine binip Massito'nun evine doğru yola çıktılar.

* * *

Scott polis aracına binerken Madison'a, "Şehirden biraz uzakta pek çok küçük kasaba var," dedi. "Nerede olabileceğini söylemek zor. Ona kolyeyi verdiğimde, daha çok San Diego County'de başının belaya gireceğini düşünüyordum."

"Tex'i arayıp takip cihazından bir ses gelip gelmediğine bakayım." Madison Tex'in numarasını tuşladı.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Seni aramaya hazırlanıyordum. Önemli bir şey olmayabilir ama birkaç dakika önce zayıf bir sinyal aldım. Bu adamın evinin kuzeybatısındaki bir bölgeye kadar takip ettim, muhtemelen elli mil kadar. Sana yerini göstermesi için haritayı göndereceğim. O bir göz kırpmada dışında, hiçbir şey olmadı. Ondan geldiğinden bile emin olamıyorum."

"Teşekkürler, Tex. Bu tam da ihtiyacımız olan şey olabilir." Madison telefonu kapattı. Harita telefonuna ulaştığında Scott'a gösterdi.

Scott, "Her ihtimale karşı destek çağıracağım ve o tarafa doğru gideceğiz," dedi.

Madison diğerleriyle temasa geçerek Tex'in verdiği bilgileri aktardı ve Massito'nun evini ve arazisini aramaya devam etmelerini söyledi.

"Ben de geliyorum," diye konuştu Cory.

Madison hızlı bir karar verdi. "Zaman çok önemli. Yolun hemen önünde bekliyor ol." dedi.

CHAPTER 7

Kat titrememeye çalıştı. Massito'nun adamlarının korktuğunu düşünmelerini istemiyordu. Başını dik tutarak onlara kaşlarını çatı.

"Polis, FBI ve diğerleri peşime düşecek. Beni bırakmalısınız, yoksa kendinizi uzun süre hapse bulursunuz. Yargıçlar polis memurlarını tehdit eden suçluları sevmezler."

Büyük bir el yüzüne tokat attı. "Kapa çeneni, yoksa ağzına öyle bir tıkaç tıkarım ki, keşke sessiz olsaydım dersin."

Ön koltuktaki adam güldü. "Nereye bakacaklarını asla bilemezler. Kimse kulübemizi nerede bulacağını bilmiyor."

"Kapa çeneni, Henry. Çok fazla konuşuyorsun. Kimseye söyleme şansı olmayacak. Çiftliğe vardığımızda tek görecekle tarlada yetişen patatesler olacak."

Kat hasta olacağını düşündü ama safrasını bastırdı. *Onlardan kaçmak için bir plan üzerinde yoğunlaşacağım.*

"İşte sapak," dedi ön koltuktaki adam.

"Onu şimdi öldürecek miyiz?" Arka koltuktaki gardiyanı bu fikirden heyecan duymuşa benziyordu.

Arka koltuğa yaslanarak ellerinin etrafındaki ipi çözmeye çalıştı. Önce birini, sonra diğerini serbest bırakınca rahatladı ama ipi yerinde tutmaya devam etti. Hâlâ bağlı olduğunu düşünmelerini istiyordu. Ayaklarının etrafındaki bağları germeye çalıştı.

Hızlı bir dönüş yaptı ve kapıya doğru düştü. Koruması onu tekrar yerine çekti. Adam yaklaştı. Ter kokusu ve adamın vücut kokusunu örtmek için kullandığı hastalıklı kolonya burnunu kırıştırdı.

Yüzünü ona doğru çevirdi, onu öptü ve elini bluzunun ve sütyeninin altından geçirerek göğüslerini sertçe sıktı. Ondan başka bir şey düşünmüyordu, bu da Kat'e bir fikir verdi.

Şüpheye düşmesine fırsat vermeden silahını kaptı ve onu göğsünden, sürücüyü de başından vurdu. Araba yoldan çıktı ve küçük bir ağaca çarpına kadar onları savurdu. Bu arada son adama birkaç kez ateş etmişti ama araba çok fazla zıpladığı için ıskalamıştı. Adam onu bir kez kolundan vurmuş.

Adam arabadan inmeye çalıştığında Kat silahını kafasına dayadı. "Bırak onu, yoksa beynini dağıtırım."

Adam silahından onunkine baktı. Önce onun ateş edeceğini anladığını gördü. "Al," diyerek silahı ona uzattı. "Enzo'nun iyi avukatları var; beni çıkaracaktır."

"Buna güvenme. Şimdi sıkı dur. Yakında biri bizi bulacak."

Cory'yi almak için durduklarında Madison'ın telefonu çaldı. "Tex, benim için yeni bir bilgin var mı?"

Tex cevap verirken Cory arabaya atladı.

"Giydiği şey her neyse iki zayıf sinyal daha verdi, sonra tekrar kesildi." Scott gaza bastı.

"Elinizde ne varsa bana gönderin. Umarız doğru yöne gidiyoruzdur." Madison, Tex'in haritada işaretlediği bölgeye baktı. "Görünüşe göre doğru yoldayız."

Scott daha hızlı sürdü. Yollar daraldı ama o ayağını pedaldan çekmedi.

Madison bu tür bir korkuyu daha önce sadece babası ağır hastalandığında yaşamıştı. Scott'ı, "Yavaşlamazsan, ilçe polislerinden biri bizi durduracak ve kendi ilçesinde hız yapmamızın nedenini umursamayabilir," diye uyardı.

"Kahretsin, doksana ulaştığımızı fark etmemiştim." Scott gazı bıraktı. Kısa bir mesafe sonra daha da yavaşladı.

"Burada bir ya da iki kez bir araba yoldan çıktı." Bu sefer çok daha yavaş sürdü.

"Görünüşe göre burada bir araba yoldan tamamen çıkmış." Cory kırık tel örgüyü işaret etti. "İşte ağacın yanındaki araç."

Scott arabasını park etti ve hepsi silahlarını çekti.

Devrilmiş tel çitin üzerinden dikkatlice geçerek setten aşağı kaydılar ve otlak boyunca temkinli bir şekilde araca doğru ilerlediler.

"Ben kimseyi görmüyorum," dedi Cory.

Scott, "O arabadaki herkes muhtemelen yaralanmıştır," dedi. Madison'ın kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki konuşamıyordu.

Kat koltukta aşağı kaydı. Kolu acıyordu ve kusmamaya çalışıyordu. Ön koltuktaki adamın durumu pek iyi değildi ama Kat'ın her hareketini izliyordu. Bu, ilk kimin bayılacağını görmek için yapılan bir yarıştı.

"Gidip seni öldürmeliyim," dedi Kat. *Ama bunu silahsız bir adama asla yapmam. Sadece dayanmam gerekiyor. Scott ve tüm polis gücü şimdiye kadar beni arıyor olmalı. Ama beni burada zamanında bulabilecekler mi?* Sonra Kat bir daha asla duyamayacağını düşündüğü bir ses duydu ve rahat bir nefes aldı.

Scott, "Arabada olan varsa ellerini kaldırsın," diye bağırdı.

"Benim, Scott," diye seslendi. "Ve tek silah bende."

Tam o sırada, saatlerdir Kat'e bakmakta olan adam kendini ona doğru attı. Elleri silahın üzerine kenetlendi ve onu Kat'ın elinden almak için mücadele etti.

Scott ve Madison arabanın yanına koştular ve ön yolcu kapısını açtılar. Madison adamı arkasından yakaladı ve silahı çekip çıkardı. Sonra silahı adamın şakağına dayadı ve homurdandı, "Lütfen kıpırda ve silahı geri almaya çalış. Kafana bir kurşun sıkmak isterdim."

Adam arkasına yaslandı ve ellerini kaldırdı.

Scott ona bir çift kelepçe fırlatırken Madison, "Dön ve ellerini arkana koy," dedi.

kız kardeşini arabadan çıkarıp yola ve plakasız arabasına doğru taşımadan önce.

Adam kelepçelendiğinde Madison onu arabadan indirdi ve önünde yürüttü. Yola ulaştıklarında Scott bir ambulans, yerel polis ve ölü adamların alınıp en yakın morga götürülmesi için çağrı yapmıştı. Uzaktan siren sesleri geliyordu.

"Bir dakika içinde burada olacaklar," dedi Scott. Arabanın arka koltuğuna, kız kardeşinin başını Cody'nin kucağına koyduğu yere baktı.

Önce ambulans geldi. Sağlık görevlileri Kat'in sedyeye yatırılmasına yardım etti, onu araçlarına yükledi ve yirmi mil uzaklıktaki en yakın hastaneye doğru yola çıktı. Polis geldiğinde kelepçeli adamın sorumluluğunu üstlendi ve onu bir ekip arabasına bindirdi. Şerif Scott, Cory ve Madison'ın yanına gitti.

"Sanırım bu son yirmi yılda yaşadığımız en heyecanlı an. Yaşlı John o zamanlar huysuz karısını öldürmüştü. Onu suçladığımı söyleyemem. Her neyse, bu açık ve kapalı bir davaydı. Bize suçlu olduğunu söyledi ve biz duruşma yapamadan kendini vurdu."

Madison, bir polis dedektifi ve Scott ile Cory'nin kız kardeşi olan Kat'i kaçıran adamların peşinde olduklarını açıkladı.

Şerif, "İyi iş çıkardınız," dedi.

Scott, "Size gerekli evrakları göndereceğiz ve adamlarımızdan biri bu gece geç saatlerde şüpheliyi alacak," diye açıkladı.

"Bunu takdir ediyorum. Size teslim edilene kadar onu korumak için elimde olmayan ekstra yardımcılar aramam gerekecek, bu yüzden ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur."

El sıkıştılar ve ardından Scott, Madison ve Cory plakasız arabaya binerek haritalarını kontrol ettiler ve Kat'in nakledildiği hastaneye doğru yola çıktılar.

Scott, "Kat'i görene kadar anneme olanları anlatmayalım," dedi. "Eğer Kat'in durumu iyiye, onu evindeki hastaneye geri götürürüz."

"Bana iyi bir fikir gibi geldi," diye onayladı Cory.

Madison, "San Diego'ya nakledilip güvende olana kadar onunla kalacağım," diye ekledi.

"Teşekkürler. Geri dönüp amirime bütün gün ne yaptığımızı açıklamam gerekiyor," dedi Scott ve gülümsedi. "Kat'i aramaya çıkmadan önce onu aramadığım için beni çok kızdıracak. Yerel polisi aramamız gerektiğini söyleyeceğinden şüpheleniyordum. Bir sürü bürokrat bürokrasisi için zaman ayırmaya hiç niyetim yoktu."

"Sensiz de devam edebilirdim," dedi Madison. "Ben de," diye ekledi Cory.

"Tüm zaferi iki Navy SEAL'a bırakacağımı düşünmediniz, değil mi?"

"Tabii ki evet," diye yanıtladı ikisi de.

* * *

Kolu sarıldıktan sonra Kat küçük bir odada bir yatağa uzandı. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve kolu deli gibi ağrıyordu. Uzun boylu, kırsal bir adam duvara vurdu ve odasına girdi.

"Bayan Cafferty, ben Dr. Raineau, ortopedi cerrahiyim. Kolunuza bakmam istendi. Sakıncası var mı?"

"Hayır, devam et. Baştakinden daha çok acıyor."

Bandajı nazikçe çıkardı. "Hmmm. Vurulalı ne kadar oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse, zamanın sayısını unuttum. Kurtarılmam sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu, ama öyle olduğunu sanmıyorum."

birkaç saatten fazlaydı, dört, altı, bilmiyorum."

"Kurşunu çıkarmamız gerekiyor ve sana antibiyotik vermeye başlayacağım." "Eve ne zaman gidebilirim?"

Gülümsedi. "Tüm hastalarım aynı soruyu soruyor ve ben de hep aynı cevabı veriyorum: Bilmiyorum. Sizi bir an önce San Diego County'ye nakletmek isteyeceklerini anlıyorum ama en azından birkaç gün boyunca bir hastaneden diğerine gidemeyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Neden?"

"Güvenli tarafta olmak için kısa bir süre damardan antibiyotik almanız gerekiyor."

Kat kaşlarını çatığında doktor gülümsedi. "Bana kızımın düşüp bacağını incittiği zamanı hatırlatıyorsunuz. Hiç sabrı yoktu, hemen iyileşmek istiyordu."

"Doktor mu oldu?"

"Hayır, kendi deyimiyle tüm o kan ve diğer şeyleri görmek gibi bir arzusu yoktu. İş dünyasında oldukça başarılı oldu."

"Kendi işini yapması onun için iyi bir şey."

"Diğer hastalarımı görmem gerekiyor. NPO olmaya devam edeceksiniz, ağızdan hiçbir şey almayacaksınız ve yaklaşık iki saat içinde sizi ameliyatta göreceğim."

Scott onu telefonundan aradı. "Patronumuzdan az önce fırça yedim, geri döndüğünde alacaksın. Görünüşe göre zaman ayırmalı ve durumu araştırmak için daha fazla yardım almalıydık."

"O zamana kadar ölmüş olabilirdim."

"Patronumuz sizi hiçbir şeyin durduramayacağına inanıyor gibi görünüyor, ne kötü adamların ne de kuralların. Geri döndüğünüzde bunun içindesiniz."

"Aksiyonun içine giremediği ve zaferden pay alamadığı için kızgın."

"Biliyorum, sen de biliyorsun ama bunu asla kabul etmez."

Kat, ameliyat olması ve damardan antibiyotik verildikten sonra eve yakın bir yere nakledilmesi gerektiğini açıkladı. "Enfeksiyon kapmış olabileceğimi düşünüyor ve beni birkaç gün izlemek istiyor. Acıya bakılırsa haklı olabilir."

"Annem seni tekrar kasabada görmekten memnun olacaktır. Evine gitmeden önce iyileşmiş olmanı isteyecektir."

"Eve gitmek ve kimsenin beni rahatsız etmemesini istiyorum."

"Evet, bunun olması büyük şans. Kapatıyorum. Yaklaşıyoruz."

* * *

Kat az önce telefonu bırakmış ve gözlerini kapatmıştı. Kapısının çalındığını duyduğunda sadece bir dakika geçmiş gibiydi. Cory ve Madison kafalarını içeri uzattıklarında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Size katılabilir miyiz?" Cory sordu. "Evet. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz?"

"Scott'la birlikte Madison'ın arabasını almak için geri dönmek zorunda kaldık. Sonra da buraya dönüp seni bulmak için izin verilenden daha hızlı sürdük." Cory sırttı ve kız kardeşinin alnından öptü. "Biz büyürken ağaçtan falan düştüğün için hep başın belaya girerdi ve sen hiç değişmemişsin."

"Asla yapmayacağım, kardeşim."

Madison'a baktı ve başını öne eğdi. "Tüm bunlara nasıl karıştın?"

"Bu uzun bir hikaye, başka bir zaman anlatırım ama bunu kaçırmazdım."

"Eğer silahım hastanedeki çekmecede olsaydı, bu olay asla yaşanmazdı. Kurallar yüzünden hastane personeli silahımı aldı. Bir dahaki sefere daha iyi saklayacağım."

"Ameliyat olmam gerekiyor ve ardından umarım evime yakın bir hastaneye nakledilirim. Cerrah antibiyotiğe ihtiyacım olabileceğini düşünüyor. Göreceğiz bakalım. Kurşunu çıkardıktan sonra iyi olacağım."

"Doğru," dedi iki adam da aynı anda ve güldüler.

"Git başımdan. İnsanların benimle aynı fikirde olmasını istiyorum. İncindim ve en azından durumuma sempati duyabilirsiniz."

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi ve sonra Cory ve Madison tekrar güldüler. Başını salladı ve gözlerini kapattı. "Hiç saygı görmüyorum."

"Bak, üsse geri dönmem gerekiyor. Yüzbaşımızla temasa geçtim ve kardeşin bu gece seni korumak için kalacak. Eğer çağrılmazsam, sabah geri döneceğim."

"Bu kadar çabuk başka bir göreve gidebilir misin?" diye sordu, hayal kırıklığına uğramış hissederek.

"Asla bilemeyiz. Emin ellerdesin ve muhtemelen bu sabah nöbeti devralmakta özgür olacağım."

"Zahmet etmene gerek yok," dedi ve burnunu havaya kaldırdı.

Yakınına eğildi ve fısıldadı, "Sorun değil." Onu çabucak öptü, gülümseyen Cory'ye el salladı ve hızla odadan çıktı.

* * *

"Bence ondan hoşlanıyorsun," dedi Cory. "Başka biri seni bu kadar erken öpseydi, ona vururdun." "Haklısın. Madison'ı neden kendimden uzaklaştırmadığımı anlamıyorum."

"Belki de o sizin için diğerlerinden daha fazla şey ifade ediyordur."

"Belki, ama bu asla sürmeyecek. Madison da diğerleri gibi olacak ve beni kızdıracak bir şey yapacak. Ya da bir şekilde uyumlu olmayacağız ve ben de ona kaybolmasını söyleyeceğim."

"Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla ekibi tarafından çok saygı görüyor. Onunla dalga geçiyorlar ve ona taktıkları lakap Profesör. Nedenini bilmiyorum. O sadece gülüyor ve omuz silkiyor."

"Bana ilk görevinde neler olduğunu anlatabilir misin?" "Hayır."

Ama iyi iş çıkardığımı söylediler."

"Gerçekten beğendin mi?"

"Kesinlikle."

"Korkmuyor musun? Demek istediğim, senin işin diğerlerinden daha tehlikeli."

"Dedektif olmaktan korkuyor musun?" Yatakta yatan kıza bakarak başını salladı. "Tehlikeli bir şey. Hastanede ameliyat olmayı bekliyorsun."

"Pekala, beni yakaladınız. Sanırım biz Cafferty'ler aksiyon ve tehlikeyi bir arada severiz. Bu bizim kanımızda var." "Lloyd hariç. İhtisasını cerrahide yapması iyi oldu, böylece geri kalanımızı dikebilir."

Yaralandığımızda ayağa kalkarız."

"İyi bir noktaya değindin. Ablam bir öğretmen. Altı çocuktan ikisi için annemin kariyerleri konusunda endişelenmesine gerek yok."

Kapı açıldı. Yeşil önlük giymiş bir hemşire ve bir hasta bakıcı sedyeyi iterek odaya girdi.

Hemşire, "Kız kardeşinizi ameliyata alacağız," dedi. "Bizi takip edebilir ve bekleme odası."

"Pekâlâ. Cerrah daha sonra gelip benimle konuşacak mı?" "Kabul ediyor musun?" diye sordu Kat.

"Oh, evet. Eğer ağabeyim annemi aramazsa, o da bu tarafa doğru yola çıkmış olacak."

"Ben zaten buradayım."

Kat sırttı ve kapıya doğru başını salladı. "Annem ve babamla tanışın, Bayan ve Bay Cafferty." "Sizi takip edeceğiz ve Cory ile oturacağız."

Ameliyat hemşiresi sırttı. "Evet, hanımefendi."

* * *

Madison eve gittiğinde ailesinin numarasını aradı. Babası açtı. "Sesin iyi geliyor baba. Nasıl gidiyor?"

"Yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Ya sen?"

"Görevden döndüğümünden beri daha çok aramak istiyordum ama San Diego'da bir davaya karıştım. Anneme bahsettiğim, beni vurulmaktan kurtaran dedektif hastaneden kaçırılmıştı. Biri SEAL, diğeri dedektif olan kardeşlerinin onu bulmasına yardım ettim. Uzun hikâye. Noel'de geldiğinde daha çok anlatırım. Umarım burada olursun."

"Evet, seyahat için sabırsızlanıyoruz. Tatilden birkaç gün önce uçacağız ve tatilden sonra da birkaç gün kalacağız. Yirmi dokuzunda kalp kontrolüm için bir randevum var. O zamana kadar dönmüş olmamız gerekiyor."

"Herhangi bir sorun yaşıyor musun?"

"Hayır, sadece beni yakından takip etmek istiyorlar."

"Odanızı sizin için hazırlayacağım ve siz buradayken yapacak eğlenceli bir şeyler planlayacağım." "Sana sürekli söylüyoruz, bizi eğlendirmek zorunda değilsin."

"Biliyorum ama yeni yerleri ziyaret ettiğimizde annemin yüzündeki gülümsemeyi görmek hoşuma gidiyor."

Madison tereddüt etti. "Ah, bir de beni vurulmaktan kurtaran dedektifle tanışmanızı istiyorum."

"Güzel, ona teşekkür ederiz."

"Tamam, baba. Yakında görüşürüz." Telefonu bıraktı ve mutfığa giderek kahve cezvesini açtı. Pencereden parlak güneş ışığı vuruyordu. Odanın içini kahve kokusu doldururken bahçeye doğru yürüdü ve dışarı baktı.

Kendimi Kat'ten uzak tutmalıyım. Sadece birkaç kez hızlı kararlar verdim ve her seferinde hata yaptım. Bir keresinde ilk karımla evlenmiştim. Kat'e fazla bağlanamam. Onu yeterince tanıımıyorum ve tehlikeli bir işi var.

Dönüp kendine bir fincan kahve doldurdu, kokusunu içine çekti ve bir yudum aldı. Oturma odasında ayakkabılarını tekmeledi, kanepeye yayıldı ve anne babasının resmine baktı. Onları gibi bir evliliği olsun istiyordu. Kırk yıl sürmüştü. Lisede tanıştıklarını ve başka kimseyle çıkmadıklarını duymuştu.

İnledi ve başını ellerinin arasına aldı. *Ama Kat'e olan hislerimi nasıl değiştirebilirim? Her geçen gün daha da güçleniyorlar.*

* * *

"Noel'de meşgul olacağım diye endişelenmeme gerek yoktu," dedi Madison Kaptanına. "Tatil için pek çok kişi gittiğinden, buralarda temizlik yapacak çok şey oldu."

"Umarım temizlik işlerini almanızın bir sakıncası yoktur," dedi Kaptan

Buchanan. "Asla olmaz. Annem ve babamla birlikte olabilmek için
yerime onlar baktı."

"Ailen Noel için geliyor mu?"

"Evet. Babamın durumu iyi ve beni görmek istiyorlar."

"Etrafta heyecanla koşuşturan üç çocuğu kaldırabilirseniz, Noel günü hepiniz bize katılabilirsiniz."

"Kulağa harika geliyor ama dün Bayan Cafferty'den bir telefon aldım. Ailem ve benim Noel'de onların ailesine katılmamız için ısrar etti. Bundan kurtulmaya çalıştım ama bana izin vermedi."

"Harika bir gruba benziyorlar. Beklediğinizden daha fazla eğlenebilirsiniz."

"Altı yetişkin çocukları var ve sanırım altı torunları olduğunu söyledi. Ailemin ve benim çok az akrabamız var ve genellikle sakın bir Noel geçiriyoruz. Hayır diyemedim."

"Nasıl gittiğini bana haber verin. Duvarda uçan bir sinek olmak isterdim," dedi Buchanan ve güldü.

Madison evde, Kaptanıyla yaptığı konuşmayı düşündü ve ailesinin böyle büyük bir aile toplantısından hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti.

Kat'in nasıl olduğunu öğrenmek için sürekli irtibat halindeydi ama ameliyattan sonra San Diego'ya nakledildiğinde onu görmek için hastaneye neden gitmediğine dair bahaneler uyduruyordu. *Birçok erkeğin tatil için tatilde olması bana uzak kalmak için mükemmel bir bahane verdi. Umarım onu tekrar gördüğümde duygularım yatışmış olur. O zaman ona sadece bir arkadaşım gibi davranabilirim, her gördüğümde öpmek istediğim biri gibi değil.*

Cep telefonu çaldı. "Scott, ne oldu?"

"Bu hafta ya da önümüzdeki hafta bir gün karakola gelebilir misiniz? Kat'i kurtardığımızda ne bulduğumuzu ve ne yaptığımızı anlatmanı istiyorum. Bu sadece bir formalite, ama eğer adam mahkemeye çıkarsa, tanık olman gerekebilir."

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım ama mahkemeye çıktığında şehirde olmayabilirim. Eminim kardeşinizden bir dakika içinde nasıl ayrılmak zorunda kalabileceğimiz hakkında bir fikriniz vardır."

"Bu durumda yeminli ifadenizi kullanmamız gerekecek. Hatırlayabildiğiniz her şeyi eklediğinizden emin olun."

"Olur. Yarın geç gideceğim, o yüzden sabah erkenden gelirim. Sorun olur mu?"

"Elbette. Uygun kişilere haber veririm." "Ah, Kat son zamanlarda buralarda olmadığını söyledi. Bugün taburcu oldu ve işe geri dönmek istiyor, en azından masa başı görevine. Onu seviyorum ama çok inatçı."

"Bunu fark ettim. Eminim kız kardeşini herkesten daha iyi idare edebilirsin."

"Bilmiyorum. Gidip bir merhaba diyebileceğini ve Kat'i dinlenip rahatlaması için cesaretlendirebileceğini düşündüm."

"Oldukça meşgulüm. Zaten Kat'in beni dinleyeceğini sanmıyorum. Annene söyle. Onu yatağa bağlar."

Scott güldü. "Büyük ihtimalle haklısın. Annemi arayacağım. İkinizin yakınlaştığını düşünmüştüm ama artık gelmiyorsun, o yüzden..."

"Ekibimin çoğu tatilde. Babam ameliyat olduğunda çok fazla iznim olduğu için onların yerini ben dolduruyorum."

"Anlıyorum. Ortadan kayboluşunu Kat'e açıklayacağım. Hoşça kal." Telefonu aniden kapattı.

Kahretsin, hepsi birbirimize olan ilgimizi fark etti. Sanırım Kat'i ziyaret edip hatamı telafi etsem iyi olacak, yoksa Noel garip geçebilir.

Yarı umutla annesinin arabasının dairesinin önüne park etmiş olmasını bekledi ama öyle bir şans yoktu. Aksi takdirde, arabayla geçip giderdi. Park ettikten sonra Madison asansörle dördüncü

kata çıktı ve kapıyı çaldı.

"Eğer anahtarınız yoksa, hoş karşılanmıyorsunuz," diye
bağırdı Kat. Madison, "Tamam, sonra görüşürüz," diye
karşılık verdi.

"Bekle. Kapıya ulaşmam zaman alacak."

"Zincirli kilidin var mı?"

"Hayır, neden?"

"Orada kal." Madison SEAL'ların çoğunun yanlarında taşıdıkları küçük bir kit çıkardı. İki dakika içinde kapıyı açmıştı. Küçük antreden geçerek oturma odasına doğru yürüdü.

"Ne oluyor be? Bunu nasıl yaptın?"

"Zeki hırsızların çoğu içeri girebilir. Ön kapınızda çok daha iyi bir kilide ihtiyacınız var. Daha sonra bir tane alırım ve yarın gelip takarım."

"Bana ellerindeki en iyi şeyin bu olduğu söylendi ve ben de pek dikkat etmedim. Biliyorum, ben bir polisim ve fark etmeliydim. Ama evde fazla vakit geçirmiyorum."

"Belki yıllar önce iyi bir kilitti ama şimdi değil. Kim söyledi?"

"Apartman yöneticisi."

"Ona göstermen için faturayı sana vereceğim. Ona tüm apartman dairelerinin yarın size getireceğim tipe ihtiyacı olacağını söyleyin."

"Pekâlâ. Oturun. Son ziyaretinizden bu yana uzun zaman geçti. Bana kızgın olduğumu sanıyordum."

"Bir süreliğine öyleydim. Çok dik başlısın ve her şeyi halledebileceğini düşünüyorsun. Sana yardım edecek bir polis ekibin var. Neden kendi başınıza dışarı çıkasınız ki?"

"Bu sefer benim için geldiler, hatırladın mı? Hastane yatağında kendi işime bakıyordum. Planlanmıştı ve hiçbir sorun yaşamadan kaçtılar."

Madison, "Olayların tamamını unutmuştum," diye yalan söyledi. *Unutmamıştım ama sürekli aklımda olduğunu bilmesi yerine söylediklerimin doğru olduğunu düşünmesini istiyordum.* "O gün o kadar uykulu olmasaydım, seninle birlikte olurdu."

"Sen, Scott ve Cory beni buldunuz, önemli olan da bu."

"Kolun nasıl?"

"Hâlâ biraz ağrım var. Bununla başa çıkabilirim ama evimin etrafında yatmak beni deli ediyor. Merkezdeki bir odada bile olsa çalışmam gerekiyor."

"Hobileriniz nelerdir? Şimdi onların tadını çıkarmak için iyi bir zaman."

"Okçuluğu severim, onu yapamam. Tekne gezintisi de yok. Okumayı ve ilginç dersler almayı seviyorum." "Okuyacak kitabınız var mı?"

"Hayır, evdekilerin hepsini bitirdim."

"Annem büyük bir kütüphanem olduğunu söyler. O kadar büyük değil ama epeyce kitabım var. Yarın kilidi getirdiğimde bazılarını da getireceğim ve briç kursuna gidiyorum. Eşim olmaya ne dersin, birlikte öğrenebiliriz."

"Kim öğretiyor?"

"Kaptanımın karısı. Yarın akşam onun evine gideceğiz, yemek yiyeceğiz ve briç oynayacağız. Çocukları var ama biz briç derslerine başlamadan önce yatacaklar."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Onu inceledi ve başını yana eğdi. "Ne?"

"Bunu sana Scott mı yaptırdı?"

"Sadece bir ziyarete, yaptığım önerilere değil."

"Tamam. Sanırım."

"Gidip kurtarmamızla ilgili bir raporu tamamlamam ve ardından üsse rapor vermem gerekiyor. Yarın öğleden sonra burada olurum, kilidini tamir ederim ve briç oynamayı öğrenmeye gideriz."

"Sabırsızlanıyorum."

Madison tek kaşını kaldırdı. "İğneleyici mi davranıyorsun?"

Kat gülümsedi. "Hayır, sen benim akıl sağlığını kurtarıyorsun."

Eğilip onu öpmek istedi ama geri çekildi ve kapıya yöneldi. "Yakında görüşürüz." El sallayarak kilidi taktı ve kapıyı kapattı, sonra da merdivenleri ikişer ikişer indi.

Kötü bir adamdan kaçtığımı sanırsınız ama ben günaha girmekten kaçıyorum. Bu düşündüğümünden daha zor olacak. Arabasının kapısını açtı, içine bindi ve karakola gitmek üzere park alanından çıktı. *Aklım la kalbimi bir araya getiremiyorum.*

CHAPTER 8

Madison ertesi gün Kat'in dairesine vardığında ayaktaydı ve giyinmişti. "Bugün doktorumu görmem gerekiyordu, bu yüzden iyi kıyafetlerimi üzerimde bıraktım. Bu kolla bluzlarımı giymek için çaba sarf ediyorum."

"İyi görünüyorsun." Madison yeni kapı kilidini kaldırdı. "Bunu takmam uzun sürmez. Apartman başkanına göstermen için sana fazladan bir tane getirdim."

"Teşekkürler." Kat kanepeye oturdu ve onun çalışmasını izledi. "Baban sana evdeki işleri nasıl yapacağını öğretti mi?"

Madison başını salladı. "Söyledi. Bir oğlun ya da kızın evde, arabada ya da kamyonunda yapılması gerekebilecek bazı temel işleri bilmesi gerektiğini söyledi."

"Babam da aynı şekilde hissediyordu. Kız kardeşim Deirdre ve ben, annem ve babamın deyimiyle, yaşam için gerekli olan derslere dahil edildik. Bu, oğlanların da yemek pişirmeyi ve temizlik yapmayı öğrenmeleri gerektiği anlamına geliyordu."

"Akıllı ebeveynler. Benimkilere benziyorlar. Yemek yapmayı ve basit dikiş dikmeyi öğrendim, düğmeleri yerine takmak gibi."

"Daha geniş bir aileye sahip olabiliriz, ancak ebeveynlerimiz bir ya da altı çocuk yetiştirme konusunda anlaşılmış gibi görünüyor."

"İşte, kilit açıldı." Ayağa kalktı ve kullandığı birkaç aleti topladı. "Bunun eskisinden çok daha güvenli olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Sanırım gitsek iyi olacak. Gitmezsek Niall ve Emma yakında arayacaklar."

Madison Kat için arabasının kapısını açtığı anda, "Kaptanınıza ilk ismiyle hitap ediyorsunuz ve onu ve karısını ziyaret ediyorsunuz. Bu hiç profesyonelce görünmüyor. Birim Amirim ve eşiyle akşam yemeği yemek ve briç oynamak istemediğimden eminim."

"Neden olmasın?"

"Çoğu dedektif patronla pek kaynaşmaz, kaynaşırsak da en sevdiğimiz barda bir şeyler içeriz."

Madison başıyla onayladı ve kapısını kapattı. Kaptan'ın evine giderken yolda pek fazla konuşma olmadı.

"Neredeyse vardık," dedi Madison. "Kolun iyi mi?"

"Evet, ben iyiyim. Kafanın içinde önceki konuşmamızla ilgili dönen çarkları neredeyse duyabiliyorum."

"Öyleyim. Gruplarımız farklıdır. SEAL'ler Yüzbaşımızın emirlerine saygı duyar ve kesinlikle itaat eder, ancak evdeyken çok daha rahattır ve genellikle birbirimizle sosyalleşiriz. Yüzbaşımız ve eşinin Aces Bar and Grill'de bize katıldığı çok olmuştur."

"İyi biri mi?"

"Yanlış ya da aptalca bir şey yaptığınız zamanlar hariç. O zaman bir daha asla yapmazsın."

"Yani tüm samimiyetiniz gitti mi?"

"Oh, evet. Ve asla Komutanı görmek istemiyorsun. Bu gerçekten çok kötü."

Güldü. "Bahse girerim hiç gitmek zorunda kalmamışsındır."

"Neden?"

"Sizde bir ciddiyet var ve birçok konuda bilgili olduğunuza inanıyorum. Sadece kişiliğinize dair gördüklerimle uyuşmuyor."

"Ah, demek beni analiz ediyordun."

"Özür dilerim. Ailem beni bunu yaparken yakaladığında çok kızıyor. Üniversitede psikoloji okudum." "Kızamam. Ben de senin hakkında aynı şeyi yapıyordum."

"Gerçekten mi? Peki benim hakkımda ne gibi sonuçlara vardınız?"

Madison bir araba yoluna girdi ve park etti. "Vakit yok, geldik." Kapısına doğru gitti ve açtı.

Gözlerini ona dikti. "Soruma cevap vermeden kurtulacağını sanma."

Eve uzun bir yol var."

"Ya kestirme bir yol biliyorsam?"

"Bir cevap alana kadar arabadan inmene izin vermeyeceğim."

Ona yukarıdan aşağıya baktı ve vücut ısısı yükseldi. *Muhtemelen kulaklarımdan duman çıkıyor.*

Kat sırtıttı. "Tam bir şeytan olabilirim."

"Buna güveniyorum." Şimdi gözleri muziplikle parlıyordu.

"Onlar bizi aramak için dışarı çıkmadan önce kapıya gidelim."

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Sinirliyken bile çok güzelsin."

Tam zamanında kapı açıldı. "Siz ikiniz bütün akşam dışarıda kalmayı mı planlıyorsunuz?"

Yemeği buraya getirebiliriz," diye alay etti Emma.

Niall onun arkasından yaklaştı. "Alay etme tatlım. Birbirlerini yeni yeni tanıyorlar." "Doğru,"

dedi Emma. "Oh, bak. İkisi de kızarıyor."

"Karım ikinizin de yüzünü kızartmadan önce içeri gelin. Kızdırmaya bayılır."

Eve girdiler ve Madison Kat'i tanıştırdı. "Gerçek adı Kathleen." Kat ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Annenin sana Kathleen dediğini duydum."

"Bana Kat demeyen tek kişi o, bir de babam." "Senin

hakkında öğrendiğim yeni bir gerçek daha."

Emma'ya, "Gruba katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Briç oynamayı bilmiyorum."

"Sorun değil. Ben sana yardım edebilirim, Niall da Madison'a yardım edecek. Ama önce akşam yemeği."

Yemekten sonra briç oynadılar ve acemilere güldüler ama hepsi eğleneliydi. Madison Kat'i izledi.

Onu ilk kez bu kadar rahat görüyorum ve çabuk öğreniyor. Ona ayak uydurmak için oyunu öğrenmeye çalışmam gerekti. Zeki kadınları severim ve korkarım onu sevmeye başlıyorum.

Emma ayağa kalktı. "Çok keyifli bir akşam oldu. Kahvelerimizi getireyim ve siz ikiniz geceyi sonlandırmadan önce biraz dinlenelim. Bu adamların yarın işe gitmesi gerekiyor."

"Doğru," dedi Niall ve ayağa kalkarken onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Kahve için sana yardım edeyim." Emma kaşlarını kaldırdı. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Biliyorum. Yolunuza çıkmayı seviyorum."

Emma kızardı ve Niall hemen arkasında olduğu halde mutfağa

gitti. Niall omzunun üzerinden, "Hemen döneceğim," diye

seslendi.

Kat, Madison'a baktı. "Yeni evliler mi?"

"Hayır, sadece birbirlerine tapıyorlar. Ama yabancılarla birlikteyken ağzı sıkıdırlar.

Davranışlarından kimseye bahsetmeyeceğinize güvendikleri için sizi seviyor olmalılar."

"Bence bu harika. Annem ve babam her zaman aptalca ve sevgi dolu davranıyorlar."

"Benimki de öyle. Belki de evliliği güçlü kılan budur," dedi Madison. Yakınına eğildi ve onun boynuna sokuldu.

Sıçradı. "Ne yapıyorsun?" "Boynuna

sokuluyorum. Oldukça nefis." "Eğer burada

olmasaydık, seni yumruklardım."

"Hiç sanmıyorum. Boynunda hızla atan bir nabız görüyorum." Öne doğru eğildi ve o bölgeyi öptü.

Kat sarsılarak sandalyesinden kalktı ve odanın diğer

ucuna yürüdü. "Yanılıyor muydum?"

"Ne hakkında?"

"Yaptığım şeyden hoşlanacağını düşündüm."

"Tabii ki hayır. Biz sadece tanıdıklarız."

Madison ona doğru yürüdü. Vücutları neredeyse birbirine değdiğinde durdu. Kadın yutkundu ve adam gülümsedi.

"Sanırım Amazon dedektifimi şaşırttım."

"Hayır, yapmadın. Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz ve sen benim alanımı işgal ediyorsun."

"Yaklaşmam için hazır olduğuna yemin edebilirim. Özür dilerim." Madison döndü ve karşısındaki sandalyeye doğru yürüdü. Ona takılmak ve onu telaşlı görmek hoşuna gidiyordu. Bu onun her zamanki resmi görünümünü yumuşatıyordu.

"Umarım kahveyi hazırlamakta fazla gecikmemişizdir," dedi Emma, yanakları al al olmuştu.

"Hiç de bile. Oturma odasına geçip rahatımıza bakmaya karar verdik." Madison

Kat'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve gözlerindeki kızgınlık parıltısını yakaladı. Gülümsedi ve göz kırptı. *Ah, çok kızgın. Şu anda onunla sevişmek isterdim ama eminim Niall ve Emma bunu onaylamayacaktır.*

"Kahve mi yoksa şarap mı tercih edersin, Kat?" Niall sordu. "Erken kalkmak zorunda kalırsan kahvenin seni uyanık tutabileceğini düşündük."

"İkisi olmadan da iyi olacağım. Hâlâ bazı ilaçlar kullanıyorum.

"Size su ya da limonata getireyim, hangisini istersiniz?" Emma sordu.

"Limonata kulağa harika geliyor." Kat Niall'a gülümsedi ve "Karin çok tatlı,"

dedi. Niall sırıttı. "Onunla evlenmemin nedenlerinden biri de bu."

Emma elinde limonatayla döndü ve elini Niall'ın dizine koyarak yanına oturdu. "İşe ne zaman dönebileceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Omzum iyileşene kadar izinli olmam gerekiyor ama ofise gidip ortağımın son davamız hakkında konuşmayı planlıyorum."

"Annen seni işe bırakacak mı?" Madison sordu.

"Otobüse binebilirim. Evimin tam karşısında duruyor." Madison yorum yapmadı.

İçeceklerini bitirir bitirmez Kat eve gitmelerini önerdi. Ayağa kalktığı anda Emma ona sarıldı.

"Dördümüzle daha eğlenceli oluyor. Bir dahaki sefere briç oynadığımızda Madison'la gelmelisin.

"Akşamdan keyif aldım ama vardiyalarım sık sık değişiyor. Eğer iş için çağrılmamış olsaydım, akşamın tadını çıkarmak isterdim."

daha fazla ders almak ve sizi ve kocanızı görmek."

"Umarım sizi daha sık görürüz," dedi Emma. "Hepinizin çok zorlu işleri var ama dünyayı ve San Diego'yu koruyorsunuz," dedi ve Kat'e tekrar sarıldı.

* * *

Madison Kat'in anahtarlarını aldı ve dairesinin kapısını açtı. İçeri davet edilmeyi bekledi. *Belki de bana kızgındır.*

"İçeri gelsene. Orada durmuş davet edilmeyi beklerken üzgün görünüyorsun." "Üzgün değil. Umutluyum."

Oturma odasına girdiklerinde Kat, "Senin ne olduğunu bilmiyorum hop-" dedi.

Madison'ın dudakları, onu kollarının arasına çekerken kelimeyi durdurdu. Tadı tatlı ve seksiydi. Sıkı bir kucaklaşmaya kilitlenene kadar onu vücuduna doğru çekti. Bir eliyle göğsünü kavradı ve parmağını göğüs ucunda gezdirdi. Vücudu sarsıldı ve usulca inledi.

Sonra onu itti ve mutfğa koştu. "Kahveye ne dersin?"

Konuştuğunda sesi titriyordu.

Madison kapı aralığında durdu. "Ne oldu? Seni bir şekilde kırdım mı?"

Ona baktığında yüzü kızarmış ve gözleri acıyla bulutlanmıştı. Kendini bir pislik gibi hissetti.

"Kolunu incittiysem özür dilerim. İtiraf etmeliyim ki bunu tamamen unutmuşum."

"Sorun değil."

"Sonra ne oldu? Dokunmamızdan ve öpüşmemizden en az benim kadar zevk aldığını sanıyordum."

Yutkundu. "Evet, ama bizim gibi kendini işine adanmış iki insanın bu kadar içli dışlı olmaması en iyisi."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sana kim söyledi?" "Eski kocam."

"O bir polis memuru mu? Sizin departmanınızda mı çalışıyor?"

"Şimdi değil. Boşandıktan sonra Şerif Departmanı'na transfer oldu." "Bu senin önerin miydi yoksa onun fikri miydi?"

"Tüm bu sorular neden?"

"Senden etkileniyorum ve davranışların kafamı karıştırıyor. Bazen kendini geri çekiyorsun, bazen de bir ilişki yaşamaya daha açık görünüyorsun."

Kat kahve makinesine döndü ve onu hazır hale getirdi. Sonra ellerini yıkamak için gereğinden fazla zaman harcadı. Madison'a bakmadı.

Eğer yaparsam, onun kollarına düşmek isteyeceğim ve kalbimi başka bir adamın ellerine bırakmayı planlamıyorum.

Eski kocasının iki yıl önce kapıdan çıkıp giderken söylediği sözler hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

"Sen doğal değilsin, daha çok bir erkeğe benziyorsun. İşin, kardeşlerinle olan rekabetin ve unutmayalım ki sevişme şeklin."

Adam güldüğünde kalbi kırıldı ve adam kapıyı arkasından çarparken sertleşti.

Başka bir erkeğin bana yaklaşmasına asla izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim ama bu adamı unutmak ve uzak tutmak çok zor.

"Derin ve ciddi düşünceler içinde olmalısın. Paylaşmak ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Ama kariyerim her şeyden önce gelir, bu yüzden çok fazla hoşlanabileceğim bir erkekle çıkmamayı tercih ederim."

"Ah, demek benden hoşlanıyorsun. İlişkiler konusunda ben de aynı düşüncelere sahiptim ama seninle tanıştığımdan beri fikrimi değıstiriyorum. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum." Yaklaştı ve ellerini onun beline yerleştirdi. "Ve seninle sevişmek istiyorum."

"Bu işte iyi değılim."

"Neyde iyi değılsin?"

"Sevişmekte."

Adam güldü ve kadın irkildi. "Özür dilerim. Ama sana bu fikri kim verdiyse sorun ondaymış demek ki. Öpücüğünde cinselliğinin tadını alabiliyorum ve seninle sevişme düşüncesi beni arzuyla sızlatıyor."

"Bana güler ve kapıdan çıkıp gidersin."

"Ne? Eski kocan mı sana böyle hissettirdi?"

Gözlerini hızla kırptırdı ve gözyaşlarını fark etmemesini umarak başını eğdi.

Öptü. Madison yüzünü yukarı kaldırdı ve gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "Bana onun adını söyle. Ona iyi bir dayak atmak istiyorum."

Onun ses tonundaki sertlik karşısında gülümsedi. "Asla böyle bir şey yapmamalısın. Bu ikinizin de başını belaya sokar."

"Benim için buna değıer."

"Sanırım görmek isterdim, ama hayır."

"Tamam, ama sana ne kadar seksi bir kadın olduğunu göstermem için bana bir şans vermelisin." "Belki birbirimizi daha iyi tanıdığımızda."

"Bunu ne kadar ertelersen, herhangi bir erkekle rahatlamam o kadar zor olur. Yavaş gideceğız. Eğer bana durmamı söylersen, söz veriyorum duracağım."

Gözleri onun kim olduğunu o kadar iyi gösteriyordu ki Kat bir daha bir erkeğı güvenecek olsa, doğruyu söylediğıine inanacağı kişinin o olduğunu biliyordu. Elini uzattı ve o da elini tuttu.

"Bana yolu göster," dedi.

Sırıttı. "Bu apartman dairesinde bir SEAL'in beni odama götürmekte zorlanmayacağından eminim."

Madison onu kollarına aldı ve koridorda yürümeye başladı. Yatak odasının kapısında durdu.

"İçeri girmek için iznimi mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Kısmen. Kadınsı odanız beni de şaşırttı. Pembe, fırfırlı ve doldurulmuş hayvanları hiç beklemiyordum."

"Beni buna ikna edeceğini bilseydim, onları saklardım."

"Buna bayılıyorum. Kadınlığını özel kaçışının duvarlarının arkasına saklıyorsun." Gözlerini onun yüzüne kaldırdı. "Bunun çocukça ya da aptalca olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Başkalarına göstermekten korktuğundan şüphelendiğim bir yönünü gösteriyor. Sence bu zayıflık mı gösteriyor?"

Unuttuğunu sandığı bir anısı sanki dünmüş gibi aklına geldi. Scott, babasına ve erkek kardeşlerine, Scott'ın deyimiyle erkek oyunlarında ya da onlarla birlikte ağaçlara tırmanırken katılmak istediğinde onunla alay etmişti.

"Kızlar ağaca tırmanamaz, futbol ya da başka erkek oyunları oynayamaz. Annem ve Deirdre ile gitmelisin, böylece sana kadınsı şeyleri öğrenmende yardımcı olabilirler," dedi en büyük ağabeyi otoriter bir şekilde ve tüm çocuklar güldü.

"Solgunlaştın. Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, sadece aniden aklıma bir anı geldi." "Utanc

verici miydi?"

"Sayılır, ama odamı beğenmenize sevindim."

"Evet. Sadece birkaç kişiye gösterdiğinizden emin olduğum yönünüze çok yaklaşıyor." "Evet, haklısın."

Onun elini tuttu ve gülümsedi. "Eğer yatak odama gelersen, seni ağımda yakalayabilirim."

"Ağınıza yakalanmaktan korkmuyorum. Sanırım hoşuma gidecek. Daha sonra sana şiiri kimin yazdığını ve cümlelerin gerçekte nasıl gittiğini anlatacağım."

"Pekala, Profesör."

Madison güldü ve onu kollarının arasına aldı. "Sen nasıl istersen, canım."

Kat güldü ve onun yüzüne baktığında kalbi hızla çarpmaya başladı. *Düşündüğümden daha fazla korkacak şeyim varmış. Beni bu kadar özgürce güldüren ve vücudumun ona bu kadar çabuk tepki verdiği ilk erkek o.*

"Olumsuz düşünceler yok. Hepsini bir kenara at ve benimle yeni bir başlangıç yap." "Bu ikimiz için de tehlikeli olabilir."

Kat'i yatağa bıraktı ve tamamen giyinik bir şekilde yanına uzandı. Sonra Kat'in boynuna sokuldu ve kalbinin hızla çarptığı yeri öptü. Kadın boynunu buruşturdu.

"Oram gıdıklanıyor."

"Ah, bunu bana asla söylememeliydin," diye alay etti. Bluzunun düğmelerini yavaşça açıp her bir noktasını öperken yüz ifadesi daha da ciddileşti.

"Tenin yağın ilk kar kadar yumuşak ama kadife kadar sıcak." Göğüslerini açtığında, onları ellerinin arasına aldı.

"Büyük değiller," diye fısıldadı.

"Sanırım bunu sana eski kocan söyledi." "Doğru." Ağzından çıkmaya çalışan gergin kahkahayı yuttu. "O aptaldı ve seni kaybetti. Ben akıllıyım."

Bu onu güldürdü ve adam sırtıttı. Madison tekrar dudaklarını öpmek için eğildi. "Sevişmek kahkaha ve merak dolu olmalı. Güldüğünde çıkan sesi seviyorum."

Birdenbire onu sırt üstü yatırdı. "Giysilerini çıkarmanın zamanı gelmişti. "Ayağa kalkıp soyunmaya ne dersin? Seni her yerinden öpmeye hazırım."

Onun sözleri kadının arzudan titremesine neden oldu. "Ben hazırım." Ayağa fırladı ve "Yatağa en son giren yavaş davranır" diye bağırdı.

Adamın ne kadar hızlı soyunduğunu görünce gözlerini kırıştırdı.

Yatakta uzanmış, gülümseyerek kollarını açtı. "Hadi, çıplak bedenini kendime yaslamak için sabırsızlanıyorum."

"Ben yavaş değilim." Bacaklarından birini onun vücuduna doğru salladı ve kulağının kenarını ısırmak için eğildi. Sonra aşağı doğru hareket ederken vücuduna öpücükler yağdırdı.

Onu hızla ters çevirdi ve bacaklarını ayırdı. "Biraz daha beklersem patlayacağım." Komodinin üzerine koyduğu prezervatifi almak için uzandı ve taktı. Sonra eğildi, dudaklarını öptü ve sert siki yavaşça kadının daracık içine kaydı.

İçine derinlemesine yerleştiğinde kulağına fısıldadı, "Kafandaki o olumsuz düşüncelere kulak asma. Sen ateşli bir annesin."

Onun gözlerine baktı ve içinde derinlerde bir şeyler kıpırdadı. Sanki hiç geçmeyeceğini düşündüğü bir gerginlik gevşedi ve sıcak, seksi duyguları serbest bıraktı. Damarlarında sıcak kan dolaşmaya başladı. Bir an için korku neredeyse tepkiyi durdurdu.

Madison sanki biliyormuş gibi fısıldadı, "Bırak. İncinmene izin vermeyeceğim. Sen delicesine seksi bir kadınsın." Başını kaldırdığında, gülümsemesi içini ısıttı.

Aleti kadının içinde hızlı ve sert bir şekilde okşandı. "Benimle gel, seksi bayan."

Sıkıca tuttuğu duyguları içinde patladığında, kalçalarını kaldırdı ve onunla birlikte hareket etti.

daha önce hiç y a ş a m a d ı ğ ı bir zirveye ulaştı. Daha sonra, terli ve titreyerek yan yana uzandılar.

"Lanet olsun, kadın. Beni öldürebilirdin ama ben mutlu

ölürdüm." "O kadar kolay ölmene imkan yok, benim muhteşem

SEAL'im."

"Hadi bir duş alalım ve biraz uyuduktan sonra az önce yaptığımız şeyi tekrarlayıp

tekrarlayamayacağımıza bakarız." "Ben yapabilirim. Asıl soru, sen yapabilir misin?" Onun şaşkın

ifadesine güldü ve duşa koştu.

CHAPTER 9

Çalışmadığı her gece buluşup konuşuyor ve sevişiyorlardı. Sanki içinde bir bariyer yıkılmış gibiydi.

"Bana ne olduğunu anlayamıyorum. Annem bile farklı, daha rahat ve mutlu göründüğümü söylüyor."

"Ona ne söyledin?" Madison sordu.

Kat koltukta dizlerinin üzerine oturdu ve ona yaslandı. "Ona deliler gibi aşık olduğumu ve her gece çılgınca seks yaptığımızı söyledim." Kat onun bu ifadesine gülerken yere yığıldı. Madison yere düşmemesi için onu tutmak zorunda kaldı.

"Yapmadın," dedi, yüzü

kıpkırmızıydı. "Hayır, ama istedim."

"Komik olduğunu düşünerek anneme söylemiş olmasından korkuyorum." "Annen bunu nasıl karşıladı?" Kat topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

"Bilmiyorum. Evimizde bol bol kahkaha atardık ama müstehcen bir şey yoktu." "Ah, yani kalben namuslusunuz."

Onu gıdıklamaya başladı. "Ben namuslu muyum?"

"Benimle değil, Tanrı'ya şükür. Yine de işleri biraz yavaşlatmamız gerekebilir."

"Neden?" diye sordu ve alnını kırıştırdı.

"İnsanlar neden bu kadar çok gülümsediğimi ve görünüşe göre bu kadar sert biri olmadığımı soruyor." "'Sert çocuk' olarak görülebilmek için mi bizden vazgeçiyorsun?"

Güldü ve tekrar ona yaslandı. "Çok komiksin. Bir yanın kendini daha fazla bırakmak istiyor, diğer yanın ise çocukların sana taktığı Profesör ya da Profesör gibi her şeyi inceliyor."

"Eğer daha fazla bırakırsam, birbirimizin kollarında ölebiliriz." Onu burnundan öptü.

"Doğru."

"Okumayı ve yeni şeyler öğrenmeyi benim kadar sevmene ve okçuluğu sevmene şaşırdım. Sanırım birbirimiz için yaratılmış olabiliriz." Son cümlesini söylerken onun yüzünü izledi.

Ayıldı. "Ah, belki de biraz hızlı hareket ediyoruz."

"Yani benden faydalanmaya mı çalışıyorsun?"

"Ciddi misin sen?" Sonra başını salladı ve "Hayır, birbirimizden faydalanıyoruz."

Kimse hakkında çok ciddi olmak istemiyorum. Bu eğlenceli, ama... hafif tutalım."

"Haklısın ve değişiklik olsun diye kendi yatağında uyumam gerekiyor. Ailem iki gün içinde geliyor. Bu yüzden evde kalacağım ve evin iyi ve temiz olduğundan emin olacağım." Onu kendinden uzaklaştırdı. "Noel partisinde görüşürüz."

"Daha üç gün var," dedi ve şaşkın şaşkın baktı.

"Evet, öyle." Hızla giyindi, kapıyı açtı ve el sallayarak veda etti.

Madison arabasında bir süre oturdu ve yumruğunu direksiyona vurdu. Sonra arabayı çalıştırdı ve caddede hızla ilerledi.

Kahretsin, onu acele ettirmemem gerektiğini biliyordum ama onun da benim gibi hissettiğini düşündüm. O haklı. İkimizin de ciddileşmesi için çok erken. Kendine biraz nefes almanın ikisine de iyi geleceğini söyledi. *Yalancı.*

* * *

Kat saat on civarında karakola vardı. Amirinin genellikle günün bu saatlerinde olduğu gibi ofisinde olmayacağını düşünmüştü. *Yanılmışım.*

Kapının önünde durdu ve kaşlarını çatı. "Burada ne halt ediyorsun? Omzun ve kolunla ilgileniyor olman gerekiyordu."

"Çok daha iyiyim ve artık dairemde kalmaya dayanamıyorum. Telefonlara bakmaya ve evrak işleriyle ilgilenmeye yardım edemez miyim?"

"Sana güvenmiyorum. Bir çağrı gelir ve sen bunu halledebileceğine inanırsın. Her neyse, Marcos'un yanına başka bir dedektif verdim."

"Kalıcı olarak değil."

"Belki. Marcos'un yeni ortağını nasıl sevdiğini göreceğim. Dedektif olmak için en uygun kişi olmadığın konusunda endişelerim var. Çok dengesizsin, kendi kararlarını vermekten hoşlanıyorsun ve midemi ekşitiyorsun." Kaşları daha da çatıldı.

"İşi hallediyorum." Sertçe yutkundu. *Bu adama karşı zayıflık göstermemeliyim.*

"Evet, kendi yönteminizle. Ancak bu çoğu zaman kendinizi ve başkalarını tehlikeye atmanızı gerektirir."

Kat'ın sırtı sertleşti. Kalbi hızla çarptı ve başı döndü. Kariyerinde geriye düşmeyi hiç beklemiyordu. İçinde öfke çalkalanıyordu ama soğukkanlılığını kaybettiğine dair herhangi bir kanıtın kendisine karşı kullanılacağını biliyordu.

"O zaman beni gözetim altına alın. Size daha iyisini yapabileceğimi göstereyim."

Koyu renk gözleri onu inceledi. "Siz Cafferty'lerden herhangi birinin emirlere uyabileceğinden şüpheliyim. Kardeşin senden daha iyi yapıyor ama o da ince bir çizgide yürüyor."

"Cafferty'lere karşı bir şeyiniz mi var?"

"Tabii ki hayır. Baban harika bir şefiti ama sen onun gibi değilsin. Aceleci birisin, kendi bildiğinin en iyisi olduğundan eminsin ve emirlere pek itaat etmiyorsun."

Öfke içinde yuvarlandı ve vücudu titredi. Dudağını ısırmaya ve ağzını kapalı tutmaya çalıştı. Annesi bir keresinde ona bu konuda kötü bir iş çıkardığını söylemişti. Patronuna bakarak, "Rütbem düşürülmeden önce istifa edeceğim," dedi.

"O zaman ayrılmak için evraklarınızı hazırlayın."

Şaşırmış bir halde ona baktı ve derin bir nefes aldı. "Öylece mi?"

"Evet. Kardeşin gibi olmaya çalışmayı bırak. Sen bir kadınsın, öyle davran ve zarifçe git."

Daha ne olduğunu anlamadan eli havadaydı. Tokat, patronunun yanağında kırmızı bir el izi bıraktı.

Gözlerini kırptırdı ve bağırdı. "Hemen buradan çık ve Personel Ofisi'ne git. Onları arayıp müdürün işine son verildiğini bildireceğim." Arkasını döndü ve ofisine doğru yürüdü. Kapıyı çarptığında camlar takırdadı.

Kat dönüp odaya baktı. Sessizlik vardı ve herkes hızla başını çevirip çalışıyormuş gibi yapmaya

çalıştı.

Kat başını dik tutarak odadan çıktı, duruşu sertti. *Bu hayatımın en uzun yürüyüşü.* Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yutkunmaya çalıştığında yutkunamadı. Odanın dışına çıktığında, aşağı inen boş bir asansöre bindi. *Arabama ulaşana kadar dayanabilirim,* diye kendi kendine tekrarlayıp *durdu. Benden hiç hoşlanmadığını biliyordum ama işimi hızlıca hallettim. İşim hakkında bu kadar olumsuz konuşması beni şaşırtmıştı. Scott da aynısını yaptı ama o bir erkek.*

Asansörün kapısı açıldığı anda yere yığıldı. Scott bekliyordu. Tek kelime etmeden onu kucağına aldı ve arabasına taşıdı.

"Arabam burada," diye itiraz etti.

"Araba kullanacak durumda değilsin. Seni annemi görmeye götüreceğim."

Kapıyı açmak için uzandı. Arabaya binmesine yardım etti ve emniyet kemerini taktı. Sonra sürücü tarafına geçti. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Bilmelisin. Sen buradasın."

"Ofisteki arkadaşlarından biri beni aradı. Patronumuzun bir nedenden dolayı senden hoşlanmadığını biliyordum ama seni kovacağını hiç beklemiyordum."

"Sanırım kısmen benim ve ağzımın hatasıydı."

Scott başını salladı. "Sanırım öyleydi, ama iyi iş çıkarıyorsun, bazen biraz alışılmışın dışında, ama kuralları çiğnemiyorsun."

Yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Onları bükebildiğim kadar büküyorum."

"Bazı amirler bu tip dedektifleri takdir eder ama bizim amirimiz kitabına göre hareket ediyor. Dedektiflikte hiç başarılı olamadı ve sanırım Komutanımızın kuzeni olduğu için terfi ederken yardım aldı."

"Kendi tarafımı personele anlatabilirim. Gitmeden önce oraya gitmem gerekiyordu." Kapı koluna uzandı.

"Yapma. Sonrası daha iyi olacak. Kendini daha iyi kontrol edeceksin."

Koltuğunda arkasına yaslandı. "Sanırım haklısın. Beni annemi görmeye götür. Eminim onu aramışsındır." "Evet, ama fazla bir şey söylemedim. Bunu sana bıraktım."

"Teşekkürler, Scott."

Arabayı çalıştırdı ve caddeye çıkmak için bekledi. Scott ona baktı. "Neden her erkeğe meydan okumak zorunda hissediyorsun kendini? Kadın olarak doğduğun için pişman mısın?" Arabayı yan şeride çekti ve onun cevabını bekledi.

Sonunda, "Bilmiyorum." dedi.

"Belki de bu soru hakkında düşünüp bir cevap bulsanız daha iyi olur." "Belki de."

Kat gözlerini kapattı. Artık konuşmak istemiyordu ve başı ağrımaya başlamıştı. Araba durduğunda gözlerini açtı.

"Uyumuyor muydun?"

"Hayır, senin söylediklerini düşünüyordum. Tavsiyen için teşekkürler, ağabey."

Gülümsedi. "Eğer bir ailem olmasaydı, sana yapılan muameleyi protesto etmek için işimi bırakırdım."

Öne doğru eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Sen arabada kal. Ben inip annemle konuşacağım." Uzanıp ona sarıldı, sonra arabadan indi ve adam uzaklaşırken el salladı.

Kat, annesinin çok zaman geçirdiği mutfığa girdi. Yemek yapmayı çok severdi ve Kat'in derslerden kaçmak için elinden geleni yapmasına rağmen her iki kızına da yemek ve pasta yapmayı öğretmişti.

Annesi dönüp kollarını açtığında Kat ona doğru koştu ve ağladı. Annesinin sarılışının sıcaklığı

Kat'e, annesinin kesiklerden ve yaralardan kaynaklanan küçük acıları öpüp yok ettiği zamanları hatırlattı.

çürükler. Ama bu sefer farklıydı. Kat yolunu kaybetmişti.

"Çay yaptım ve en sevdiğin fıstık ezme kurabiyeleri fırında. Git yüzünü yıka ve aile odasında dinlen. Çay ve kurabiyeleri birazdan getireceğim."

"Bunu nasıl yapıyorsun anne? Birimizin sana ihtiyacı olduğunda hep hazır oluyorsun."

Annem gülümsedi. "Çay çabuk hazırlanır ve ben kurabiyeleri çoktan karıştırmıştım. En sevdiğin kurabiye bugünün lezzeti oldu. Şimdi git yüzünü ve ellerini yıka."

Kat banyo aynasına baktı ve görünüşü karşısında şok oldu. Saçları yüzüne doğru uzanıyordu.

Gözlerim kızarmış ve bu sabah işe giden kadından farklı bir kadın gibi görünüyorum. Yüzünü yıkadı, sabahdan beri elinden düşürmediği çantasında bir tarak buldu, sonra cildini daha solgun gösteren bir ruj daha sürdü.

Annesi çaydanlığı, fincanları ve kurabiyeleri çay arabasına koymuş ve aile odasına götürmüştü.

"Sanırım el arabası babanın en sevdiğin hediyelerinden biri olmalı."

"Evet. Regency romanslarını ne kadar sevdiğimi biliyordu ve atıştırmalıklarımızı aile odasına taşımak için bir arabam olmasını dilediğimden bahsetmiştim. Bir tane almayı hiç beklemiyordum. O Noel bana sürpriz yaptı. Ama senin hakkında konuşalım."

"Zorunda mıyız? Kovuldum, kısmen ağzımın hatası." Kat gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

"Bu beni şaşırtmadı. Ağzın yüzünden okulda kardeşlerinden daha çok başın derde girdi."

"Öfkem kabarıyor ve dilimin dışarı fırlamasına engel olamıyorum."

"Küçükken böyle değildin ama on bir yaşlarındayken kardeşlerinle rekabet etmek istemeye başladın. Deirdre'nin böyle bir sorunu hiç olmadı. Sen neden böyle düşünüyorsun?"

"Keşke bilseydim."

"Kardeşlerin kadar güçlü olmak istemene neden olan bir şey mi oldu? Oyuncak bebekleri sevdiğin ve kız kardeşin ve benimle mutfakta vakit geçirdiğin zamanları hatırlıyorum. Sonra değiştin. Erkeklerle rekabet etmekte ısrar ettin ve sevdiğin bebekler gibi, senin deyimle, kızlara özgü her şeyi bir kenara attın."

"Bir şey olmadı anne. Sadece mizacım böyle."

"Buna inanmıyorum. Değişen her neyse, onu derinlerde bir yerde saklamış olmalısın."

"Anne, çok aptalsın. Seni seviyorum. Ben iyiyim. Kendim için bir şeyler yapmayı ve güçlü olmayı seviyorum. Bir kadının etrafındaki erkeklerle rekabet etmek istemesinde yanlış bir şey yok."

"Hayır, yok, ama bugün olduğu gibi sık sık olması gerekenden daha ileri gidiyorsunuz."

"Yaptım. Bir kez öfkelendiğimde, ağzım kontrolü ele alıyor."

"Kendini ne zaman tehdit altında hissetmeye başladığını ve bunun neden öfkeye yol açtığını düşün." Annesi bir elini Kat'ın yanağında gezdirdi. "Mutlu olmanı istiyorum. Seni bu kadar değiştiren şeyin ne olduğunu hatırlamana izin verene kadar mutlu olacağını sanmıyorum."

Kat hızla çayını içti ve iki kurabiye yedi. "Sanırım düşündüğüm kadar iyileşmedim. Omzum ve kolum ağrıyor, başım da ağrımaya başladı. Beni eve götürmesi için bir Uber çağırırsam iyi olacak."

"Seni götürebilirim."

"Hayır, yakında yemeğe başlamak isteyeceksin." "Onu ben götürürüm."

Madison'ın sesini duyunca gözlerini iki kez kırıştırdı ve onun içeri girdiğini görünce şok oldu.

Ona gülümsedi

Anne.

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Kathleen'in bir sorunu olduğunda hep yanımda oluyorsun."

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Kat sordu. "Oh, biliyorum. Scott seni aradı." "Evet ve Yüzbaşı Buchanan günün geri kalanında izin alıp seninle kalmamı söyledi."

"Gerçekten, benim adıma bu kadar çok insanı rahatsız ettiği için kardeşimi gördüğümde onu yumruklayacağım." Madison omuz silkti. "O iyi bir ağabey ve ben hiç aldırmadım."

Kat annesine veda öpücüğü verdi ve Madison'ın arabasına doğru yürürlerken içinden homurdandı. Adam kapıyı açtı ve Kat kaşlarını çattı. Madison koltuğuna oturduğunda, "Bir Uber yolculuğu iyi olurdu. Benim için tüm gününü yeniden düzenlemene gerek yoktu."

"Hayır, ama seninle birlikte olmak istedim." "Neden? Seks yüzünden mi?"

Eli kızın yüzünü kavradı ve kendisine bakmasını sağladı. "Bu yorumunla hem kendini hem de beni aşağılıyorsun. Seni önemsiyorum ve daha yumuşak, kadınsı tarafını göstermekten neden bu kadar korktuğunu keşfetmek istiyorum."

"Benim yumuşak bir tarafım yok."

"Evet, biliyorsun." Adam kızın yüzünü bıraktı ve arabayı çalıştırdı. "Dairende daha çok konuşuruz." "Başım ağrıyor."

"Ecza dolabında acını dindirecek bir şeyler bulacağım."

"Erkekler. Hepiniz çok otoritersiniz."

"Sen de öylesin."

Yolculuğun geri kalanında aralarında sessizlik vardı.

Evine vardıklarında Kat doğruca banyoya gitti ve iki hap içti. "Ben uzanıp uyuyacağım. Sen gidebilirsin ya da kalabilirsin. Umurumda değil."

Madison onun önünde durdu. "Ben oturma odasında olacağım." "Sıkılacaksın."

"Benim için endişelenmeyin. Bir SEAL olarak, sessiz olmaya ve beklemeye alışkınım. Her neyse, geçen gün kitaplığınızda bazı ilginç kitaplar gördüm. Okumayı severim."

* * *

Kapıyı kapattı ve kahve yapmak için mutfığa doğru yürüdü. Ama daha sonra kahve ve bir kitapla otururken aklı Kat'e gitti. Onunla ilgili pek çok sorusu vardı.

Bulmaca çözmeyi severdi ve o da onlardan biriydi. *Cevapları keşfetmeye kararlıyım. Her neyse, daha çok bir erkek gibi davranma ve durumlara bu şekilde tepki verme kararlılığıyla ilgili. Amirinin Kat'le yaşadığı tek sorunun onunla nasıl başa çıkacağını bilememesi olduğundan şüpheleniyorum.*

Madison seçtiği kitabı okumak için kendini zorladı. Kitap iyiydi ama Kat diğer odadayken konsantre olmakta zorlanıyordu.

Onu dikizledi. Kadın yatakta ileri geri sallanıyor, tutarsızca bir şeyler mırıldanıyordu. Madison ayakkabılarını hızla tekmeledi ve onun yanına yattı. Sırtına doğru ilerledi ve kolunu hafifçe ona doladı.

"Sorun yok, Kat. Ben buradayım. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."
Kadın bir şeyler fısıldadı. Sözlerini duymak için yaklaştı ama ne dediğini anlayamadı.

Çok sık görülen bir rüya Kat'i pençesine almıştı.

"Tanrıya şükür, kardeşlerimi görüyorum. Uzak dur benden."

"Ha, biraz eğlenmeden olmaz." Çocuklardan biri onun göğsünü sıktı. Acımişti. Onu arkadaşına doğru itti. Scott ve Gavin'in ona doğru koştuğunu fark etmemişlerdi. Kardeşlerim beni kurtarmaya geldi. Artık güvende olacağım.

Scott ve Gavin, "Kardeşimize ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye bağırdı. İlk yumruklarıyla üç çocuğu da yere serdiler. "Hadi Kat, bundan sonra seninle eve yürüyeceğiz."

Annemle babama ya da diğer kardeşlerime söylememeleri için onlara söz verdirmeliyim. Daha fazla sorun istemiyorum.

İrkildi ve ağladığını ancak Madison onu daha yakına çektiğinde fark etti. "Güvendesin. O çocuklar seni bir daha asla incitemeyecek."

Kat'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Alanımı işgal ettin ve ben uyurken sözlerimi dinledin."

"Mırıldanıyor ve dönüp duruyordun. Seni rahatlatmayı umdum ve evet, her ne kadar net konuşmasan da, sanırım olanların bir kısmını anladım. Kardeşlerinin senin istediğini yaptığından ve ailene söylemediğinden neredeyse eminim. Bu bir hataydı."

Omuz silkti. "Onlar hakkında babamın bilmemesini tercih edecekleri bazı şeyler biliyordum.

Onlara rüşvet verdim." "Ve sonra herkesle dövüşebilecek kadar güçlü olmaya karar verdin ve asla

gardını indir. Seni korkutan çocuklardan intikam almak için polis olmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Kendini çok akıllı sanıyorsun. Ailemin çoğu bu nesle kadar bir şekilde polis teşkilatına dahil oldu. Scott ve ben polis teşkilatına katılan tek iki kişiyiz. Gavin bir itfaiyeci ve sanırım Lloyd'un Dahiliye Uzmanı olmak için ihtisas yaptığını biliyorsunuz. O ailedeki ilk doktor olacak, tıpkı Cory'nin ilk SEAL'ımız olması gibi."

Onlar konuşurken, Madison'ın göğsüne yaslanmak için döndü. Parmakları yukarı doğru kaydı ve onun parlak siyah saçlarına dokundu. Sonra parmakları elmacık kemiğine doğru ilerledi ve en sonunda dudaklarında gezindi.

"Baş ağrın daha iyi olmalı. Eğer değilse, artık dursan iyi olur."

"Yoksa?"

Onu sırt üstü yatırdı ve ellerini başının üzerinde tuttu. "Ya da seninle sevişirim. İşte böyle." Dişleri kulak memesini hafifçe ısırdı ve kız titredi. Sonra dudaklarını yanağında gezdirdi. Kadın gözlerini kapattı ve adamın altında sessizce uzandı.

"Peki, başın ağrıyor mu?"

"Görünüşe göre ortadan kaybolmuş," diye mırıldandı onun kulağına.

"Harika bir haber." Hızla ayağa kalktı, soyundu ve cebinden bir prezervatif çıkardı. Yatağa geri döndüğünde, onu ince geceliğini çıkaracak kadar yukarı çekti. "İstediğin zaman durmamı söyleyebilirsin."

"Bildiğim iyi oldu. Eski kocamla böyle bir anlaşmamız yoktu ve ben bunu kullanmaya çalıştığımda beni görmezden geldi. Boşanmamız neredeyse kesinleşmişti ama tepkisiz kaldığımı ve beni kadın yapmak için bir kez daha deneyeceğini söyledi."

"Eğer onunla karşılaşırsam, bu sözleri boğazına tıkacağıma söz veriyorum."

"Tam bir mağara adamı. Konuşmayı kes ve benimle seviş."

"Dileğin benim için emirdir."

Sonunda prezervatifi takıp kızın içine girdiğinde, kız titriyordu ve adam inledi. Vücutları konuşmadan birbirlerinin ne istediğini biliyor gibiydi.

Daha sonra Madison Kat'i kendine yakın tuttu ve başının tepesini öptü. "Kadınsı yönünü saklamaya çalışabilirsin ama tatlım, sen tamamen kadınsın. Eski kocan delinin tekiydi. Keşke kadınsı tarafını kabul etsen ve hayatının geri kalanında gerçekten ne yapmak istediğini bulsan."

"Sanırım annem de bunu ima etmeye çalışıyordu." "O çocuklar sana saldırdığında kaç yaşındaydın?"

"On bir. Okulda ileri seviyeydim, bu yüzden sınıf arkadaşlarımdan biraz daha küçüktüm. Neyse ki Gavin ve Scott eve o yoldan gidiyorlardı. Her zaman değil. İşkencecilerimin onları görmeyi beklemediğinden eminim."

"Sadece ailene söyleseydin o çocukların cezalandırılacağını biliyorsun."

"Evet, ama kardeşlerimin neler olduğunu görmesi yeterince utanç vericiydi. Ağladım. Başka kimsenin bilmesini ve bu kadar ilgi görmesini istemedim. Çoğunlukla bu yüzden sessiz kaldılar." Derin bir nefes aldı. "Başka bir şey hakkında konuşamaz mıyız?"

"Evet. Şimdilik."

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?" "Bunu sonra konuşuruz."

Eğildi ve onu öptü. "Huzursuz da olsa uyuduğum için kendimi daha iyi hissediyorum. Şimdi başka bir iş düşünmem gerekiyor."

"Eğer birikiminiz varsa ve zaman ayırabiliyorsanız, ayırın."

"Düşüneceğim. Şu anda akşam yemeğinde ne yiyeceğimden başka bir şey düşünemeyecek kadar yorgunum." Yataktan kalktı ve banyoya doğru yürüdü. "Ben duş alacağım. Şimdi gidebilirsin. Ben iyi olacağım."

"Tamam, yapmam gereken bir şey var, sonra geri gelip seni yemeğe götüreceğim." "Buna gerek yok."

"Bu, bu gece beni görmek istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Bedenleri neredeyse birbirine değene kadar ona yaklaştı. "Ailen yakında gelmiyor mu?"

"Evet."

"O halde ziyaretleri için hazırlansanız iyi olur."

"Benim için evi temizleyen bir komşu kadın var. Bunu dün yaptı. Tek ihtiyacım olan annem için odalarına çiçek koymak."

* * *

Ellerini onun sıcak göğsüne koydu ve gözlerinin içine baktı. "Sen iyi bir adamsın." Gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıkıyor, bu da onu daha yakışıklı yapıyordu.

"Bir kadın size iyi olduğunuzu söylediğinde, bu genellikle bir ilişki için ölüm öpücüğüdür."

"Bazen bu sadece iyi biri olduğun anlamına gelir." Yanağına bir öpücük kondurdu ve hızla banyoya girerek kapıyı sıkıca kapattı. Kat, kalp atışları hızlanırken kapıya yaslandı ve yanaklarının kızardığını hissetti. *Kahretsin, ona aşık oluyorum.* Odadan çıkarken adamın ıslık çaldığını duydu.

"Kapını kilitleyeceğim ve birkaç saat içinde geri geleceğim" diye bağırdı.

Dušta, soğuk su sıcak vücudunun üzerinden akarken durumunu düşündü. *Düşünmem gereken çok şey var. Eğer hayatımı değiştirmek istiyorsam, şimdi ne yapacağıma karar verme zamanı. Ama eğer dedektiflik işime geri dönmem istenirse, ki işten çıkarıldığıma dair belgeler elime ulaştığında*

bunu yapabilirim

patronumun önünde, o zaman muhtemelen asla değişmeyeceğim. Dedektiflikte mutluyum ve iyiyim. Gözlerini kapattı ve suyun sabunlu sırtından akmasına izin vermek için döndü. Yanaklarındaki gözyaşı hissi onu şaşırttı.

"O korkunç günden beri hiç bu kadar ağlamamıştım."

CHAPTER 10

Madison Scott'ı aradı. "Karakolda mısın?"

"Hayır, aslında adresinizden çok uzakta değilim." "Buraya nasıl geleceğini biliyor musun?"

Scott güldü. "San Diego County'de her yere nasıl gidileceğini biliyorum. Neden?" "Seninle konuşmak istiyorum. Ben evdeyim. Uğrayabilirsin."

Bekleyip sinirlerimin yatışmasını beklemem gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak istemiyorum. Scott ve Gavin, Kat on bir yaşındayken bir hata yaptılar ve ben bunu düzeltmelerine yardım etmeyi planlıyorum.

Kapı çaldığında daha şortunu bile yeni değiştirmişti. Scott yüzünde bir sırıtişla dışarıda duruyordu. Madison onu içeri çekti ve çenesine yumruk attı.

Yerde yatan Scott, "Sana ne oldu böyle?" diye homurdandı.

"Kötü çocuklar tarafından saldırıya uğrayan on bir yaşındaki bir çocuk ve ailesine söylememeleri için onları ikna etmesine izin veren aptal erkek kardeşler hakkında bir hikaye duymak." Scott'ı yakasından tutup kaldırdı. "Şimdi, sana tekrar vurmadan önce açıklamaya başla."

"Bana bir daha vurmana izin verirsem ne olayım." Scott bir yumruk attı ve Madison yumruğu engelleyerek ona vurdu ve onu yere düşürdü.

"Seni dövmesi için kardeşim Cory'yi çağıracağım." Scott aniden güldü ve Madison da güldü.

Madison elini uzattı. "Ayağa kalk ve geçmişteki hataları nasıl düzelteceğimize karar vermeme yardım et."

Scott onun çenesine hafifçe dokundu. "Sert bir yumruk atıyorsun." Ayaklarına baktı. "Bunun bir gün gelip bizi kığımızdan ısıracağını biliyordum." Madison'a baktı. "Sana söylemesine şaşırdım."

"Bu sorunu nasıl çözeceğimizi tartışmaya başlamadan önce bira ya da viski ister misin?"

"Elbette, bir içki iyi olur. Sanırım dışarıda oturmak istiyorum. Verandanızı gördüm. Bugün hava serin ve çenemin ağrısını dindirebilir."

"Sen git. İçkini ve çenen için bir buz torbası getireceğim. Hangisini istersin, bira mı burbon mu?"

Scott derin bir iç çekti. "Bu ciddi bir konuşma olacağına göre, sanırım burbona ihtiyacım var."

Madison içecekleri hazırlarken, Scott'ın kendisine yapılan saldırıya vereceği tepkiyi düşündü. *O iyi bir adamdı ve tüm bunlar olduğunda yetişkin bir adam değildi. Bunu bir sır olarak saklamak onu yıpratmıştı.* Bir torba cips aldı, bir havluya buz koydu ve içecekleri bir tepsiye koyup dışarı

çıktı.

"Burası güzel ve huzurlu," dedi Scott. Havlunun içindeki buzu görünce Madison'ı hemen havlunun içinden çıkardı. "Çenem ağrıyor."

"Güzel. Bunu hak ediyorsun." "Haklısın."

"Benimle aynı fikirde olma. Sana kızgın kalmak istiyorum."

Scott elinden geldiğince sırtıttı. "Benden hoşlanıyorsun. Kızmayı bırak. Gençken aptalca bir hata yaptım."

"Kız kardeşinizin hayatını birçok yönden etkiledi."

"Biliyorum. Kat'i güvende tutmaya çalıştım. Eğer görev başında ölürse, Gavin ve benim bunu asla atlatamayacağımızı biliyordum."

"Tüm bunlar olmadan önce ne yapmak istediğini biliyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Kat okumayı severdi, ben de onun annem ve Deirdre'nin izinden gideceğini ve bir öğretmen."

"Ailenin neler olduğunu bilmesi gerekiyor, ama onlara anlatmak zorunda. Ancak o zaman hayattan gerçekten ne istediğini anlayacağına inanıyorum. Kendini çaresiz hissetmesi onu güvende olmak için kardeşleri kadar sert olması gerektiğine ikna etti."

"Ben de aynı şeyi düşündüm, ama ne zaman o zaman hakkında konuşmaya çalışsam, Kat beni susturdu ve genellikle çekip gitti. Aynı şey Gavin için de geçerli. Sen ne önerirsin?"

"Üçümüz onu ailenizle olan olay hakkında konuşmaya ikna etmeliyiz. Kendini açmalı, öfkesini ve kararlılığını bir kenara bırakmalı ve mümkün olduğunca güçlü olmalı."

"Çocukluğunda yaşadıklarından sonra iyileşmesi konusunda neden bu kadar kararlısın?" Scott ona baktı ve burbonlu içkisinden uzun bir yudum aldı.

"Güzel soru. Sebeplerden biri, Kat'in iyileşmesi ve o kötü anıyı geride bırakması. Diğeri, emin değilim ama sanırım Kat'e karşı planladığımdan daha fazla şey hissediyor olabilirim. Boşandıktan sonra kadınlardan uzak duracağıma söz verdim." Omuz silkti. *Özellikle biriyle seks yapmaktan ve ondan giderek daha fazla hoşlanmaya başlamaktan uzak durmak istiyordum.*

"Sanırım anlayabiliyorum. Neyse ki ben hiç boşanmadım. Annem ve babam Kat'in evliliğinin başarısız olduğunu gördüklerinde çok üzölmüşlerdi."

"Kulağa tam bir pislik gibi geliyor."

"Kardeşlerim ve ben öyle düşündük ama o bunu bizden duymak istemedi." "Eğer onu görürsek, gösterin."

"Neden?"

"Ona senden daha sert yumruk atmayı planlıyorum. Kız kardeşine çok kötü ve incitici şeyler söyledi." "Anladık, ama aile içinde evliliği konusunda ağzını sıkı tuttu."

"Uykusunda çırpındığını ve konuştuğunu duydum. Onu rahatlatmak için yanına uzandım."

Uykusunda çocukken başına gelenleri anlatıp duruyordu."

"Ah, tüm olanları sana anlatıp anlatmayacağını merak ediyordum. Sen dinledin." "Dinledim."

"Humph, şimdi nasıl?"

"Daha iyi. Bu akşam yemeğe çıkıyoruz." "Belki de kardeşimle ben de size katılmalıyız."

"Hayır. Bırak da sana kendi zamanında yaklaşsın."

"Evet, sanırım haklısın." Scott içkisini bitirdi ve ayağa kalktı. "Arayıp kendimi iyi hissetmediğimi söyleyeceğim. Nadiren hastalık izni alırım ama merkezdeki herkesin bana kimin yumruk attığını sormasını istemiyorum." Sırtıttı ve inledi. "Muhtemelen yarına kadar geçmez."

Madison başını hayır anlamında salladı. "Onlara kimin daha güçlü olduğu konusunda seninle dalga geçtiğimizi ve senin kaybettiğini söyle."

"Tabii ki hayır. Seninkinden daha iyi bir hikaye bulabilirim."

Kapıda el sıkıştılar ve Madison, Scott'ın arabasıyla gözden kayboluşunu izledi. Elini saçlarının arasında gezdirdi.

Kahretsin, yalan söyledim. Ona karşı hislerim hakkında hiçbir soru yok. Onun kız kardeşine aşık oluyorum.

* * *

Polis Müdürü aramış ve Kat'in kendisini görmeye gelmesini istemişti. Kat buluşmalarını ertelemeye çalışmış ama komutan onu bugün görmekte ısrar etmişti.

Aynada kendini seyretti. Koyu renk bir takım elbise ve alçak topuklu ayakkabı giymeye karar vermişti. *Profesyonel görünmek istiyorum. Geri dönmek ya da okula dönüp danışmanlık diplomamı almak arasında seçim yapacak zamanım olmadı. Karar verme zamanı geldiğinde nasıl hissedeceğimi göreceğim.*

Şehir merkezine gitmek normalden daha hızlıydı. Çoğu yolcu için iş çıkış saati geçmişti.

İstasyonda park edecek çok yer vardı, o da girişe yakın bir yer seçti. Gördüğü herkes onu gülümseyerek karşıladı. Asansör boştu ve hızla en üst kata ulaştı. Komutan'ın kişisel asistanı Annie onu hoş bir şekilde karşıladı.

"Oturun. Komutana geldiğinizi haber vereceğim."

Kat'i karşılamak için dışarı çıktı ve onu ofisine götürdü. "İyi görünüyorsun. Omzun ve kolun nasıl?"

"Neredeyse iyileştim. Birkaç gün önce doktorumu gördüm. İyi olacağını söyledi."

"Şuradaki rahat koltuklara oturalım. Annie'ye bize taze kahve hazırlattım, o da biraz çörek aldı."

Kat rahat koltuğuna uzandı ve bir çörek aldı. Komutanı önce onun fincanını sonra da kendi fincanını kahve ile doldurdu.

"Karıma ofiste şekerli yiyecekler yediğimi söylemeyin." Karnını sıvazladı. "Diyet yapıyor olmam gerekiyordu." Sandalyesinde geriye doğru kayd, bir ısırik aldı ve kahvesini yudumladı.

"Annie senden daha iyi kahve yapıyor," dedi Kat. Daha önce onunkinin tadına bakmıştı. "O kadar çok insan bana kahve yapma işini ona devrettiğini söyledi ki." "Memnun oldu mu?"

"Benimkini de beğenmedi."

"Sizinle konuşmayı seviyorum efendim, ama eminim beni buraya sadece kahve ve çörek içmek için çağırmadınız." "Belki de erkeklerimi ve kadınları daha iyi tanımak için bunu daha sık yapmalıyım."

"Olan biten her şeyi bildiğinize eminim."

"Umarım öyledir. Birkaç saatliğine ofis dışına çıkmıştım. Eminim amiriniz bunu biliyordu ve sizi kovmak için zamanı planlamıştı."

"Belki de bunu hak ettim."

"Bir azarı ve belki de birkaç gün ücretsiz izin almayı hak ettin. Çok acelecisin ve kendini adamlarımın çoğundan daha fazla tehlikeye atıyorsun." Doğrudan ona baktı. "Bana nedenini söylemek ister misin?"

Kat dudağının kenarını ısırdı. "Şu anda olmaz. Önce ailemle konuşmam gerek ama polis teşkilatına geri dönmek isteyip istemediğimden emin değilim."

Komutanı onu dikkatle inceledi. "Tamam, ama siz bana kesin bir hayır cevabı verene kadar teklifim geçerli."

"Desteginiz ve anlayışınız için teşekkür ederim."

"Biliyor musun, baban emekli olmadan önce bana çok şey öğretti."

"Umarım bunu benim için babam yüzünden yapmıyorsunuzdur. Eğer geri dönersem, bunu kendi şartlarımla yapmak istiyorum."

"Hayır, değilim. Amirinizin benim akrabam olduğunu biliyorsunuz. Açık pozisyon geldiğinde ona bu fırsatı vermek için cesaretlendirildim. Bir süredir dedektiflik yapıyordu, ben de gönülsüzce kabul ettim. Korktuğum gibi, pozisyonun kafasına girmesine izin verdi. Rütbesi düşürüldü, sadece sizi idare etme şekli yüzünden değil, aynı zamanda başka şikayetlerim de vardı ve çalışmalarını izliyordum."

"Çok iyi bir dedektifsiniz ve iyi içgüdüleriniz var. Keşke kendi iyiliğin için daha dikkatli olsan."

Ayağa kalktılar ve kadın onun elini sıktı. "Seni kararım için çok fazla bekletmeyeceğim. Ama ailemle konuşmak için Noel sonrasına kadar beklemek istiyorum."

"Çok yakında. Tüm alışverişini yaptın mı?"

"Bir kısmını. Buradan ayrıldıktan sonra işimi bitirmek için mağazalara gideceğim." "Mutlu tatiller ve ailene selam söyle."

* * *

Kat arabasına bindi ve oturup ön camdan dışarı baktı. *Belki de beklememeliyim. Annem ve babam buralardaysa onlarla konuşmaya gideceğim. Bu iş açığa çıkana kadar ne istediğimden emin olamayacağım.* Derin bir nefes alarak arabayı çalıştırdı ve ailesinin evine doğru yola koyuldu.

Arabasını park ederken babası ona el salladı. Çimleri biçiyordu. Bu işi yapması için birini tutmasını sağlamaya çalışmışlardı ama o direnmişti. Çim ve çalılarla uğraşmak onun için bir angarya değildi. Çim biçme makinesini kapattı ve ona doğru yürüdü.

"Ben de tam içeri girip annemin çayından soğuk bir şeyler içmeyi düşünüyordum. Sen ne dersin?" "Uzun bir bardak buzlu çaya bayılırım."

"Bol buzlu, biliyorum," dedi ve sırtıttı. "İçeri gir ve annenin neyin peşinde olduğunu öğren."

"Bakacağım." Kat kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Bunun pek faydası olmadı.

Aile odasına baktı,

ama boştu. Annesi yatak odasında toz alıyordu.

"Bu ne sürpriz," dedi annem ve kızına nazıkçe sarılmak için odanın karşısına geçti. "Yaran nasıl?"

"Çok daha iyiyim. Sanırım iki hafta içinde doktorumu gördükten sonra işime dönebileceğim. Tabii hâlâ dönebileceğim bir işim varsa. Komutan bugün beni aradı ve işime geri dönmemi teklif etti."

"Bu harika."

"Geri dönmek istediğimden emin değilim."

Babası kapıya doğru yürüdü ve elinde iki bardak çayla durdu. "Özel olarak konuşmak istersiniz diye içeceklerinizi buraya getirdim."

"Hayır, baba. Sana ve anneme söylemem gereken bir şey var. Noel sonrasına kadar beklemeyi planlamıştım ama hâlâ cesaretim varken söylemem gerekiyor."

Anne ve babası gözlerinde endişeyle ona baktılar. "On bir yaşındayken seni değiştiren şeyle ilgili," dedi annesi.

Kat'in boğazı düğümlendi. Başını salladı.

"O zaman gidip rahat edeceğimiz bir yere oturalım ve seni rahatsız eden her neyse bize anlatabilirsin," dedi babası. Sonra eğildi ve doğrudan kızının gözlerinin içine baktı. "Ama her ne olursa olsun sana olan duygularımızı değiştirmeyeceğini biliyorsun."

Gözlerinde yaşlar birikti ve ağlamamaya çalışarak gözlerini kırptırdı. "Hepimizi sevdiğini biliyorum

kayıtsız şartsız. İkinizi ne kadar çok sevdiklerini söyleyene kadar kaç arkadaşımın bu güvenceye sahip olmadığını fark etmemiştim."

Babası onları dışarı çıkarıp aile odasına götürdü. Kat şöminenin önündeki yumuşak koltuğa oturdu ve onlar da sandalyeleri çekerek Kat'ın karşısına geçtiler. "Artık güvendesin. Seni rahatsız eden her neyse bize anlat," dedi babası ve onu alnından öptü. Annesi onun elini tuttu.

Onlara oğlanların kendisini taciz ettiklerini, uygunsuz bir şekilde dokunduklarını ve Scott ile Gavin'in kendisini nasıl kurtardıklarını anlattı. Babası konuşmak için ağzını açtı ve o da elini kaldırdı. "Onlara sana ya da anneme söylemeyeceklerine dair söz verdirdim. Yalvardım, ağladım, kaçmakla ve tüm sırlarını babama anlatmakla tehdit ettim."

"Yine de," dedi annesi sessizce. "Bize gelmek onların göreviydi. Sadece on üç ve on altı yaşlarında olduklarını biliyorum ve kadın hareketiyle ilgili konuşmak şimdiki kadar kolay değildi. Eminim ne yapacaklarını bilemediler ve senin kaçmandan korktular. Bugüne kadar bu kararlarından pişmanlık duyduklarından da eminim. Özellikle seni koruyorlar. İşin yüzünden olduğunu sanıyordum ama çok daha fazlasıymış."

"Bu yüzden sana nasıl dövüşüleceğini ve ateş edileceğini öğretmemde ısrar ettin. Kardeşlerinle aynı eğitimi aldın," dedi babası.

"Evet. Kendimi koruyabilmeye kararlıydım. Scott ve Gavin'e hiç söylemedim ama yıllar sonra, üniversitenin ilk yılındayken, arkadaşlarımla takıldığımız bardan çıkarken aynı çocuklar beni köşeye sıkıştırdı. Çok fazla içki içmezdik ama iyi müzik eşliğinde buluşmak için mutlu bir yerdi. Zor bir sınavdan sonra oraya gitmeyi severdik."

"Her neyse, o adamlar beni arabamın yanında köşeye sıkıştırdılar. Hava karanlıktı ve etrafta başka kimse yoktu." Kat babasına gülümsedi. "Bana iyi öğretmişsin. Ne kadar hızlı tekmelediğimi, vurduğumu ve onları yere serdiğimi görünce çok şaşırdılar." Kat bir an için damarlarında dolaşan tatmin duygusunu hatırladı. Ve kalbinin nasıl çarptığını. "Arabama atladım ve uzaklaştım."

"Sana bir daha yaklaştılar mı?" diye sordu babası.

"Hayır. Daha sonra beni koridorda görürlerse diğer taraftan yürürlerdi."

"Yine de Scott ve Gavin ile konuşacağım ama Noel zamanı. Tatil sonrasına kadar bekleyeceğim. Onlara bizimle konuştuğunuzu söylemeyin, yoksa endişelenirler" dedi.

"Sorun değil. Herkesin moralinin iyi olmasını istiyorum. Madison ve ailesi akşam yemeğine geliyor," diye ekledi annesi.

"Bu yüzden size söylemek için beklemek istedim ama işime geri dönmek ya da farklı bir şey yapmak konusunda bir karar vermem gerekiyor. Artık önemli herkes bildiğine göre yeniden nefes alabilirim." Kat omuzlarını dikleştirdi. "Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum."

"Polis teşkilatına geri dönmeyi düşünüyor musun?" diye sordu babası.

"Hiçbir fikrim yok. Düşünmem gereken çok şey var. Danışmanlık alanında yüksek lisans yapmak için okula geri dönmeyi düşünüyorum. Bu büyük bir karar."

"Neye karar verirsen ver, bizim için sorun değil," dedi babası ayağa kalkarken. "Her iki işte de iyi olacaksın." Yanından geçerken başını okşadı, tıpkı kızının küçüklüğünde yaptığı gibi. "Ben bahçeyi bitirmeye gidiyorum. Siz ikiniz ziyarete devam edin."

"Kendimi berbat bir anne gibi hissediyorum. Neden bir şeyden şüphelenmedim?" "Çünkü ben iyi bir oyuncuyum, on bir yaşında bile."

Annesi güldü. "Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun."

Kat döndü ve annesinin elini tuttu. "Sen ve babam bir insanın sahip olabileceği en iyi ebeveynlersiniz. Sevildik, gerektiğinde azarlandık ve odalarımıza gönderildik. Sınırlarımızı

biliyorduk. Kendimizi güvende hissettik." Annesi konuşmaya başladığında elini kaldırdı. "Sen en iyisisin. Bunu kabul et, yoksa sana gelmeyeceğim.

Noel yemeği."

Annesi güldü. "Yalan söylüyorsun. Hindi ve sosumu ya da özellikle senin için yaptığım kıymalı turtayı asla özlemezsin."

"Haklı olduğunu biliyorum. Böyle bir turtayı hiçbir dükkanda bulamıyorum. Ama yine de seninki en iyisi." "Ve sanırım SEAL'ını tekrar görmek için sabırsızlanıyorsundur."

"O benim SEAL'im değil anne."

"Annene yalan söylememelisin."

Kat omuzlarını kaldırdı ve içini çekti. "Bilmen gerekiyorsa, ondan istediğimden daha fazla hoşlanmaya başlıyorum."

"O senin için mükemmel bir eş olurdu." "Nasıl yani?"

"İkinizin de yalnız olduğunuzdan şüpheleniyorum. Her nasılsa, birlikteyken onun hakkında böyle bir izlenim edindim."

O evdeyken birlikte olmaktan mutlu olursunuz ve o yokken kendinize zaman ayırabilirsiniz." "Peki ya onun özel zamanları?"

Annesi kıkırdadı. "Sanırım bunu kendi başına çözebilecek durumda. İkiniz de birlikte sessiz zaman geçirmekten hoşlanabilirsiniz."

Kat başını salladı. "Beni şaşırtıyorsun anne."

"Güzel."

Kat kısa bir süre sonra oradan ayrıldı ve dairesine doğru yola koyuldu. Yorgunluktan omuzları çökmüştü. Her şeyi anlatmak vicdanını rahatlatmıştı. Ama hayatında ne yapacağına karar vermeye yaklaşmış mıydı?

Yukarı çıkmak için arabasını kilitlediğinde, bir yanı Madison'ın aracını yakınlarda park edilmiş olarak görmeyi umuyordu. Ama hiçbir yerde göremedi. İçeride ayakkabılarını tekmeledi ve bir kadeh şarap ve atıştırmak için biraz kuruyemiş almak üzere mutfığa yöneldi. Şarap kadehine Riesling şarabını doldururken telefonu çaldı. Bir yudum aldı ve cevap verdi.

"Merhaba," dedi Madison. "Geç kalıyorum. Ailem bana sürpriz yaptı ve erkenden geldiler. Dördümüzün tanıştığımız restorana yemeğe gidebileceğimizi düşündüm."

"Aslında hastanede tanışmıştık. O zamanlar biraz sersemdin ve bana Amazon demiştin." "İtiraf et, lakabımı sevdin."

"Asla," dedi ve kıkırdadı.

"Planlarım senin için uygun mu?"

Kat dudağını ısırđı. Noel Günü'nden önce ailesiyle tanışmaya hazır değildi ama bu en iyi fikir olabilirdi.

Madison telefona, "Sabırla bekliyorum," dedi.

"Kalabalık Noel yemeğimize önce ailenle tanışmak istiyorum. Biraz daha geç gidebilir miyiz, mesela yedi buçuk gibi? Yoksa ailen için çok mu geç olur?"

"Hayır, iyi olacaklar. Ordövrlerle birlikte bir şeyler içeceğiz, sonra dinlenmek ve eşyalarını yerleştirmek isteyeceklerdir."

"Harika. Ben de biraz yorgunum, o yüzden ben de dinleneceğim. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra oturma odasına geri döndü ve oturup içkisini yudumlarken zihninin dolaşmasına izin verdi. *Bugün duygusal olarak çok yoruldum. Dışarıda yemek yemekten vazgeçmek istedim ama Madison'ın ailesiyle tanışıp bana verecekleri tepkiyi merak ediyorum. Eski kocamın ailesi beni hiç sevmezdi. Boşandığımızı görmekten memnun olduklarını tahmin ediyorum. Madison'la ilgili duygularımın birbirine karışmasına izin vermeden önce, onun ailesiyle tanışıp*

tepkilerini not etsem iyi olur.

Atıştırmalıklarını ve içeceğini bitiremeyecek kadar yorgun olduğundan yatak odasına gitti ve yatağa uzanıp hemen uyudu.

Kapı zili çaldığında sersemlemiş bir halde uyandı. *Kahretsin, muhtemelen onlardı.* Zil tekrar çaldı. Kat yatağının kenarına oturdu ve kapıya yönelmeden önce biraz daha uyanmak için bekledi. Hazırlanma vaktinin geçmesine rağmen uyuduğunu kabul etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Seslenmeyince bir şey oldu sandım," dedi Madison, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. Arkasında, babası olduğu belli olan bir adam gülümsedi. Minyon karısı oğlunun etrafında dolanıyordu.

"Ben Terry Carney. Lütfen utanmayın. Belli ki uyuyordunuz. Kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

Madison sırtıttı. "O benim annem. İçindeki hemşire çok kolay ortaya çıkıyor."

"Hayır, yorgundum ama bu kadar uzun süre uyuyacağımı tahmin etmemiştim. Lütfen, içeri gel. Hazır olmadığım için çok üzgünüm. Neden hepiniz bensiz gitmiyorsunuz? Madison'ı tanıyorum, eminim rezervasyon yaptırmıştır."

"Arayıp onları bir saat uzaklaştırabilirim. Giyin.

Bekleyeceğiz." "I-"

"Protesto yok. Gidin hadi. Biz sabırlı bir aileyiz."

Kat gülümsemek zorunda kaldı. "Benimkilerle tanışana kadar bekle. O kadar sabırlı değilim ama onları seviyorum. Tamam, acele edeceğim."

* * *

Madison annesinin Kat'in oturma odasında dolaşmasını izledi.

"Bu odayı dekore etme şeklini beğendim. Hem davetkâr hem de rahatlatıcı sıcak renkler."

Elmas şeklindeki bir düzenlemeye yayılmış resimlerin önünde durdu. "Sanırım bu onun ailesi."

Madison fotoğraflara bakmak için onun arkasında durdu ve babası da onun diğer omzunun üzerinden baktı. "Evet.

Hepsiyle tanışmadım ama Scott'ı tanıyorum ve bunlar da karısı ve üç oğlu olmalı. Alttaki onun en küçük kardeşi, Cory. Daha yeni SEAL oldu. İyi gidiyor.

"Scott bir dedektif, diğer kardeşim de itfaiyeci. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. O ve kız kardeşinin tek kızları olduğunu biliyorum."

"Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyoruz," dedi babası. "Bize anlattıklarına bakılırsa harika bir aileye benziyorlar."

"Ve Kat'i boşandığınızdan beri çıktığınız diğer kadınlardan biraz daha fazla sevdiğinizden şüpheleniyoruz."

Madison, "Bu sayı çok azdı," dedi.

"Sadece çok hızlı hareket etme. En az otuz yıl ya da daha uzun süre evli kalacağın birini bulmak istiyorsun," dedi babası, karısına bakarken gözlerinde bir ışıltıyla. "Biz kırk yaşına doğru gidiyoruz."

"Anne ve baba, hiç sormadım ama sadece beni doğurmanızın bir nedeni var mıydı?"

Annesi kanepeye oturdu. "Sen doğmadan önce iki, sen doğduktan sonra da bir düşük yaptık. Doktor sağlık nedenleriyle bir daha denemememizi tavsiye etti. Zihinsel ve fiziksel olarak benim için çok zordu. Sana sahip olduğumuz için çok minnettardık ve mümkün olsaydı daha fazla çocuğumuz olurdu. Tek çocuk olduğunuz için kendinizi yalnız hissettiniz mi?"

"Hayır. Siz harika ebeveynlerdiniz ve beni her zaman spora ve her türlü aktiviteye dahil ettiniz. Ev çoğu zaman arkadaşlarımla doluydu."

"Buna sevindim. Çocuk ister misin Madison?"

"Evet anne, ama belki altı değil."

"Ah," dedi Kat odaya girerken. "Görüyorum ki geniş aileme bakıyormuşsunuz."

Madison ona gülümsedi. "Çok hızlıydı."

"Altı kişiden biri olduğunuzda, en iyi tavuk ya da turtayı almak için hızlı olmanız gerekirdi.

Büyürken çok eğleneliydi. Gidelim mi?"

Madison kapıyı açtı ve elini salladı. "Hadi biraz yemek yiyelim." Kat onun yanından geçen son kişiydi. Eğildi ve onun başının üstünü öptü.

"Bu ne içindi?"

Omuz silkti. "Öylesine." "Çünkü mü?"

"Evet." Sesini alçalttı. "Ne zaman sana baksam ve o seksi parfümünün kokusunu alsam, daha da yaklaşmak zorunda kalıyorum."

"Uslu dur. Unutma, asansörde sabırla bizi bekleyen ailen üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyorum."

Güldü ve kolunu onun beline doladı. "Anlayışlı ve hoşgörülüdürler."

* * *

Restoran doluydu ama Madison'ı ve ekibindeki diğer SEAL'lerden bazılarını tanıyan restoran sahibi onlara Wisteria İtalyan Restoranı'nın arka tarafında sessiz bir masa ayırmıştı.

Madison Kat'i Arnaldo Calabria ile tanıştırdı.

"Ailenin seni tekrar ziyaret ettiğini görmek güzel. Son seyahatinden bu yana nasılsın Randy?"

Bay Calabria Madison'ın babasına sordu. "Kalp ameliyatı geçirdiğini duydum."

"Çok daha iyiyim ve oğlum karıma yardım etmek için eve geldi. İkisi bana çok iyi baktı."

Restoran sahibi Madison'a, "Patronun Jackson ve tatlı karısı Kayla'dan bazı haberler aldım," dedi. "Her fırsatta akşam yemeği için geliyorlar. Ama açlıktan ölmeden önce siparişlerinizi alsam iyi olacak."

Siparişlerini verdikten sonra müzik başladı. Madison ayağa kalktı ve Kat'e elini uzattı. Kat başını salladı.

"Neden olmasın?"

"Dans etmekte berbatım. Nasıl yapıldığını hiç öğrenemedim." "Küçük pist dolu. Kimse fark etmez."

Annesi ayağa kalktı. "Ben dans edeceğim," dedi. "Özellikle de güzel ve yavaş bir şarkı olduğu için." Kocasını sandalyesinden kalktı ve onu dans pistine doğru yönlendirdi.

"Hadi," dedi Madison ikna edici bir şekilde. "Bu eğleneli."

Ve muhtemelen kendimi aptal durumuna düşüreceğim. En son ne zaman dans etmeye çalıştığımı hatırlamıyorum. Kat elini uzattı ve Madison ona kalbini hızlandıran seksi gülümsemesini verdi.

"Aferin kızıma." Onu dans pistine götürdü, kendine çekti ve müzik eşliğinde yavaşça hareket ettirdi. Kız onun ayak parmaklarına bastı.

"Gördün mü? Seni topallatacağım."

Kahkahası çınladı ve birkaç kişi onlara doğru baktı. Kat onun omzuna vurdu. "Dur. Şimdi herkes bize bakıyor."

"O zaman onlara bakmaları için bir sebep verelim." Eğildi ve kız niyetini anlamadan onu öptü. Kat'in vücudu doğal olarak onunkine yaklaştı.

Anne ve babası dans ederek yanlarından geçerken babası, "Dans pistinde öpüşmek yok," dedi. İkisi de geri çekildi ve Madison bile hiç yapmadığı şekilde

kızardı.

Kat glmek zorunda kaldı. "İntikam," diye alay etti.

Daha sonra, yemeklerini bitirip kahvelerini yudumlarken Kat uzun zamandır bu kadar eğlenmediğini fark etti.

"Düşüncelerin için beş sent," diye fısıldadı

Madison. "Beş sentten çok daha fazla paraya ihtiyacın var." "Bir dolar mı?"

"Bir milyon."

"Hah. Eninde sonunda bana söyleyeceksin."

"Asla olmaz. Çok güzel bir akşam oldu. Noel yemeğinden önce ikinizle de tanışabildiğim için çok mutluyum," dedi Kat yaşlı Carney'lere.

"Biz de yle. Maddy bize ailenizden biraz bahsetti ama anladığım kadarıyla henüz hepsiyle tanışmamış.

Annenizin bizi Noel yemeğine davet etmesine çok sevindik."

"Ben de memnun oldum. Madison'ı aradın mı, Maddy?"

Terry güldü. "Ona büyükbabasının adını verdik ve tüm aile ona kısaca Maddy derdi. Anladığım kadarıyla oğlumuz bu lakabı arkadaşlarına söylememiş. Ona genellikle Doktor ya da Profesör diyorlar."

"Anne, Kat'e ismimle ilgili tüm sırlarımı anlattın. Madison'ı tercih ederim."

"Güzel, o zaman ben de sana Maddy derim," dedi Kat ve sırttı.

İnledi. "Gördünüz mü anne ve baba? Artık herkes bilecek."

"Güzel bir isim," diye itiraz etti annesi.

"Kulağa kadınsı geliyor."

"Madison güçlü bir savaşının oğlu anlamına geldiği için sana Savaşçı diyebiliriz."

Madison inledi. "Bu gittikçe kötüleşiyor. Hadi gidelim."

Eve dönerken, Kat'in dairesine varana kadar üçü de onunla dalga geçti. "Yorgunum. Umarım sizi davet etmememin bir sakıncası yoktur. Uykumu almam lazım. Yarın ılgın kalabalıkta son dakika alışverişi yapıp birkaç hediye daha alacağım. Noel günü görüşürüz."

Madison kaşlarını çattı ve o da güldü. "Ailem gelmeden önce seninle tanışmak gerçekten güzeldi." Anne ve babasını yanaklarından öptü ve sonra el sallayarak dairenin ana kapısından içeri girdi.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi babası.

"Ben de öyle düşünüyorum. Kathleen senin için iyi bir eş olacak."

"Anne ve baba, ikimiz de boşandık ve yakın zamanda kimseyle evlenmeyi düşünmüyoruz."

"Bütün erkekler böyle söyler, aniden vaizin önünde dikilmeden hemen önce," dedi babası ve cevap veremeden annesini öptü.

"Acelelerimiz yok."

"ocuk istiyorsanız olsanız iyi olur. İkiniz de genleşmiyorsunuz," dedi annesi. Madison pes etti, gülümsedi ve eve gitti.

CHAPTER 11

Ailesinin evine varana kadar Kat'i bir daha görmediler. Daha önce oraya gittiği için arabayı Madison kullanmıştı. Evin bahçesi ve dışı süslenmişti. Birkaç küçük çocuk çimlerdeki süslerin etrafında koşturuyor, gülüyor ve bağırıyorlardı. Madison annesinin arabadan inmesine yardım ettiğinde, gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti.

"Sorun ne anne?"

"Noel böyle olmalı. Bazen kaybettiğim ve sahip olamadığım bebekler için üzülüyorum."

"Seni mutsuz etmek istemedim. Gidip Noel'i kendi başımıza kutlayabiliriz."

Annesi gözlerini kırptırdı. "Sakın buna cüret etme. Tüm bu eğlenceyi dört gözle bekliyorum."

Tam o sırada Brody ve Lil Cafferty onları karşılamak için dışarı çıktılar. Madison durdu ve anne babasını izledi. Daha büyük bir aileyi ne kadar çok istediklerini hiç bilmiyordu ve onlarla farklı bir Noel geçirmeyi dört gözle beklediğini fark etti.

"Lütfen eve girin. Sizi tanıştıramıyım için yetişkin çocuklarımı bir dakika sessizce oturmaları için tehdit ettim," dedi Bay Cafferty geniş bir gülümsemeyle. "Noel buralarda genellikle biraz çılgınca geçer. Kiliseden döner dönmez her şey serbest olur." Carney'lere kendisinin ve karısının önüne geçmelerini işaret etti.

Kat oturma odasının kapısında duruyordu. Mutfaktan gelen güzel kokular havayı dolduruyordu. Terry Carney ev sahibesine, "O kadar güzel kokuyor ki şimdiden acıktım," dedi.

Cory ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna yürüdü. Madison ailesine döndü. "Anne ve baba, bu Cory. Size bahsettiğim SEAL."

"Birinin bana SEAL olduğumu söylediğini duyduğumda hâlâ ürperiyorum. Bazen gerçek dışı geliyor."

"Bunu birkaç ay içinde atlatırsınız," dedi Madison. "Ancak arada bir bir şey olur ve o heyecanı yeniden hissedersiniz."

"Bildiğim iyi oldu."

Kat, dışarıda oynayan çocuklar hariç Carney'leri ailesiyle tanıştırdı. Scott'ın yanına vardığında kaşlarını çatı. "Gözün nasıl morardı?"

Madison, "Ona yumruk attım," dedi.

Scott Madison'a sırtı ve durumu hafife aldı. "Pek sayılmaz. Erkek arkadaşının evine uğradım ve havuz alanına giderken tökezledim."

"Tökezlemenize neden olabilecek herhangi bir yer hatırlamıyorum. Arabası çalınmak üzereyken Madison'ı sorgulamak için oraya gitmiştim ve yürürken hiç zorluk çekmedim."

"Oh, kahretsin. Ona gerçeği söyleyeyim mi Madison? Yoksa bütün gün sorularla beni yoracak."

"Ona sonra açıklarım."

Kat ayağını yere vurdu. "Şimdi bilmek istiyorum!"

Scott güldü. "Bu kız kardeşimin gerçek yüzü. Size gösterdiği tüm sevimlilikler rol icabı. Biz ona Huysuz Ayı Kardeş deriz." Mutfaktan çıkıp masaya bir kâse bırakan Deirdre'yi işaret etti. "Tatlı olan o." Sonra Kat'i kollarının arasına aldı. "Huysuz Ayı'yı sevmediğimizden değil ama uyarayım, ele avuca sığmaz."

Madison, konuşmalarını dinlemekten keyif alıyor gibi görünen anne ve babasına baktı. Kat'in kolunu tuttu ve "Hadi çocukların oynamadığı bir yere gidelim," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Cevabını istediğini sanıyordum."

"Burada bir şeyler dönüyor. Pekâlâ, sanırım ailenizi yeterince utandırdık." "Bizim iyiliğimiz için gitmeyin. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştik," dedi Terry Carney.

Ama Madison kolunu Kat'e doladı ve onu dışarıya, evin yan tarafına, çocuklardan uzağa götürdü.

"Burada konuşabiliriz. Böylece sinirlenirsen seni idare edebilirim."

Başını onunkine doğru eğdi ve adam gülümsedi. Bunu fark ettiğinden daha fazla yapmıştı. "Bu kadar komik olan ne?"

Madison eğildi ve onun çenesini öptü. "Birinin sana dokunmasına cesaret etmek istercesine çeneni yukarı doğru kaldırdın."

"Belki de seni

uyarıyorumdur." "Senden

korkmuyorum." Kız onun

kaval kemiğine tekme attı.

"Ah, şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın." Onu kendine doğru çekti ve öptü.

Bir an için ona doğru eğildi ve o da öpücüğünü derinleştirdi. Sonra birdenbire onu itti. Adam neredeyse düşüyordu ama dengesini sağladı. Sonra kadın geriye doğru hareket ederken onu takip etti.

"Bu hiç hoş değildi. Her saniyesinden zevk aldım. Ya sen?"

"Evet, ama beni istediğin zaman yakalayabileceğini düşünmeni istemiyorum." "Bunu yaptım mı?"

Başını eğdi ve hayır diye mırıldandı.

"Seni duyamıyorum."

Kat biraz daha geriye çekildi ve başını kaldırdı. "Buraya kardeşimin morarmış gözünün ve morarmış yüzünün nasıl oluştuğunu konuşmaya geldik."

"Çok gözlemcisin. Morluklar neredeyse geçti. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, Scott'ın yüzüne yumruk attım." Madison onun şaşkın ifadesi karşısında gülümsememek için dudağını ısırды.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Elini kızın alnında gezdirdi. "Kaşlarını bu kadar çok çatarsan kırışıklıkların olacak." "Neden?" diye tekrar sordu.

"Çünkü o ve kardeşin çocukken başınıza gelenleri ailenize anlatmadılar. Onlar daha iyi bilecek yaşıydılar."

"Geçenlerde aileme söyledim."

"Güzel. Annen ve baban olaydan yıllar sonra bu bilgiyi duyunca nasıl karşıladılar?" "Harika, tabii ki. Annem de babam da neden bu kadar üzgün olduğumu anlamadıklarını ifade ettiler.

çok değişti. Sanırım bunun hiçbir şekilde onların hatası olmadığını kabul etmelerini sağladım."

Onu kendine çekti ve çenesini başının üzerine koydu. "Eğer biri seni bir daha incitirse, sonsuza

dek pişman olacak."

Hafifçe hareket etti ve başını yukarı kaldırdı. Kalbi hızla çarptı ve vücudundaki her sinir Madison'ın ona dokunduğu yere tepki verdi. Daha önce hiçbir erkeğin onun kadar farkında olmamıştı.

"Sen gerçek misin?" diye sordu.

"Evet ve sanırım huysuz tarafın da dahil olmak üzere sana aşık olabilirim."

"Bunu söylememelisin, şimdi olmaz."

"Neden?"

"Daha çok erken. İkimiz de daha önce hatalar yaptık." "İlk karımla böyle hissetmemiştim."

Kat başını onun omzuna yasladı. *Ne diyebilirim ki? Onun yanındayken kendimi kocamın yanında hissettiğimden daha farklı hissettiğimi mi? Evlilikte tekrar başarısız olmaktan korkuyorum. Bu kez, Madison'la, bunun beni ilk boşanmadan çok daha fazla harap edeceğini umuyorum.*

Daha yakına eğildi ve onun yüzüne bakmaya çalıştı. "İyi misin?"

"Sadece korkuyorum."

Kıkırdaması göğsünde, yanağının ona yaslandığı yerde titreşti. Kat başını kaldırıp baktı. "Sen korkmuyor musun?" "Yani, korkuyor musun?"

Gözleri onunkilerle buluştu. "Evet."

"Seni kollarımda tutmak iyi hissettiriyor ama ikimizin de biraz zamana ve emin olmaya ihtiyacı olduğunu anlıyorum."

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı. Kadın geri çekilince, adam onu bıraktı.

Annesi dış kapıdan seslendi, "Noel yemeği hazır." İçeri girerlerken,

"Sonra konuşuruz," dedi.

"Birkaç gün bekleyin."

"Pekâlâ. Annem ve babam gidene kadar bekleyeceğim. Bu nasıl?"

"Tamam. Şimdi acıktım. Bu kadar çok konuşmayı kes." Omzunun üzerinden baktı ve ona göz kırptı.

Günün geri kalanı iyi geçti. Madison, Kat'ın anne babasının ve kendi ailesinin ne kadar iyi anlaştığını fark etti. Erkek kardeşleri, kız kardeşleri ve baldızları birbirlerine takılmayı seviyorlardı ve bu mutlu ruh hali yorgun çocukları eve götürme vakti gelene kadar devam etti.

Gavin vedalaşmaya geldiğinde Madison'a sırtıttı. "Anladığım kadarıyla bana bir yumruk gelecek."

"Merak etme. Sanırım kardeşin öfkemden nasibini aldı."

"Eğer bana vurmak istiyorsan, bunu kabul ederim. Hatalıydık ama hala çocuktuk. Bizi babamızın azarlamasından kurtarması o zamanlar kulağa hoş geliyordu ama sessiz kalmamızın asıl nedeni, eğer söylersek kaçmak gibi ciddi bir şey yapacağından korkmamızdı. Onu seviyorduk ve ne yapacağımızı bilmiyorduk."

Gavin elini uzattı. "Arkadaş mıyız?" "Elbette."

"Bu arada, Madison uzun bir isim. Takımınız size kullanabileceğimiz bir takma ad vermedi mi?" "Pek sayılmaz."

"O zaman," diye sesini yükselterek herkesin dikkatini çekti Gavin, "Şu andan itibaren bu Maddy." "Hayır!"

"Evet!" Bu koro sadece anne babasından gelmiyordu. Gavin ona "Bu seni gerçekten ailenin bir parçası yapıyor," dedi.

"Yine de seni yumruklayabilirim."

Gavin ve ailesi gülerek ayrıldılar.

"Siz ikiniz gitmeye hazır mısınız?" Madison anne babasına sordu. "Babamın çok yorulmasını istemiyorum." "Harika zaman geçirdim, ama sanırım ayrılmak için iyi bir zaman."

Kat'in anne ve babası ona sarıldılar ve Carney'ler şehirden ayrılmadan önce öğle yemeğinde buluşmaktan söz ettiler.

Arabasına giderken Kat'e "Önce seni bırakayım," dedi. "Sen de annemle babam kadar yorgun görünüyorsun. Sanırım son birkaç gündür başına gelenler çok yorucu oldu."

"Öyle."

Evinin park alanına girdi ve onunla birlikte kapıya kadar yürümek için asansöre bindi.

Orada, yüzünü avucunun içine aldı ve onu öptü. "İyi uykular."

Kadın, "İyi uykular Maddy," diye seslendiğinde merdivenlerin kapısına henüz varmıştı. Sonra hızla kapısını kapatıp kilitledi.

Madison diğer taraftan onun kahkahalarını duydu. Basamakları ikişer ikişer inmeden önce, "Sana geri döneceğim, bekle," diye seslendi. Merdivenleri her zaman asansörlere tercih etmişti.

* * *

Madison Kat'i birkaç kez arayarak onu ailesiyle birlikte şehir gezilerine katılmaya davet etti ama Kat'in her gün bir mazereti vardı.

"Keşke ayrılmak zorunda kalmadan önce Kat'i daha iyi tanıma şansınız olsaydı," dedi anne ve babasını havaalanına götürürken.

"Belki de seni tekrar görmeden önce biraz zamana ve boşluğa ihtiyacı vardır," dedi annesi.

"Ondan hoşlanıyorum ve aranızdaki ilişkiyi yavaşlatmak istemesinin mantıklı olduğunu düşünüyorum."

"Evet, o haklı. İlk evlendiğimizde ikimiz de hata yaptık. Ailesini havaalanı girişinin önüne bıraktı. "Park edip sizinle güvenliğe geleceğim."

"Yapma," dedi babası arabanın camına eğilerek. "Burada bir sürü yardımcımız var. Sen işinin başına dönmelisin."

"Emin misin?"

"Olumlu. Devam edin. Birkaç ay içinde bizi ziyaret etmeyi planlayın." "Doktoru gördüğünde ne dediğini bana da söyle." "İyi olduğumu söyleyecek. Devam et."

Madison onlar havaalanına girene kadar bekledi ve sonra arabayı üsse doğru sürdü. Erken çıkmayı başarırca, Kat'i bu akşam barbekü yapmak için evine gelmeye ikna edebilirdi.

Kontrol odasına girdiğinde, ekip arkadaşlarının planlama masasının etrafında toplandığını gördü. Birkaç harita yayılmıştı.

"Geldiğinize sevindim," dedi Kaptan Buchanan. "Yaklaşan bir görevimiz var. Hepinizin bölgenin farkında olmanızı ve hızlı hareket edip hızlı çıkmanız gerektiğini bilmenizi istiyorum." Harita üzerinde birkaç noktayı işaret etti. "Gece uçacaksınız ve paraşütle bu bölgeye ineceksiniz. Ağaçlar ve tepeler bölgeyi biraz kapatıyor ve eğer yarın gece paraşütle inerseniz ay ışığı çok az olacak."

"Hedefimiz ne?" Ranger sordu.

"Haydut bir grup Amerikalı bir kadını esir aldı. Güvenli bir şekilde geri dönmesi için bir milyon dolar istiyorlar. Büyükelçiye onun bir resmini gönderdiler." Resmi duvardaki ekrana yansıtı.

Buchanan adamlarına baktı. "Kız genç, on sekiz yaşında ve yüzüne bakılırsa ona pek de nazik davranmıyorlar."

"Kahretsin," dedi Heath. "Ona zarar veren adamları yakalamak için sabırsızlanıyorum." "O zaman eve git, yapman gerekenleri hallet. Şafakta yola çıkıyoruz." "Neden daha erken değil, Yüzbaşı?" Heath sordu.

"Sanırım önce perde arkasında bazı konuşmalar yapmaya çalışıyorlar."

Ranger küfretti. "Lanet olası aptallar. Bu adamlar para istiyor. Zamanımızı boşa harcıyorlar.

Hemen gitmemiz gerek."

Kaptan Buchanan, "Rütbenizin düşürülmesini ve bu takımdan atılmayı istemiyorsanız sesinizi alçaltın," diye tersledi.

Ranger etrafına bakındı. "Komutan yakınlarda mı?"

"Evet, o da seninle aynı fikirde ama boşuna."

"Ben gidiyorum," dedi Ranger. "Şafakta rapor mu vereceğiz?" Buchanan başını salladı. "Tamam.

Madison, geride kal." "Peki efendim."

"Evde bir karın yok. Burada benimle kal, bakalım bize başka ne bilgiler gönderilecek.

Yere indiğimizde iyi bir plana ihtiyacımız var."

İşte benim barbekü fikrim de gitti. İyi oldu. Döndüğümde, ilişkimizi ilerletip ilerletmeyeceğimize dair daha iyi bir fikrimiz olacak.

Madison pencereden aya baktı ve Kaptan'a döndü. "Nereden başlıyoruz?"

* * *

Güneş doğarken Orta Doğu'ya doğru uçuyorlardı. Tüm ekip planları tekrar tekrar gözden geçirdi. Rehineyi kurtarmak ve onu sağ salim evine götürmek için tek bir şansları vardı.

Daha sonra, ekip arkadaşlarından birkaçı uyurken Madison gözlerini kapadı ve her şeyi zihninde tekrar gözden geçirdi. Kurtarma operasyonları çok daha yoğunlu. Sadece kendi hayatları değil, rehinelerin hayatları da tehlikedeydi. Adamlardan biri yanına oturduğunda bankın sarsıldığını hissetti. Kesik gözlerle baktığında Cory'yi gördü.

Cory fısıldadı, "Kat bu mektubu sana vermemi istedi. İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Polis için çalışmaya geri mi dönüyor?"

"Sanırım öyle, ama daha iyi bir ruh hali içinde görünüyor. Belki de hayatı için çok riskli bir şey yapmaz."

Madison kıkırdadı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Kat annemle babama daha dikkatli olacağına dair söz verdi." "Umarım öyledir."

"Her neyse, benden bu mektubu aldığınızdan emin olmamı istedi."

Cory zarfı Madison'a verdikten sonra bir şişe su almak için soğutucuya doğru yürüdü ve sonra yakındaki bir banka uzanıp gözlerini kapattı.

Madison mektubu elinde gezdirdi. Onun parfümünün kokusunu aldı ve el yazısını inceledi. Tıpkı onun gibi, düz ve sağlamdı. Düşüncelerine gülümsedi.

Belki de bekleyip dönüş yolunda okumalıyım. Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım yok yoksa yırtıp atabilirim. Her ne söyleyecekse, yüz yüze duymayı tercih ederim.

Eğilerek onu spor çantasına koydu ve kimse görmeden küçük parçalara ayırdı.

Yüz yüze görüşmek söyleyeceklerini duymak için daha iyi bir yol olacaktır. Bu bir veda mektubu olabilirdi, ya da ben

Senden çok hoşlanıyorum ama arkadaş olalım... Onu zihninde canlandırarak sırttı ve sonra düşüncelerini kasıtlı olarak göreve çevirdi ve diğer her şeyi kapattı.

* * *

İstihbarata göre genç kadının tutulduğu kamptan beş mil ötedeki düşman bölgesine paraşütle atladılar. Büyükelçinin pazarlık şansı yoktu ve kaçırانlar talep ettikleri fidyeyi alamazlarsa iki gün içinde başını kesmekle tehdit ettiler. Tüm ekip üyeleri başarı için tek şansları olduğunun farkındaydı.

İndikten sonra paraşütlerini hızla sardılar ve sakladılar. Ekip teker teker hedef bölgeye doğru yürümeye başladı.

Heath bir sivrisineğe vurdu ve hafifçe küfretti. Ekibin en sevmediği ortam, sivrisinek istilasına uğramış bir bölgede yürüyüş yapmaktı. Spreyleri biraz yardımcı oldu ama tamamen değil.

Yaklaştıklarında kamp ateşinin kokusunu aldılar ve konuşup gülen erkeklerin seslerini duydular. Hâlâ direğe bağlı olan tutsağın başı öne eğikti. Bear elini kaldırıp Kijika ve Madison'a ona katılmalarını işaret etti.

"Olabildiğince yaklaşın. Adamların sayısını kontrol edin ve ne planladıklarını duyup duyamayacağınıza bakın. Madison Kijika'ya söyleyebilirsiniz, o da bana haber verir."

"Tamam." Kijika ve Madison yere yaklaştı ve görüş alanından çıktı. Ekibin geri kalanı silahları hazır bir şekilde oturup beklemeye başladı.

* * *

Kijika kaçırانlara doğru yaklaştı. Ateşin yakınındaki bir direğe bağlanmış genç kadını görünce nefesi kesildi. Çıplaktı ve omuzlarında ve karnında birkaç yanık izi vardı. Başı öne eğikti ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Uzun boylu, zayıf bir adamın yanında duran bir adam, "Parayı aldığımızda onu geri verecek miyiz?" diye sordu.

"Hayatta olmaz. O sürtüğü denizaşırı ülkelerde genç ve güzel kadınlardan hoşlanan birine satacağız." Madison ağızlığında Kijika'ya duyduklarını fısıldadı.

Rehine başını kaldırdı. Hırladı ve yanındaki iki adama tükürdü. Uzun boylu adam ona ters vurdu ama kadın bağırmadı. Sonra adam ellerini onun boynuna doladı ve Kijika parmaklarının sıkarak büküldüğünü gördü.

Madison geriye doğru çekildi ve Bear'la temasa geçerek ona şunları söyledi. "Kızı öldürmeden önce onu vur. Hemen arkanızda olacağız."

"Tamam." Madison, Bear'ın mesajını Kijika'ya iletti ve kaçırانlar onları görmeden mümkün olduğunca yaklaştılar. Kadının yüzü koyu kırmızıya dönmüştü. Madison ve Kijika'nın kurşunları kadının yanında duran iki adamı göğsünden vurdu ve kaçırانlar tüfeklerini almaya fırsat bulamadan birkaç kişiyi daha öldürdüler.

Kampa girdiklerinde ekipleri yanlarından koşarak geçti, kurşunlar havada uçuşuyordu. Kijika tüfeğini tutsağa doğrultan bir adamı vurdu. Madison hemen onun yanına koştu ve ipleri kesti. Onu kollarına alarak genç kadını kampın dışına taşıdı.

"Hemen döneceğim," diye bağırdı Kijika'ya. Ancak yardım etmek için geri döndüğünde, takım arkadaşları grubun çoğunu yok etmiş ve hayatta kalan birkaç kişiyi korumaya almıştı.

"Bu adamları ayağa kaldıralım ve bizimle birlikte koşmalarını sağlayalım. Silahlarınızı sırtlarına dayayın. Teknelere doğru acele etsek iyi olur. Yakınlarda arkadaşları varsa silah seslerini duymuşlardır," dedi Bear. Rehineyi kurtardıklarını ve birkaç tutsakla birlikte kıyıya doğru yola çıktııklarını telsizle bildirdi.

Kijika bir battaniye bulmuş ve genç kadını ona sarmıştı. Sonra da diğerleriyle birlikte koşarken onu taşımış. Dereye vardıklarında aynı anda iki tekne de gelmişti. Ekip paraşütlerini alırların arasına sakladıkları yerden çıkardı ve tekneye attı. Mahkumlara yere oturmaları söylendi.

Bear, Madison, Heath ve Ranger ormandan aniden çıkan adamlara ateş ederek birkaçını öldürdü.

"ok uzakta olmayan arkadaşları vardı. şanslıydık," dedi Ranger rüzgâr yüzüne vururken. Tekneler dereden aşağıya ve açık okyanusa doğru hızla ilerlerken yüksek bir iz bıraktılar. Onları almak için bekleyen daha büyük teknenin yanına vardıklarında önce kadın, ardından da SEAL'larla birlikte tutsaklar hareket etti.

Kaptan Buchanan onları kocaman bir sırtışla karşıladı. "Görünüşe göre plan mükemmel işledi." Birkaç adamın sırtını sıvazladı ve diğerlerinin ellerini sıktı. Mahkûmlar güvertede oturuyor ve kaşlarını çatarak gruba bakıyorlardı.

İçlerinden biri, "Adamlarımız bizi bulacak ve o zaman ne kadar şiddetli dövüşebileceğimizi göreceksiniz," dedi. Ranger'ın botuna tükürdü. Ranger kayıyormuş gibi yaparak ayakkabısının burnunun mahkûmun yan tarafına tekme atmasına izin verdi.

"Seni Birleşik Devletler askeri hapishanesinde bulamayacaklar," dedi Ranger. Adam ona sert bir bakış attı ve başını çevirdi.

Ranger Madison'ın yanına yürüdü. "Kurtarılan bayanımız nasıl?"

"Bazı yaralar derin. Yaralarını temizlerken uyuması için ona bir iğne yaptım. Ayrıca antibiyotik de verdim. O kirli ve yaralarının enfeksiyon kapması çok kolay olurdu."

"Ona kötü davrandılar." Bear arkalarından yaklaştı. "Evet ve on sekiz yaşında zihinsel olarak nasıl toparlanacağından emin değilim."

"ok fazla sevgi ve danışmanlıkla," dedi Bear. "Kaptan'dan telsizle onu güvende tuttuğumuzu bildirmesini istedim ama durumu kötü. Babasını göreceklerine hazırlamak zorundayız."

Madison, "Eğer o benim kızım olsaydı, tüm bu grup yok edilene kadar asla rahat etmezdim," dedi. Ranger kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, sen hiç böyle konuşmazdın."

"Biliyorum ama bu genç kadına yapılan işkence beni öfkeliendiriyor. Kijika bana onun ne kadar cesur olduğunu ve bir adamın yüzüne tükürdüğünü söyledi. Kijika'nın lider olduğunu düşündüğü adamın."

"O zaman gücü, uygun bakımla bunu atlatmasını sağlayacaktır. Umarım ailesi ona yardım edebilir."

"Annesinin buradan nefret ettiğini ve altı ay önce ayrıldığını duydum. Kızı babasını yalnız bırakmazmış," dedi Kaptan gruba katılırken.

Heath gülümsedi. "Ona Savaşçı Kadın adını vermeliyiz."

"Bu iyi bir unvan ve onu gülümsetebilir." Madison tekrar diz çöktü ve onu olabildiğince temizlemeye devam etti.

"Umarım iyi bir baban ve annen vardır," diye fısıldadı kulağına, üzerinde çalışırken.

Ana kamptan onu o bölgedeki ana havaalanına uçurdular. İndiklerinde Büyükelçi ile birlikte bir ambulans bekliyordu.

Onun güvenliği için babasının Büyükelçi olduğunu sadece Yüzbaşı Buchanan ve daha yüksek rütbeli subaylar biliyordu. Soyadını gizli tutmuşlardı.

Uçaktan ilk olarak Kaptan Buchanan indi ve hızla yürüyerek onu karşılamaya gitti. Birkaç dakika konuştuktan sonra

dakikalar sonra Madison'a kurtarılan kadını Ranger'ın yardımıyla merdivenlerden aşağı taşımasını işaret etti. Ambulans personeli uçağın yanına bir sedye getirmişti. Babası ve Kaptan yakınlarda duruyordu.

Madison ağır kesiciyi bırakmıştı, böylece onu karşılayan kişiyi görebilecek ve güvende olduğunu bilecek kadar uyanık olacaktı. Onu taşıırken, "Hayatımı kurtardığınız için hepinize teşekkür ederim. Daha fazla hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Onlar beni öldürmeden önce onlara elimden geldiğince mücadele ve sorun vermek istedim. Sizin ve ekibinizin güvenliği için dua edeceğim."

Madison eğilip, "Sen ekibimizin kurtardığı en cesur kadınlardan birisin. Bunu asla unutma." Onu nazikçe sedyeye yerleştirdi.

Eve dönerken uçakta Cory onun yanına oturdu. Madison gülümsedi. "İyi iş çıkardın. Seni kavganın ortasında gördüm."

"Kurbanımızla ilgilenme şeklinizle daha iyisini yaptınız. Cesaretini de gördüm. Bence Kat'le bir araya gelerseniz, onun gücüne sahip bir kızınız olur." Sonra sırtıttı. "Kur yapmanızı daha fazla izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Kur yapmak eski moda bir kelime."

"Ama sana ve Kat'e uyuyor. Bekle ve gör." Cory onun yanından ayrılıp buz dolu kutudan bir bira aldı, açtı ve Madison'ı selamladı.

CHAPTER 12

Kat oturma odasındaki halıya baktı. *Bu hafta yaptığım ileri geri yürüyüşler yüzünden neredeyse bir delik açacaktım. Nihai bir karar vermem gerekiyor, ancak bir işle ilgili hiçbir şey nihai, sonsuza dek sürecektir bir karar gerektirmez. İnsanlar her zaman iş değiştirir. Ama benim ailem değil.*

Kanepeye oturdu ve gözlerini kapattı. Okula geri dönüp danışmanlık diploması mı almak istiyordu yoksa dedektiflik işine geri mi dönecekti? Dün komutanıyla telefonda konuştuğunda, Marcos'un ortağı olacağına söz vermişti.

Kat ayağa fırladı ve cep telefonunu kaptı. "Kahretsin, günlerdir tereddüt ediyorum, oysa içten içe kararımı biliyordum. Dedektif olmayı seviyorum. Daha dikkatli olmaya çalışacağım, bu kadar pervasız olmayacağım."

Polis merkezini aradı. Komutan onun kararını duyunca kıkırdadı. "Geri döneceğinden neredeyse emindim. Aksi yönde karar verseydin Marcos'u ve beni hayal kırıklığına uğrattırırın."

"Ona dönerseniz tekrar ortak olacağınızı söyledim. Şu anki ortağının iyi olduğunu düşünmediğinden değil, ama ikiniz birbirinize alışkınsınız. Anlıyorum."

"En sevdiğim meslektaşım ile çalışmayalı çok uzun yıllar olmadı," dedi Komutan. "Harry ben terfi ettikten sonra emekli oldu. Karısının seyahat etmek istediğini ve birlikte çalıştığımız onca yıldan sonra yeni biriyle aynı şekilde çalışamayacağını düşündüğünü söyledi."

"Senin ortağın hatırlıyorum. Babam, o ve karısının çok seyahat ettiğini söyledi. Annem babamın bir karavan alıp görmedikleri yerleri ziyaret etmesini sağlamaya çalışıyor."

"Hiç şansı var mı?" "Onu ypratıyor."

Güldü. "Eşler bunu nasıl yapacağını bilir. Pazartesi günü gelmeni bekliyorum." "Orada olacağım. Tamamen iyileştim."

Kat telefonu bıraktığında, eli telefonun üzerinde tereddüt etti. *Maddy'nin numarası bende var. Daha resmi olan Madison yerine bu takma isim hoşuna gitmişti. Döndüğünden şüpheliyim. Cory'den haber alamadık. Belki de en iyisi Maddy'yi unutup işime konsantre olmam. Ailemi görmeye gideceğim ve kararımı onlara söyleyeceğim.*

Annesiyle babasının evinin kapısından içeri daha yeni girmişti ki annesi, "Cory aradı. Dönmüş ve iyiymiş. Bütün çocuklar bu akşam Aces Bar and Grill diye bir yerde kutlama yapacaklarmış. Yarın gelip bizi görecektir. Onlara uzun bir hafta sonu izni verildi."

"Sağ salim döndüğüne sevindim. Takımından birinin yaralanıp yaralanmadığını söyledi mi?"

"Hayır, ama içlerinden biri yaralanmış olsaydı bu kadar neşeli olacağından şüpheliyim." Annesi kaşlarını kaldırdı. "Özellikle birini mi düşünüyorsun?"

"Madison'ı merak ettim."

"İyi olduğunu varsayıyorum. Neden bu gece seninle gelmesi için bir kız arkadaş bulmuyorsun?"

Aces'te?"

"Sanırım birisi ilk gece genellikle oraya gitmediğinden bahsetmişti. Evde olmayı seviyor."

"Kardeşine sorabilirsin."

"Hayır, önemli değil. Pazartesi günü işe başlayacağımı söylemek için geldim." Annesinin yüzünü inceledi. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Ben değilim. Polisliğin senin kanında olduğunu biliyorum, tıpkı kardeşinin kanında olduğu gibi. Ama zaman zaman pervasız olman beni endişelendiriyor."

"Daha dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

"Güzel." Annesi ona sarıldı. "Başka hiçbir neden olmasa bile baban ve benim için yap. Bugün yemek pişirdim."

Çay yapalım ve bir parça çikolatalı kekin tadını çıkaralım."

"Ah, babamın favorisi. Bahse girerim iki değilse bile en az bir parça yemiştir." "Bahse gerek yok."

"Nerede o?"

"Erkek oyuncak mağazasına gitti."

"Ah, nalbur dükkânı, ama siz ona erkek oyuncakçısı demeyi seviyorsunuz."

"Bu isimden hoşlanmıyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama bir keresinde onu arkamdan gülümserken yakaladım."

Kapı çaldığında çay ve keki henüz bitirmişlerdi. "Kim olabilir acaba?" dedi annesi. "Misafir beklemiyorduk."

"Çıkarken alırım." Kat gönüllü oldu. Kapıyı açtı ve iki polis memuru gördü. Kalbi sıkıştı. Yüz ifadelerinden iyi haber getirmediikleri anlaşılıyordu. "Ne oldu?" diye sordu titrek bir sesle.

Kendilerini tanıttılar ve Brody Cafferty ile olan ilişkisini sordular. Yaşlı memur, "Bir sürücü kırmızı ışıktaki geçti. Babanın arabasına çarptı. Şu anda hastanede."

"Yaşlıyor mu?"

"Evet, ama o yaralı. Sizi ve Bayan Cafferty'yi oraya götüreceğiz."

Annesi arkasından yaklaştı. "Kim o?" Ve sonra polis memurlarını gördü.

Kat ona söylenenleri tekrarladı. "Bizi hemen babama götürmelerine izin vermeliyiz." Kat askılıktan annesinin ceketini kaptı ve polis arabasına binmek için acele ettiler. Sokaklarda hızla ilerlerken annesi Kat'ın elini sıkıca tuttu.

Hastanede, acil servise girerlerken Kat annesinin kolunu tuttu. Titriyordu ve solgundu. Hasta kabul hemşiresine yaklaştılar. "Brody Cafferty burada hasta olarak mı bulunuyor?" Kat sordu.

"Ameliyatta. Üçüncü kata çıkın ve sağa dönün. Hemşireye orada olduğunuzu ve bekleme odasında oturduğunuzu söyleyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Annem için tekerlekli sandalyeniz var mı? Titriyor ve düşmesinden korkuyorum."

Başka bir hemşire Kat'e kulak misafiri oldu ve "Ben bir tane alıp sizinle yukarı geleyim. Bana bir dakika verin."

Asansörde hemşire Kat'ın babasının kim olduğunu bildiğini ve onlara mümkün olduğunca yardımcı olmak istediğini söyledi.

Kat'ın annesi başını kaldırdı. "Kocamı nereden tanıyorsun?"

"Kardeşim küçükken başını belaya sokmuştu," diye açıkladı kadın. "Şef Cafferty onunla ilgilendi ve kardeşimi yerel polis karakoluna getirdi. Ona etrafı gezdirdi ve sonra okulu bitirip dört yıllık diplomasını alana kadar onunla iletişim halinde kaldı. Daha sonra kardeşim polis departmanına katıldı. Yaklaşık on beş yıldır polis memuru olarak görev yapıyor."

Kat'in annesi hüzünle gülümsedi. "Kocam iyi bir adamdır. Şeflik yaptığı yıllar boyunca pek çok gence yardım etti. Suç işlemeye devam eden birkaçını kaybetti ama diğerleri polis memuru, öğretmen ve hatta bir tanesi avukat oldu."

Asansör üçüncü katta açıldı. Hemşire onları bekleme odasına götürdü ve istasyondaki hemşirelere kim olduklarını söyledi.

Bekleme odasında onlara katıldı. "Hemşireler burada olduğunuzu doktora bildirecek. Ameliyattan sonra gelip sizinle konuşacak."

Kat'in annesi elini uzattı. "Tanrı seni korusun, sinirlerim artık daha sakin." "Buna sevindim. Gitmem gerek ama seni sonra kontrol ederim."

Hemşire gittiğinde Kat annesinin elini tuttu. "Babam bir savaşçı anne. Hayatı için savaşacaktır."

"Biliyorum. Kardeşlerini arar mısın? Hepsiyle konuşamayacak kadar gerginim."

"Arayacağım." Kat cep telefonunu kullanarak kardeşleriyle bir grup görüşmesi yaptı - işi nedeniyle aile halkasından çıkardığı Cory hariç hepsi. Babasına ne olduğunu açıklaması biraz zaman aldı ve hepsi de hastaneye doğru yola çıktıklarını söylediler. Sonra Cory'yi aradı.

"Selam, abla. Ne var ne yok? Bu akşam bize katılacak mısın?"

"Hayır, babam bir kaza geçirdi. Ameliyatta." Neler olduğunu ve nerede olduklarını anlattı.

"Ama çalışıyorsanız gelmek zorunda değilsiniz. Bu bekleme odası yakında dolacak."

"Elbette geliyorum. Gerçi ben üsteyim, o yüzden oraya varmam biraz daha uzun sürecek."

"Dikkatli sür. Vardığında görüşürüz." Telefonu kapattı ve annesinin yanına gitti. "Sanırım

duydun. Cafferty'lerin ordusu kısa sürede burada olacak."

Annesi onun elini okşadı. "Tanrıya şükür yanımdaydın. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum."

"İyi iş çıkarırdın. Babam şef olmadan önce polisti. Yıllarca tehlikeli bir iş yaptı." "Evet, tam ben rahatlamışken o yaralandı."

Kat'in söyleyecek sözü kalmamıştı. Annesinin yanına oturdu ve elini sıkıca tuttu.

Beklediği gibi, kız kardeşi ve ağabeyleri çabucak geldiler, Scott ve Gavin en öndeydi.

"İtfaiye istasyonuna gittim ve onu aldım," diye açıkladı Scott. "Eşleri daha sonra gelecek."

Bekleme odasının kalabalık olacağını biliyorlardı. Her zaman çok küçük oluyorlardı.

Bir sonraki gelen Deirdre oldu. Aceleyle annelerinin yanına gitti ve ona sarıldı. Kat kardeşleriyle konuşmak için uzaklaştı.

"Lloyd'un henüz gelmemiş olmasına şaşırdım," dedi Scott.

"Aradı. Durumu iyi olmayan bir hastayla meşgulumuş. En kısa zamanda buraya gelecek."

"Cory'yi aradın mı?" Gavin sordu.

"Evet. Merkezdeydi ama yolda." "Durum ne

kadar kötü?" Scott fısıldadı.

"İyi değil," dedi Kat. "Bize söylenenlere göre ağır yaralanmış. Ameliyata bu kadar çabuk aldıklarına göre iç kanaması olduğundan şüpheleniyorum."

"Vay be. Emekliliğinin tadını o kadar çok çıkarıyor ki, annem neredeyse onu seyahat etmeye ikna edecekti." Scott annesine ve Deirdre'ye baktı. "Annemi her zaman hepimizden daha iyi sakinleştirmiştir."

"Evet, onun gelip görevi devralmasına sevindim. Fena değildim ama Deirdre kadar iyi değildim."

Kardeşlerinin ikisi de ona sarıldı. "Harikaydın. Annemle birlikte olduğun için çok mutluyum," dedi Gavin ve Kat'in alnından öptü.

Kat koridorda volta atıyordu. Kardeşleri sırayla ona katılıyordu. Şu anda Scott ona eşlik ediyordu.

Scott, "Babam olmasaydı ailemiz ne yapardı bilmiyorum," dedi.

"Bir gün olacak ama umarım yakın zamanda olmaz. Babam ve annem o kadar yaşlı değiller ve annemin babamın kendisiyle birlikte seyahat etmesini umduğunu biliyorum."

"Evet, Noel'den birkaç hafta önce ziyaret için uğradığımda onu karavanlara bakarken yakaladım." "Onu yıpratıyor." Kat, anne ve babasının vedalaşırken kafasında canlanan resme gülümsedi

bir karavanla yola çıktılar. "Umalım da bu hayali yaşayabilsinler."

Tam o sırada ameliyat önlüğü giymiş yorgun görünümlü bir adam ameliyathanelere açılan kapılarda belirdi. Kat saatine baktı. Beş saat olmuştu.

"Sanırım siz ikiniz Şef Cafferty'nin ailesinin bir parçasısınız. Ben babanızın tedavisini yapan cerrahım.

Ailenizin geri kalanına katılalım. Herkesle aynı anda konuşmayı tercih ederim."

Kat ve Scott onu bekleme odasına kadar takip ettiler. Doğruca annelerinin yanına gitti ve onunla konuşmak için diz çöktü.

"Kocanızın birkaç yerinde kanama vardı, çoğu dalaktan kaynaklanıyordu. Onu kurtarmayı başardık. Şimdilik tüm kanama durduruldu. Şu an iyileşme sürecinde, daha fazla kan alacak ve oradan da Yoğun Bakım Ünitesi'ne geçecek. Oraya yoğun bakım dediğimizi duyacaksınız.

"Hâlâ hayati tehlikesi var. Durumu stabil hale gelir gelmez, eğer gelirse, kırık sol kolu için bir ortopedi cerrahına muayene ettireceğiz. Tek kırığının bu olmasına şaşırdım. Önümüzdeki 72 saat çok önemli. Eğer daha fazla kanaması olmazsa, kolunu tamir ettirecek ve birkaç gün sonra evine dönecek. Ancak yaşı ve kaza şekli nedeniyle onu yakından izleyeceğiz."

"Teşekkür ederim, Doktor. Onun, sizin ve ekibinizin iyiliği için dua ediyorum. Yorgun olduğunuzu biliyorum. Kocamın durumunu açıklamak için zaman ayırdığınız için minnettarım. Kazadan sonra onunla ilgilendiğiniz için çok şanslıyız."

"Dua etmeye devam edin, personel ve ben onu iyileştirmek için üzerimize düşeni yapacağız." Doktor ayağa kalktı, el sıkıştı ve ayrılmadan önce birkaç soruyu daha yanıtladı.

"En azından babamın bir şansı var," dedi Scott. "O bir savaşçı."

Deirdre, her zamanki gibi düzenli biri olarak, elinde kalem ve kâğıtla öne çıktı. "Birimizin yoğun bakıma girmesine izin verecekleri zaman ziyaretçi odasında bekliyor olması gerekiyor. Sonra yoğun bakımdan çıkmamız gerektiğinde, ne olursa olsun bir aile üyesinin hazır olduğundan emin olmak için geri kalan zamanda yakınlarda oturup beklemeliyiz."

"Akşamları gelebilirim. Gerekirse Pamela yerime bakabilir," dedi Scott.

Kat ilerledi. "Komutanla temasa geçeceğim ve işe dönmeyi en az bir hafta erteleyip erteleyemeyeceğimi soracağım. Eminim anlayışla karşılayacaktır. Onunla konuşur konuşmaz seni arayacağım Deirdre."

"Gavin, ya sen?" Deirdre sordu.

"Önümüzdeki birkaç gün izinliyim. Gece vardiyasını ben alırım. Gündüzleri uyuyabilirim." Anneleri ayağa kalktı. "Çoğu zaman burada olmak niyetindeyim."

"Hayır," diye konuştu oğulları ve kızları aynı anda.

Deirdre onların sözcüsü olarak görev yaptı. "Anne, dinlenmelisin. Babam eve döndüğünde hâlâ çok fazla bakıma ihtiyacı olacak."

"Hâlâ her gün onu görmeye gelmeyi planlıyorum!"

"Okul bittikten sonra gelip seni buraya bırakacağım ama fazla kalmayacağız. Babanı görebilirsin, sonra da eve gideceğiz."

Cory yıkılmış görünüyordu. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Ne zaman göreve çağrılacağımı bilmiyorum ama o zamana kadar öğleden sonra vardiyasına kalabilirim."

Anneleri kaşlarını çattı. "Bu kadar otoriter çocuklarım olduğunu hiç bilmiyordum."

Gülüştüler ve Kat ona sarıldı. "Bize zor zamanlarda ailemizin bir arada kalmasını öğrettin."

Biz sadece sizin beklediğiniz ve bu koşullar altında bizim beklediğimiz şeyi yapıyoruz." Deirdre'ye döndü. "Lloyd'u arayıp yardım etmesini isteyecek misin?"

"Hayır, izinli olduğu bir gün uğramasını isteyeceğim. Babamın durumu hakkında bize söyleyeceklerinden daha fazla bilgi edinebilir. Onunla daha önce görüştüğümde, vizit yaptığını ve durumu stabil olan hastasına göz kulak olduğunu söyledi. Mümkün olan en kısa sürede burada olacak."

"Abla, bize ne zaman burada olacağımızı gösteren bir liste gönderir misin?" Gavin Deirdre'ye sordu.

"Evet. Annemi eve götüreceğim ve listeyi yazıp her birinize birer kopya göndereceğim. Siz de burada olabileceğinizden emin olduğunuz zamanları yazın."

"Kulağa hoş geliyor. İtfaiye merkezine gitmeli ve Yüzbaşına neler olduğunu anlatmalıyım."

"Şu andan itibaren gece yarısına kadar ilk vardiyayı ben alacağım," dedi Cory. "Gönderilmeden önce mümkün olduğunca çok yardım etmek istiyorum, bu yakında olmayabilir ya da birkaç saat içinde olabilir."

"Anlıyoruz." Scott elini küçük kardeşinin omzuna koydu. "Vardiyalarımız bitene kadar geri kalanımızın işe gitmesi gerekiyor. Beşten önce çağrılmazsa Cory'nin nöbetini ben devralacağım."

"Cory, eğer yaparsan beni ara. Hastaneye geleceğim. Günün geri kalanında izinliyim," dedi Deirdre.

Annelerine döndü. "Hadi eve gidelim, sen de dinlenirsin."

"Babanı görene kadar olmaz."

"Tabii ki. Çıkarken Yoğun Bakım Ünitesine uğrarız."

* * *

Bayan Cafferty kocasını görünce parmaklarını ağzına götürdü. Deirdre bir kolunu ona doladı.

"Morluklar geçecek anne. Asıl mücadele etmesi gereken diğer sorunlar." Deirdre kocasını izlerken

Annesi yatağın yanına doğru yürüdü ve babasının başına doğru eğildi.

"Brody Cafferty, lisede tanıştığımızdan beri birlikteyiz ve bu ayrılmamız için çok erken. Hayatın için, bizim için, henüz sahip olabileceğimiz tüm gelecek için savaşıyorsun. Ve" diye ekledi, kulağına doğru eğilerek, "Hâlâ o karavanı alıp ülkeyi gezeceğiz. Beni hayal kırıklığına uğratma." Konuşurken sesi titriyordu. Onu bırakmaya çalıştığında, adamın eli kadının elini sıkıca kavradı.

"Dinlediğini biliyordum ve seni güneşten ve aydan daha çok seviyorum. Geçmiş olsun." Son kelimelerde boğuldu ve onun elini öptü. Titreyerek kızına döndü. "Elimi sıktı. İyileşecek."

Sesindeki kararlılık Deirdre'nin omuzlarını dikleştirmesine neden oldu. Ayrılmaya başladıklarında Deirdre geri döndü. "Baba, sen uyanıp iyileşene kadar ikimizden biri bekleme odasında olacak. Her zaman yanındayız ve senin için dua ediyoruz." Gözyaşları yüzünden aşağı akarken boğazını sıkarak yutkundu.

Yoğun bakım ünitesinin dışında Deirdre bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. Annesi mendilini her zaman yanında taşırdı. "Hadi eve gidelim anne. Dinlenmen gerek."

* * *

Madison, Yüzbaşı Buchanan ile konuşmak için ofise uğradı.

"Cory gitmek istedi, acil bir durum olduğunu söyledi. O kadar çabuk gitti ki acil durumun ne olduğunu soraamadım ama sanırım bir aile üyesinin başına gelen bir kaza olabilir. Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Kaptan.

"Cory az önce beni aradı. Babasının arabasına çarpmışlar ve babası ağır yaralanmış. Tüm aile hastaneye gitmiş. Cory babasının durumu değişirse diye ilk vardiyayı alıp orada kalacak."

"Eminim ailesi üzgündür. Çok yakınlar."

"Evet, öyle. Bay Cafferty ameliyattan çıktı ama yoğun bakım ünitesinde durumu kritik. Sizin için de uygunsa şimdi hastaneye gidiyorum."

"Elbette, beni ara ve nasıl olduklarını haber ver." "Ararım, Kaptan."

Madison hemen arabasına atladı ve Kat'in babasının kaldırıldığı hastaneye gitti. Oraya vardığında üçüncü kata çıktı ve Cory ile Kat'i bekleme odasında buldu.

"Merhaba Madison. Kat beni rahatlatıyor. Gelmen büyük incelik."

"Baban nasıl?"

"Aslında hemşire, annem ziyarete geldiğinden beri hayati değerlerinin daha iyi olduğunu söyledi. Annemi aradım ve onu görmek için bir süreliğine geri gelmek konusunda ısrar ediyor. Benim gitmem gerek ama Kat şu anda nöbetçi. Siz ikiniz ziyaret edebilirsiniz." Asansöre doğru koşarken göz kırptı ve el salladı.

Madison, Kat'in yanındaki kanepeye oturdu. "Nasılsın?"

"Bu çok zor. Ailemiz her zaman sağlıklıydı. Babamın polis olmasından endişe ederdik ama iş sırasında birkaç çürükten fazlası olmadı. Emekli olduktan sonra ciddi bir şekilde yaralanması çok ironik."

"Kaza nasıl oldu?"

"Bize anlatılanlara göre, ki bu çok fazla bir şey değil, yeni bir anne bebeğine bakmış ve onun boğulduğunu düşünmüş. O anda dur levhasına çarpmış ve babasının arabasına çarpmış. Neyse ki bebeğe bir şey olmamış ama annenin beyin sarsıntısı geçirdiği, kaburgalarının ve bacağının kırıldığı anlaşılmış. Deirdre hastaneden çıkarken onu görmek için durdu."

"Çok kötü hissettiğini tahmin ediyorum."

"Öyle. Deirdre ona kızgın olmadığımızı söylemeye çalıştı. Olur böyle şeyler. Yeni bebekler aklınızı yaptıklarınızdan alıkoyabilir, ya da bana öyle söylendi."

"Sanırım geleceğin hakkında bir karar vermek için fazla zamanın olmadı."

"Aslında anlattım. Aileme başıma gelenleri anlattım. Bunu yaparken, güçlü bir kadın olma ve kendimi nasıl koruyacağımı bilme arzusunun o olaydan kaynaklandığını fark ettim. Onlarla konuşana kadar bu konuyu hiç çözmemiştim."

"Şef dedektif olarak geri dönmemi istiyor. İyi olduğumu ama çok fazla risk aldığımı söyledi."

"Akıllı ve gözlemci bir adam."

"Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum ve sanırım zaman zaman biraz dikkatsiz davrandığımı kabul ediyorum." "Biraz mı?" Madison kaşlarını kaldırdı.

"Eminim siz de işinizi yapıyorsunuzdur."

"Bir planla yola çıkarız ve gerekli olmadıkça bu plana sadık kalırız."

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Eminim birçok kez yeniden toplanmak zorunda kalıyorsunuzdur." "Her neyse. Şefinize söylediğiniz gibi yapacağınıza söz verin."

"Neden?"

Madison ona karşı koymaya çalışıyordu ama şimdi öne doğru eğildi ve ona sarılıp öptü. Kulağına fısıldadı, "Benim için önemlisin, olmanı istediğimden çok daha fazla."

Kadın onu itti. "Ne demek istiyorsun?"

"İkimizin detehlikeli işleri var. Sizinki, doğru yaparsanız ve dikkatsiz davranmazsanız o kadar

da değil. Benimkinde her zaman belli bir tehlike olacak. Eğer aşık olursak ve sen işini sürdürmek istersen, korkarım çocuklarımız bir noktada yetim kalabilir."

"Ve karınızın emekli olup tatlı bir ev kuşu olmasını beklersiniz."

Kadının sesindeki alaycılığı duydu. "Evet, sanırım bunun olmasını tercih ederdim."

"Yanlış kadını bulmuşsun. Ben evcimen bir tip değilim ve yemek yapmayı da sevmem." "Akşam yemeğini internetteki bir sürü yerden sipariş edebiliriz."

"Unut gitsin. Ben bir kariyer kadınıyım. Bir gün polis şefi olmayı planlıyorum."

"Çok hırslısın. Sanırım seninle görüşmeyi kessem iyi olacak, çünkü yakın zamanda SEAL'lerden emekli olmaya niyetim yok." Ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. "Babanın nasıl olduğunu öğrenmek için Cody ile irtibatta kalacağım."

Asansöre doğru kayıtsızca yürümek için tüm iradesini kullandı. Kat'i yakalamak ve fikrini değiştirene kadar öpmek istedi. Ama nerede oldukları ve neler olduğu düşünüldüğünde bu adil olmazdı.

Boş asansöre bindiğinde, birinci kata kadar yol boyunca lanet okudu.

CHAPTER 13

Kat onun gidişini izledi.

Bu duyguyu atlatacağım. Biriyle ciddi olmaya hazır değilim, özellikle de bir SEAL ile. Madison'ın evde olacağından daha fazla dışarıda olabileceğini söyledi. O zaman neden benden uzaklaşmasını izlerken ağlayacak gibi oluyorum? O kadar yakın değiliz. Çok fazla boş zamanım oldu.

Gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırptırdı ve inkâr etmeyi tercih ettiği duygularla boğazı sıkıştı. *İşe dönüp meşgul olduğumda Madison'ı tamamen unutacağım.* Kat arkasına yaslandı ve elindeki kitabı okumaya çalıştı. Ama harfler bulanıklaştı ve kalbi acıdı. *Lanet olsun. İşime dönmeli ve meşgul olmalıyım. O zaman iyi olacağım.*

Asansörün kapıları açıldı. Bir an için Madison'ın geri dönüp dönmediğini merak eden Kat'in morali yükseldi. Bu annesiydi. "Anne, burada ne işin var? Bugün erken saatlerde ziyarete gelmiştin."

"Evet ve baban dokunuşlarıma karşılık veriyor. Şimdi gidip onu görmek niyetindeyim. Çocuklarım, babanız söz konusu olduğunda emir almadığımı anlamak zorunda kalacaklar." Kat'in onu durdurmasına meydan okurcasına dimdik durdu.

"Katılıyorum anne. Zili çalalım ve onu ziyaret edip edemeyeceğimizi görelim."

Hemşire kapıya geldiğinde gülümsedi. "Bayan Cafferty, siz bu sabah buraya geldiğinizden beri daha uyanık. Gözlerini açmadı ama basit komutları yerine getiriyor."

"Oh, güzel. Tabii ki kocam gözlerini açmadan önce beni görmeyi bekliyor."

Hemşire ve Kat, annesini babasının yattığı odaya kadar takip ederken gülümsediler.

Doğruca kocasının yanına gitti ve elini tuttu. "Brody, artık uyanma vaktin geldi. Eminim kendini tutuyorsundur çünkü iyileştiğinde seyahate çıkacağımızı söylemiştim. Hemen şimdi gözlerini aç, yoksa benimle seyahat edecek başka bir adam bulurum."

Kat'in nefesi kesildi. Annesinin bunu kastetmediğini biliyordu ama yine de şaşırmıştı.

Hepsi göz kapaklarının titreyişini ve ardından açılışını izledi. Karısına baktı ve dudakları kıpırdadı. Kat'in annesi onun ağzına doğru eğildi. Doğrulduğunda gülümsedi. "Orada bir yerde olduğunu biliyordum, uzun uzun dinleniyordun. Bunu hak ettin. Vücudun çok yıprandı ama gitmene izin vermeyeceğim, henüz değil."

Tekrar konuşmaya çalışırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kat'in annesi eğildi. Başını onun yanağını öpecek kadar kaldırdı. Gözyaşları yüzünden akarken geri çekildi. Hemşire Bayan Cafferty'ye bir mendil uzattı ve oturması için bir sandalye çekti.

"Buradayım baba," dedi Kat. "Erkek fatma kızın. Benden çok daha düzenli olan diğer kızının, bir şeye ihtiyacın olursa bekleme odasında birinin olması için bizi ayarladığını duyunca

şasırmayacaksın."

Kat, babasının dudaklarının kıpırdadığını görünce yatağın yanına gitti ve eğildi. Babası

"İyi olacağım." diye fısıldadı. Ailemi terk etmenin zamanı değil."

"O zaman bu insanlar ne derse yap ve seni eve daha çabuk götürelim." Onun tekrar konuşmak istediğini gören Kat, dudaklarına yaklaştı.

"Çocuklara onları sevdiğimi söyle. Yakında evdeyim."

"Onlara mesajınızı ileteceğim, yakında eve dönme kısmı hariç. Bu gerçekleşmeden önce yapman gereken bazı iyileşmeler var. İyi ol ve çok çalış."

Kat uzaklaştı ve göğsü acıyıp gözyaşları yüzüne hücum ederken arkasını döndü. *Sanırım hayatımın en büyük hatasını yapmış olabilirim.*

"Anne, bir telefon görüşmesi yapmam lazım." Aceleyle üniteden çıktı ve cep telefonunu çıkardı. Hâlâ onun numarası ve baz numarası vardı. Onu aramaya başladığında telefonu çaldı.

"Abla, bu Cory. Üzgünüm, daha fazla yardım edemeyeceğim. Görüşürüz."

En yakındaki sandalyeye çöktüğünde, ekibinin yola çıktığını biliyordu. Cody'nin bu kadar sert olmasının tek nedeni buydu. Eğilerek, babasının geçirdiği kazadan beri tuttuğu tüm gözyaşlarını akıttı.

Annesi dışarı çıkıp onu gördüğünde hemen yanına koştu. "Ne oldu?" "Sanırım Cody bir göreve gitti."

"Bunun olabileceğini biliyorduk." Bayan Cafferty arkasına yaslandı ve onu inceledi. "Ah, biliyorum. Madison'ı gönderdin. Tam olarak bunu yapacağından korkuyordum ve şimdi sözlerinden pişmanlık duyuyorsun."

Kat konuşmadan başını salladı.

"Merak etme. Bunu babana ben yaptım. Sabırsızlanmaya başlamıştı ve ben de onun doğru kişi olduğundan emin olmadığımı söyledim."

Kat gözlerini sildi ve annesine baktı. "Sen yapmadın."

"Yaptım. Gençliğimde oldukça sevimliydim."

"Hâlâ öylesin anne."

"Teşekkür ederim tatlım, ama hikayemi bitirmek için gitti. Fikrimi değiştirirsem aramamı söyledi ama hâlâ müsait olmayabilir."

"Vay canına!"

"Aradığım kişinin o olduğunu biliyordum ama bunu onun için çok kolaylaştırmak istemedim. Yine de o sözleri söylediğinde şaka yapmıyordu. Cesaretimi toplayıp onu aramam yaklaşık üç günümü aldı."

"Ne oldu?"

"Gerisini biliyorsunuz. Çıktık ve altı ay içinde evlenmeye karar verdik. İkimizin de asla pişman olmadığı bir karar."

"O zaman bir kocayla ve işimle başa çıkabileceğimi düşünüyorsun."

"Tanrım, ona gerçekten de işin senin için daha önemli olduğunu mu söyledin?" "Hemen hemen."

"Sanırım babanla aranı düzeltmek için benim yaptığım gibi senin de tatlı dille konuşman gerekebilir."

Madison'ı sevdiğini düşünüyorsan tabii."

"Biliyorum. Boşanmamızdan sonra çok erken olduğunu biliyorum ama eski sevgilime karşı hiçbir zaman ona hissettiğim gibi hissetmedim."

"O zaman devam et."

Kat annesine sarıldı. "Seni ve babamı çok seviyorum."

"Biliyorum." Kat'ın sırtını sıvazladı. "Artık yoruldum. Baban gidip dinlenmemi söyledi,

ben de dinleneceğim." "Seni bırakıp geri gelebilirim. Sonra birimiz arabayı eve getirir."

"Hayır, burada kal. Ben iyiyim. O kadar da uzak değil."

Annesinin asansöre binişini izledi. *Umarım Madison ve benim için işler yolunda gider.*

tıpkı annem ve babam için yaptıkları gibi.

Geleceği hakkında daha iyi hissederek tabletini açtı ve okumaya başladı.

* * *

Madison, Kaptan görevin üzerinden geçerken onu dinledi. "Hızlıca içeri giriyoruz ve bu özel grubun geri kalanından kurtulmayı umuyoruz. Orta Doğu'ya yaptığımız son ziyaretten bu yana daha tehlikeli hale geldiler ve pek çok masum insanı öldürdüler. Özgür kalmamız için elzem olan bir bölgeyi ele geçirmek istiyorlar.

"Yerel halk bize yardım ediyor, bize bilgi getiriyor ve onları dost olarak tutmaya kararlıyız, bu da bu grubu alt etmek anlamına geliyor. Görevle ilgili sorunuz var mı?"

"Hayır," dediler ve varışa kadar dinlenebilecekleri bir yer bulmak için uzaklaştılar.

Ondan sonra Madison durmadan çalışacaklarını biliyordu. Keşke Kat'i arayacak vakti olsaydı diye düşündü ama bu ara muhtemelen daha iyiydi. Söylediklerinde ciddiydi. *Onu unutacağım. Diğer ayrılıklarda, hayatıma devam etmek benim için zor olmamıştı. Ama o zaman, o kadar da umursamıyordum.*

Cory onun yanına oturdu. "Anladığım kadarıyla sen de benim gibisin ve uyumakta zorlanıyorsun." "Baban için endişelendiğini biliyorum."

"Evet, ama bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Dönmeden önce yapabileceğim bir şey yok ama görevimiz üzerinde çok çalışmalıyız ki eve daha erken dönebilelim."

"Neden bu sefer yalvarmadın? Başka bir takıma gideceğini sanıyordum?"

"Ekip lideri ve üst düzey yöneticiler arasında çok sayıda toplantı yapılıyor. Ya da bazı ekip üyelerinden öyle duydum. Bunlar tamamlanana kadar dışarı çıkmaları beklenmiyor. Babam yaralanmadan önce ekibinizle gitmek istemiştin."

"Neden?"

"Daha fazla deneyim istiyorum ve bu iyi bir takım. Eğer hata yaparsam hepiniz beni düzelteceksiniz." Sırıttı, sonra ciddileşti. "Sanırım aklında Kat var."

"Hayır demek isterdim ama öyle ve bu görevden hemen önce bana temelli gitmemi söyledi."

"Sana daha önce de söylediğim gibi, onu elde etmek zor olacak."

"Oyun oynamaya niyetim yok. Benden bu kadar. Kat beni görmek istiyorsa, bu ona kalmış. Şimdi git uyumaya çalış. Ben uyuyacağım. Biraz dinlenmezsek sonra pişman oluruz."

Madison çok az uyudu. Öyle bile olsa, inişlerine sadece birkaç saat varmış gibi görünüyordu. *Yerleşkeye girdiğimizde yüzüme soğuk su çarpacağım ve bu halsiz hissi üzerimden atacağım.*

Yüzbaşı doğrudan kışlaya gitmelerine engel oldu. "Hemen harekete geçmeliyiz. Peşinde olduğumuz grup az önce başka bir köye saldırdı ve herkesi öldürdü. Otuz dakika içinde yola çıkıyoruz."

Kışlada, hepsi kişisel eşyalarını dolaplara attılar. Madison yüzüne soğuk su çarptı ve çantasında yeterince tıbbi malzeme olduğundan emin oldu.

"Herkes gitmeye hazır mı?" Bear sordu.

Hepsi birden "Evet," diye bağırdı.

"O zaman çıkın. Uçağın bizsiz kalkmasını istemeyiz."

Uçak iki helikopterden oluşuyordu ve grup bölünerek hızla yoluna devam etti. Sık ormanın üzerinden uçtular. Geçen seferki kadar şanslı değillerdi. Dolunay vardı, bu yüzden helikopterler onları hedef bölgeden daha uzağa bıraktı.

Hepsi yere indikten ve helikopterler havalandıktan sonra Bear etrafta toplanmalarını işaret etti.

Bir harita çıkardı.

"Heath, sen her zamanki grubunu al ve kuzeye git. Ben de benimkini güneye götüreceğim. Kijika düz gidecek ve gördüklerini bize aktaracak. Benim emrimle saldıracağız."

Hepsi başını salladı ve gruplarını oluşturdu. Ayı'nın işaretiyle dışarı çıktılar. Kijika ortalık sessizleşene kadar bekledi ve sonra ormana daldı. Giydiği mokasen ayakkabılar ve hâlâ Arizona'daki Rezervasyon'da yaşayan babası ve amcasından öğrendiği eğitim sayesinde hiç ses çıkarmadı.

Karanlık yüzü ve koyu renk giysileriyle ağaçtan ağaca geçmek kolaydı. Ekiplerden daha hızlı hareket etti ve sesler duyduğunda yere çöküp sürünerek ilerledi.

Düşmanların çoğu ateşin etrafında oturuyordu. Birkaçı da yakınlarda duruyordu. Bir adam bir direğe bağlanmış, ayaklarının etrafına odunlar yığılmıştı. Lider olduğu belli olan bir adam onun etrafında dönüyordu.

"Bize bildiğin her şeyi anlatmazsan, seni diri diri yakarız."

Yani rapor yanılttı, grup köydeki herkesi öldürmemişt. "Ayı, bir tutsak, yakılarak öldürülmekle tehdit ediliyor," diye fısıldadı Kijika ağzınlığına.

"Yaklaşıyoruz. Olduğunuz yerde kalın. Yakında yanınızda olacağız." "Ya onu ateşe verirlerse?"

"Bizi bekleyin."

Kijika bir kez olsun bu emre itaat edeceğinden emin değildi. Grubu gözden geçirdi. Yaklaşık yirmi kişi etrafta duruyordu ve diğer on kişi ateşin yanında oturuyordu.

"Otuz kadar görüyorum," diye fısıldadı Bear'a.

"Kampın arkasına doğru dolaşın, toplayabildiğiniz kadar çadırın arkasındaki otları ve çalıları toplayın. İşaretimle ateşi yakın."

"Yapacağım."

Çadırların arkasına geçmek kolaydı. Tüm ilgileri tutsağın üzerindeydi. Kijika küçük çalı yığınlarını çadır duvarlarına nasıl hızlıca yerleştireceğini biliyordu. Hızlı hareket etti ve bir tarafı bitirdikten sonra alanın arkasından dolandı ve kalan çadırlara doğru ilerledi. Birinin onu fark edip etmediğini görmek için durakladı.

Belli ki öyle değil. Kijika görevine devam etti. Sonra Ayı'nın emrini duydu: "Onları ateşe verin."

Koşarak ilk çadır grubunu yaktı. Düşmanlar dumanı hemen fark etti. Diğer tarafa geçti ve ikinci çadır grubunu yaktı. Hızla ilerleyen Kijika sık ağaçların arasında gözden kayboldu ve düşman kampında oluşan karmaşayı izledi.

Bear ve Heath'in grupları silah ve el bombalarıyla saldırdı. İşleri bittiğinde, düşmandan sadece birkaçı hayatta kalmıştı. Heath'in grubu onları topladı ve kelepçeledi. Kijika tutsağı çözdü.

"Teşekkürler, teşekkürler, ama lütfen, son çadırın içinde bir kadın vardı." Sol tarafa doğru başını salladı. "I

ormana doğru koştuğunu gördüm."

"Onu bulacağız," dedi Ayı. "Kijika ve Ranger, gidip onu arayın."

Kijika ve Ranger adamın gösterdiği yöne doğru yola koyuldular. Kijika onun ayak seslerini kolayca algıladı ve izini takip etti.

"Keşke adını sorsaydık," dedi Ranger.

"Sorun değil. Kadını bulacağız."

"Kijika, sen her zaman çok eminsin. Ama sonra, hiç yanılmadın."

Kijika bir elini kaldırdı ve hareket etmeyi bıraktı. "Şşşt. Bir şey duyuyorum. Sol taraftaki sesi duyuyor musun?"

"Evet, ama önümüzde hışırdayan bir şey de duyuyorum."

"Biri onu takip etmiş. Ayrılalım. Ben onu takip edeceğim, sen de onu tekrar yakalamaya çalışan kişinin peşinden git."

"Yapacağım." Ranger sola doğru döndü ve gözden kayboldu.

Kijika gülümsedi. Ranger'a iyi öğretmişti. Kijika'nın ona ders vermesini istemişti ve şimdi bu derslerin karşılığını alacaktı.

Tökezleyen kadın ses çıkarmaya devam etti ve Kijika kısa sürede onu yakaladı. Kijika'nın kararmış yüzünden korkan kadın onunla dövüşmeye çalıştı.

"Durun, ben düşman değilim. Rehineleri kurtarmak için gönderildik." Onun yüzüne baktı. "Sana nasıl inanabilirim?"

"Sanırım şansınızı denemek zorundasınız. Kampa döndüğümüzde arkadaşlarımla yönetimi devraldığınızı göreceksiniz."

"Eziyet ediyormuş gibi yaptıkları adamı sen mi öldürdün?"

"Numara mı yapıyorlardı?"

"Evet. Birinin geleceğini bildiklerini ama ne zaman geleceğinden emin olmadıklarını söylediklerini duydum." Kijika hemen mikrofonunu açtı. "Bear, mahkûma güvenme."

Bir yanıt bekledi. Cevap gelmedi. "Lanet olsun." Kadına, "Hadi, hızlı yürümeliyiz," dedi.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Saklanacak bir yer bulup dönüşünü bekleyeceğim. Git hadi.

Adamlarının sana ihtiyacı var."

"Geri gelip seni alacağım." Kampa doğru koştu ve telsizle Ranger'a onunla orada buluşmasını söyledi. "Takımın başı dertte olabilir."

* * *

Ranger kampa doğru koştu. Yaklaştığında eğildi ve süründü. Serbest bıraktıkları adam ateşin yanında duruyordu. Birkaç SEAL'la konuşurken rahat ve arkadaş canlısı görünüyordu. Ranger, Kijika'nın ona öğrettiği gibi bir kuş sesi çıkardı ve Bear'ın başını kaldırdığını gördü. Sonra Ranger hızla cıvıldadı, bu ses bir tehlike işaretiydi.

Bear adamlarına seslendi: "Bütün silahların boşaltıldığından ve kırıldığından emin olun. Bu adamı," diyerek eski rehineyi işaret etti, "ön ve arka tarafında birer nöbetçi olacak şekilde ortadaki çadıra koyun."

"Ne? Ben bir kurbanım. Neden korunmak zorundayım? Bana bir silah ver. Sana yardım edeyim."

"Ellerimiz dolu olabilir. Senin için endişelenecek zamanımız yok. Heath, buraya gel." Bear Heath'in kulağına fısıldadı, "Kijika ya da Ranger tehlike sinyali verdi. Tek tehlike o adam olabilir." Kurtardıkları adama doğru başını salladı. "Onu izle. Bir şey yapmaya kalkışırsa vurun onu."

"Evet, efendim."

"Gordy'yi al. Çadırın arkasını korusun."

"Olur. Ama burada sadece sen, Cody, Profesör ve Hawke kalıyorsunuz."

"Kijika ve Ranger yakınlarda. Tüm tutsakları bağladığımıza göre, geriye olası tehlike olarak sadece tutsak kalıyor."

"Her şey bana karmaşık geliyor."

"Bu adamlara asla güvenemeyeceğinizi biliyorum. Zekiler, bunu kabul ediyorum." "Ve bize bizi burada iki adamla bırakan kadından bahsetti."

"Umarım kadın bu işin içinde değildir, yoksa kazıklanırız."

"Elimizdeki bilgilere göre hareket edeceğiz ve tetikte olacağız."

Kijika Bear'a mesaj attı, "Düşmanlar arkamızda. Hazır olun. Daha büyük bir grup. Biz burada kalıp arkadan vuracağız."

"Dikkatli olun," diye telsizle karşılık verdi Bear. Cory, Doc ve Hawke'a saklanmalarını işaret ederek boş bir alan bıraktı,

Sessiz kamp. Cesetleri ateş çukurunun etrafında yere bıraktılar.

Kijika büyük bir grup adamın sık çalılıkların arasından ve ağaçların etrafından sessizce süzülüştünü izledi. Öndeki bir adam elini kaldırdı ve indirdi. Kampa doğru koşmaya başladılar. Sonuncusu Kijika'yı geçerken, o ve Ranger arkalarından ateş etti. Grup kampa doğru ilerlerken birkaç adam yere düştü.

Kampın içine girdiklerinde, lider adamlarının yaklaşmasını durdurmak için elini kaldırdı. Yüz ifadesinden ne olduğunu anlamadığı belliydi. Adamlarına onların dilinde bir şeyler söyledi. Bear'ın tercüme etmesi için yanında tuttuğu Madison fısıldadı, "Kafası karışmış ve adamlarına dağılıp hayatta kalanları aramalarını söylemiş."

"Bunu yapmalarını istemiyoruz," dedi Bear ve yüksek bir sesle "Saldırın," diye emretti.

Bear'ın tüm ekibi saklandıkları yerden çıkarak şaşkın adamlara ateş açtı. Ranger ve Kijika ekibe katılmak için ileri koştu. Birkaç dakika içinde saldırganlar bağlanmış ya da ölmüştü.

Madison onu göğsünün üst kısmından vuran kurşunu görmezden geldi. Nefes alış veriş etkilenmemişti, bu yüzden kalın bir kare bandajı o noktaya doğru kaydırды ve bantladı. Sonra yaralı adamların arasına girdi. Düşman olsunlar ya da olmasınlar, tedaviye ihtiyaçları vardı. *Neyse ki, ben hariç, grubumuz iyi görünüyor.*

Tüm düşmanların silahsız olduğundan emin olduklarında Cory, Madison'a yardım edip edemeyeceğini sormaya geldi. "Ne yapabilirim?"

Madison ona bir şişe uzattı. "Bölgeyi dezenfekte etmeye ve temizlemeye yardımcı olması için açık yaraların üzerine dökün.

Sargı bezi takmak için geleceğim."

Cory, Madison'ın hızla uyguladığı bandajdan sızan kana baktı. Madison parmağını dudaklarına götürdü ve "Ben iyiyim. Kimseye söyleme. Helikopterler yakında burada olur. Kamaraya döndüğümüzde kontrol ettireceğim."

Cory kaşlarını çatı ama söyleneni yaptı. Helikopterler geldiğinde önce yaralıları taşıdılar.

Ranger ve Kijika kadını almak için dışarı çıktılar. Kijika ıslık çaldı ve bir ıslık sesi duyunca şaşırdı. Sola baktı, birkaç adım gitti ve bir ağacın altında durdu.

"Artık aşağı inebilirsin," diye seslendi ona.

"Çok yükseğe çıktım. İyi tırmanırım ama bazen aşağı düşerim. Çekil de ağaçtan doğru şekilde çıkamazsam sana çarpmayayım."

Ranger güldü. "Ben gelip yardım edeceğim. Kijika ikimizden birinin düşme ihtimaline karşı beklemede kalabilir."

Yere indiğinde, kirli ve dağınık kadın gülümsedi. "Teşekkür etmek yeterli görünmüyor."

"İsviçre'deki gizli hesaplarımıza her zaman bir servet yatırabilirsiniz," dedi

Ranger. Kadın bir an için afallamış görünüyordu. İki adam da güldü.

Kijika, "Ranger'ın tuhaf bir mizah anlayışı var," dedi. "İsviçre'de banka hesabı falan yok." Güldü ve sonra kaşlarını çatı. "Yanlış yönlendirildiğimi ve kötü adamların siz olduğunu sanmıştım."

"Bağışlayın beni," dedi Ranger. "Ben aptalım ve bazen bir savaştan sonra aptalca şakalar yaparım. Seni korkutacağımı fark etmemiştim."

Birden doğruldu ve Ranger'a tekme atarak onu yere serdi. "Ukala, şaka yaptığımı biliyordum. Ben bir Gizli Servis ajanıyım, ama ya esir olsaydım? Hiç de komik olmazdı. Seni ihbar etmeliyim ama sen ve arkadaşın kışımı kurtardığınıza göre, bu işin peşini bırakacağım."

İki adam da şaşırmış görünüyordu. Kadın güldü. "Sizce gerçek bir esir ağaca tırmanıp asılır mı?"

"Belki." Ranger omuzlarını dikleştirdi. "Cesur, korkmuş ve hayatta kalmak için kendini toparlayan biri. Eğitim almamış cesur kadınlar da var."

"Sanırım öyle. Hadi kampınıza gidelim. Buradan çıkmak ve güzel, sıcak bir duş almak istiyorum." "Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldandı Ranger kampa doğru ilerlerken.

CHAPTER 14

Ana üsse dönmek üzere uçağa bindiklerinde, Yüzbaşı Buchanan adamlarının arasında dolaşarak mahkûm da dâhil olmak üzere tüm mürettebatı kurtardıkları için onları tebrik etti. Her biriyle ayrı ayrı konuştu. Madison'a yaklaştığında, ona doğru eğildi.

Madison yaralı tarafını Yüzbaşı'dan yana çevirmeye çalışmıştı ama amiri "Dön ve yüzünü bana dön" diye emretti. Giysilerindeki bu kırmızı da ne?" Uzandı ve Madison'ın gömleğini yırtıp açtı.

"Bu işi ne zaman halledecektiniz, burada mı yoksa Amerika'da mı?"

"Burada. Sadece endişelenmeni istemedim."

"Kahretsin, adamlarımın başına gelen her şeyi bilmem ve endişelenmem

gerekiyor." "Bir şeyi yok. Üzerine antiseptik döktüm ve bir bandaj koydum."

"Tetanos aşınız güncel olsa iyi olur, yoksa kışınızı bizzat tekmelerim."

"Tabii ki öyle."

"Görünüşe göre senin için 'tabii ki' diye bir şey yok. Başkalarıyla ilgileniyorsun ve kendini görmezden geliyorsun. En son Orta Doğu'da bir görevdeyken bir yaranı saklamaya çalıştığın zamanı unutmadım."

"O bir şey değildi."

"Hayır, sadece bileğim burkuldu ve ciddi şekilde şişti. Neredeyse takımda kalma şansını mahvediyordun."

"Üzerimize ateş açılıyordu ve normal gücümüzün sadece yarısı vardı. Eğer yardım etmeseydim, öldürülebilir ya da esir alınabilirdik."

"Bunu bir daha yaparsan, söz veriyorum seni daha kötü sakatlayacağım. Cory nerede? Seninle birlikteydi." Cory öne çıktı. "Buradayım, Kaptan."

"Bu yaralanmayı neden rapor etmediniz?" "Sessiz kalmam emredildi." "Ve sen her zaman emirlere itaat eder misin?" "Evet, efendim."

"Bir dahaki sefere aklınızı ve içgüdülerinizi kullanın. Daha yüksek rütbeli bir memurla konuşmanın gerekli olacağı durumlar vardır."

"Evet, efendim. Unutmayacağım, Kaptan."

"Geri döndüğümüzde, üstten ayrılmak için izin almadan önce tüm silahları temizleyeceksin." Madison'a kaşlarını çatı. "Üs hastanesine gideceksin ve taburcu olduktan sonra, izin almadan önce yapabileceğin birçok iş var. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Kaptan."

Madison Kaptan'ın gidişini izledi.

"Başını belaya soktuğum için özür dilerim," dedi Cory'ye. "Yüzbaşı Buchanan eve döndüğümüzde tekrar düşünecek ve seni serbest bırakacak. Merak etme."

"Ben değilim. Kaptan haklıydı. Bir dahaki sefere seni rapor edeceğim." Cory ona parmağını gösterdi ve Madison'ın yanına oturdu.

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır. Her zaman öğreniyorum."

"Hâlâ kız kardeşin için iyi olacağımı düşünüyor musun?"

"Kendine daha iyi bakmaya başlamazsan olmaz. Kat'in dul kalmasını istemiyorum."

"Evet, sanırım haklısın. Her neyse, Kat'in benimle işi bitti."

"Hah, Kathleen'i pek iyi tanımıyorsun. Evet demeden önce seni neşeli bir kovalamacaya sürükleyecektir." "Kathleen. Tam adını Kat'ten daha çok seviyorum."

"Annemle babamın ona ara sıra Kathleen demesine izin veriyor, o da genellikle ona kızdıkları zaman."

"Kat'i benimle evlenmeye ikna edebilirsem, tam adını kullanmama izin verecek."

Bekle ve gör." "Bunu izlemek düşündüğümünden daha da eğlenceli olacak."

Madison başının döndüğünü hissetti ama bunu asla kabul etmedi. Cory gittiğinde uzandı ve gözlerini kapattı. İniş için emniyet kemerini takmak üzere uyandığında cildinin sıcak olduğunu hissetti. *Yaşasın, enfeksiyon kapmışım. Sanırım antibiyotik iğnesini çok geç yaptım.*

* * *

Cory pazar yemeğine yetişti. Kimse soru sormadı ama onu gördüklerine sevindiklerini itiraf ettiler.

"Dün çoğunlukla uyudum. Şimdi acıktım."

"Doğru yere geldin. Annem en sevdiğin tavuk ve köfteleri yaptı," dedi Gavin. "Babamla kim kalıyor ve o nasıl?"

"Lloyd'un bütün gün izni vardı. Saat üçe kadar kalacak, sonra ben onu görevden alacağım ve yemek için anneme gelecek," dedi Scott. "Babam çok daha iyi durumda ve bir hafta içinde eve dönmeyi umuyor. Biraz rehabilitasyona ihtiyacı olacak ama en azından kendi deyimiyle kendi yatağına geri dönecek."

"Lloyd'un babamla biraz zaman geçirmesine sevindim ve onu görmekten memnun olacağım. Benim SEAL işim ve onun tıp ihtisası nedeniyle birbirimizi pek göremiyoruz."

"Hepimizden farklı mesleklere girersen böyle olur işte," dedi Gavin ve ona kocaman sarıldı. "Seni sağ salim dönmüş gördüğüme sevindim."

Anneleri elinde büyük bir kase tavuk ve köfte ile çıkageldi. Kat de taze fasulye ve mantar tabağıyla onu takip etti.

Cory'yi gördü ve kaşlarını kaldırdı. Tabağı masanın üzerine koyarken, "Dönmüşsün," dedi.

"Evet ve ben iyiyim."

"Tüm ekibiniz sağ salim döndü mü?"

"Maddy'yi mi soruyorsun?"

"Sadece ailesi onu bu isimle çağırıyor."

"Biliyorum."

Anneleri Kat'i mutfak kapısına çağırdı. "Ekmekleri ve tereyağını masaya koyun lütfen."

Cory, "Herkes iyi, bir tek şu hariç" diye eklediğinde Kat ekmek sepetini masaya henüz koymuştu.

Madison, hastanede."

"Ne?" Aniden en yakın sandalyeye oturdu.

"İyileşecek. Başkalarına yardım ederken omzundan yaralandı."

Kat ailesinin gözlerini üzerinde hissetti ve yanaklarının kızarmasına engel olamadı. *Kahretsin, şimdi ona değer verdiğimi anlayacaklar.*

Annesi onun üzerine eğildi. "O iyi ve eminim ki askeri hastanede, ona iyi bakacaklardır."

Derin bir nefes alan Kat dik oturdu. "Katılıyorum. Ben," diye omuzlarını silkti, "sadece onun yaralanmasına şaşırdım. Hepiniz bana bakmayı bırakabilirsiniz. Tepkimin hiçbir anlamı yok. Artık birbirimizi görmemeye karar verdik."

Scott, "Eminim bu senin fikrindi," diye mırıldandı.

"Her şeyi bilen biri olmayı bırak," dedi ve dilini ona doğru uzattı.

"Bu kadar yeter çocuklar." Anneleri onlara, her ne yaparlarsa yapsınlar durmalarını sağlayan, kendi deyimleriyle kem gözle bakıyordu.

"Öğleden sonra hepiniz yola çıktıktan sonra babamı ziyaret edeceğim. Lloyd'u görmek istiyorum. Uzun zaman oldu."

Kat yemekleri dağıtmaya başladı. Masanın sonuna oturdu ve sohbet futbola ve Super Bowl'u kimin kazanacağına döndüğünde rahatladı.

Yemekten sonra Kat, bulaşıklara yardım etmesi için Cory'nin peşine takıldı. Cory isteksizce kabul etti ve onu lavaboya kadar takip etti. "Ben kurularım. Ama annem neden bulaşık makinesini kullanmıyor?"

"Güzel porselenlerine zarar vereceğinden korktuğunu biliyorsun. Tamam, ben yıkarım, sen de bana Madison'ın yaralarını ve hastanede ne kadar kalacağını anlatırsın."

"Neden ilgileniyorsun? Madison ondan ayrıldığını söyledi."

"Ben yaptım. İşe geri döndüm ve evden benden daha fazla uzakta olan bir adam için zamanım yok." "Kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor. Madison'ı sevmekten korkuyorsun çünkü o bir

SEAL?"

"Tabii ki hayır. Yine de, eğer çocuğumuz olursa, ikimizden birinin işini değiştirmesi gerekecek."

"O zaman çocuk yapma," dedi Cory açık açık. "Çocuk sahibi olmayı planlamıyorum, işimle ilgili değil.

Belki SEAL'den ayrılana kadar beklerim, ama o zaman da muhtemelen hayatımın o döneminde onları istemem." "Gerçekten mi? Çok yazık."

"Neden?"

Sırıttı. "Çünkü küçük Cory ve kız kardeşini etrafta koşuştururken görmek istiyorum."

"Senin için iyi olan benim için de iyidir."

Mutfağı temizlemeyi bitirdiklerinde ikisi de sessizdi. Kat ödünç aldığı önlüğü yakındaki bir sandalyenin üzerine koydu. Cory'nin yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sen doğduğunda ben beş yaşındaydım. Seni oyuncak bebeğim olarak düşünmüştüm."

Cory kızardı ve Kat güldü. "O zamanlar ilgiye bayılırdın, ben de sana tapardım."

"Neden sana karşı hep özel bir şeyler hissettiğimi hiç anlamadım."

"Artık biliyorsun ve bana şımartmam için küçük Cory'ler vermeni talep ediyorum."

Başını iki yana salladı. "Şımartabileceğim bebeklerin olmadığı sürece olmaz." Onu kollarının arasına çekti. "Seni seviyorum kardeşim ve şimdi seni ağlattım. Git gözyaşlarını sil. Seni Maddy'yi görmeye götüreceğim."

Burnunu çekti. "İş yerinde Madison'a Maddy mi

diyorsun?" "Tabii ki hayır. Beni döverdi."

Kat banyoda aynada kendine baktı ve Madison'ı düşündü. *Onu seviyorsun, bunu itiraf edecek kadar cesur ol ve babam ve kardeşlerim dışında tanıdığın en iyi adamın*

Uzakta.

Çok geç olabileceğinden korkuyordu.

Cory kapıyı çaldı. "Acele et, bütün gün bekleyemem."

"Neden olmasın?" diye sordu banyodan çıktığında.

"Birkaç erkek ve eşleriyle piknik yapmak için sahilde buluşacağım."

"Aralarında senin gibi bekâr bir adam da mı var?" diye alay etti.

"Hepimiz aileyiz. Uslu durursan seni yanımda götüreceğim. Bazı eşlerle konuşmak senin için iyi olabilir."

"Hmm, belki. Göreceğiz."

* * *

Cory, Madison'ın oda numarasını öğrendi ve asansöre binerek dördüncü kata çıktılar.

Resepsiyondaki hemşireler onları 426 numaralı odaya yönlendirdi.

Kat, kardeşiyle birlikte uzaklaşırken hemşirelerin kıkırdadığını duydu. "Sanırım kışına hayran hayran bakıyorlar," diye takıldı ve Cory'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

"Kes şunu," diye hırladı.

"Ha-ha. Bir hanımefendi bulacaksın. Ya da o seni bulacak."

Madison'ın odasının kapısı kapalıydı. Cory kapıyı çaldı ve içeri bakmak için kırarak açtı. Hemşire omzunu sarıyordu.

"İçeri gelin," diye seslendi. "Hemşirenin işi bitmek üzere."

Uzun boylu esmer gülümseyerek Cory'ye içeri girmesini işaret etti. "Ona eşlik et. Huzursuzlanmaya başladı ve bizden çok çabuk ayrılmak istiyor."

"Yanımda başka biri daha var," dedi Cory. "Daha fazla ziyaretçisi olması onun için sorun olur mu?"

"Kolunu sabit tuttuğu sürece damar içi serum hareketleri nedeniyle tıkanmaz."

"Belki de dışarıda kalsa daha iyi olur," dedi Cory ve gülümsedi. Sonra kapıyı sonuna kadar açtı ve Kat içeri girdi.

"Gitmemi tercih ederseniz, giderim," dedi ve yatağına doğru küçük bir adım attı. Hemşire gülümsedi ve yanından geçip gitti.

"Benimle ve tüm erkeklerle işinin bittiğini sanıyordum."

"Kadınların ara sıra yanılma hakkı vardır."

"Ara sıra mı?" Madison bir kaşını kaldırdı ve gülümsemedi.

"Ve arada bir aptalca." Kalbi göğsünde çarparken Kat'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Telafi etmek için çok mu geç kalmıştı?

"Buraya gel." Elini uzattı.

Cory odadan çıktı ama birbirlerine bakarken ikisi de fark etmedi. "Bana geçmiş olsun demeye mi geldin?"

"Kısmen."

"Peki diğer kısmı ne?"

"Sen gittiğinden beri çok şey oldu. Sanırım babamın hâlâ hastanede olduğunu biliyorsun."

"Evet. Durumu nasıl?"

"Çok daha iyi. Umarım önümüzdeki Cuma eve gelir ve bir süre rehabilitasyon görür. Tamamen iyileştiğinde, anneme bir karavan alıp seyahat edeceklerine söz verdi. Hepimiz onları özleyeceğiz ama

onlar için iyi olacak ve annemi çok mutlu edecek."

"Güzel. Şimdi, burada olmanızın diğer nedeni nedir?"

"Annem ve babamın kazayı birlikte atlatmalarını izlemek benim için ufuk açıcı oldu. Babamın polis teşkilatına ilk girdiği zamanları hatırlıyorum, dönüşümlü vardiyalarla sokaklarda çalışıyordu. Annem zaman zaman sessizleşirdi. Şimdi onun güvenliği için endişelendiğini anlıyorum."

"Bana anlattığına göre baban iyi iş çıkarmış ve polis şefi olmuş."

"Öyleydi." Kat bir anıyı hatırlayarak gülümsedi. "Yeni ofisini görmek için beni de yanında götürdü. Beni etkilemişti. Ona bir gün şef olacağımı söyledim. O büyük odada çalışmak istediğimi söyledim. Kıkırdadı ve bunun çok fazla sorumluluk getirdiğini söyledi. Omuz silktim ve yapabileceğimi söyledim." Güldü. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama cesaretimi kırmadı."

"Ailen benimkilere çok benziyor. SEAL eğitimine katılma isteğim konusunda endişeliydiler ama beni bundan vazgeçirmeye çalışmadılar. Eğer bir gün ebeveyn olursam, ben de ebeveynlerimiz kadar iyi bir ebeveyn olmak isterim."

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Anne olmayı hiç düşünmedim. Hayatım boyunca erkekler kadar güçlü ve iyi bir polis olma kararlılığımla hareket ettim."

"Biliyorum."

Cep telefonu çaldı. Kat yatağın başucundaki masadan alıp eline tutuşturdu.

Ekrana baktı ve cevap verdi, "Merhaba anne. Hayır, gerçekten iyiyim. Birkaç gün içinde buradan çıkmama izin verecekler. Enfeksiyon geçtikten sonra. Damar yolu yerine bir süre daha hap kullanacağım. Evet, tamamen iyileşeceğinden eminler."

Kat'in sinirleri tepesine çıktı. Ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti. Madison ona geri dönmesi için el salladı ama o sadece gülümsedi ve yoluna devam etti.

Ona söylemek için doğru zaman değildi, henüz değil. Taburcu olup iyileşene kadar bekleyeceğim. Bu çok yakında olacak. Korkak. Bu kelime kafasında yankılandı.

* * *

Kat, Cory'nin ana bekleme odasında oturduğunu görünce şaşırdı. "Sıkılmadın mı?"

"Biraz, ama seni benimle sahile götürmek istiyorum. Eşlerle konuşman gerek. Madison'a söylemek istediğin her şeyi söyledin mi?"

"Hayır. Ailesi aradı ve ben de odadan çıktım. Sanırım onunla ciddi bir tartışma yapmaya henüz hazır değilim. İyileştiğinde onu akşam yemeğine davet edeceğim."

Cory kaşlarını çatı. "Bundan daha cesur olduğunu sanıyordum Kat."

"Gerçekten hoşlandığın birini bulana kadar bekle. O zaman sana bu konuşmayı hatırlatırım." "Bu uzun, çok uzun bir zaman."

"Olabilir. Hadi gidelim. Bu hanımlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Tamam. Kıyafetlerini değiştirmek ister misin?"

"Benim evimde dur. Şort ve daha serin bir üst giymem sadece bir dakikamı alır. Ya sen?"

"Yukarı gelip üstümü değiştireceğim. Mayom ve havlum yanımda."

* * *

Eşler hiç de Kat'in beklediği gibi değildi. Bazılarının ilginç işleri vardı ve diğerleri, evlenmeden önce yoğun kariyerleri olanlar bile evde çocuklarıyla birlikte olmayı seviyordu.

"İşe geri döndüm," dedi Emma. "Melissa'nın gittiği okulda öğretmenlik yapma fırsatım oldu ve bu fırsatı kaçıramazdım.

"Beni yanlış anlamayın, çocuklarımı seviyorum ama öğretmenliği özledim. Ailem yılın bir bölümünde San Diego'ya taşındı. Torunlarını daha fazla görmek, soğuktan ve kardan uzaklaşmak istediler. Ben şanslıydım. Okul yılı boyunca küçük çocuklarımıza bakmayı kabul ettiler. Annem ve babam yazları evlerine gidiyorlar. Bu hepimiz için iyi oldu."

Diğer eşler de söze katıldı ve aileleri için neyin işe yaradığını nasıl bulduklarını anlattılar.

Eşlerden biri "Hâlâ dedektif olmak istiyor musun?" diye sordu.

"Belki, bir süreliğine. Ama çocuklarım olsaydı, sanırım annem gibi olmak isterdim. Evde kalmak ve ihtiyaç olduğunda yanında olmak. Ablam ve erkek kardeşim doğduktan sonra öğretmenlik kariyerini bıraktı. Biz altı kişiyiz. Cory benim en küçük kardeşim."

"Vay canına. Bu kadar geniş bir ailede büyümek nasıldı?" Kayla sordu.

"Eğlenceli, çılgın, harika ve korkunç," dedi Kat ve sırtıttı. "Kız kardeşim ve ben tek kızlarız."

Cheryl öne doğru eğildi. "Sen ve kardeşlerin için çok eğlenceli bir şeye benziyor. Ailen nasıl?"

"Oldukça iyi bir şekilde hayatta kaldılar." Kat babasının geçirdiği kazayı anlattı. "Ama yakında eve dönecek ve annem sonunda onu yılın bir bölümünde seyahat etmeye ikna etti. Bundan keyif alacaklarına eminim ama kardeşlerim ve ben onların yanımızda olmamasına alışmakta zorlanacağız. Bu yeni bir deneyim olacak."

Sonunda başka konulara geçtiler ve Kat onların konuşmalarından çok etkilendi. Ayrılmak için kalktıklarında ona sarıldılar.

"Önümüzdeki Cumartesi öğle yemeğine gidiyoruz. Neden bize katılmıyorsunuz?" Kayla önerdi. Kat'e restoranın adını söyledi.

"Görevde değilsem çok isterim."

Kayla ona bir telefon numarası verdi. "Çoğu zaman evdeyim. Bana haber verebilirsin."

"Harika." Kat, diğer erkeklerle birlikte sahilde egzersiz yapan kardeşinin yanına gitti.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Yaptım ve kesinlikle aydınlatıcı oldu."

"Güzel, şimdi hastaneye geri dön ve Madison'ın içini rahatlat. Ona nasıl hissettiğini anlat." "Üstümü değiştirmem gerek. Beni eve bırak, sonra kendim giderim."

"Fikrini değiştirecek misin?"

"Hayır. Ne istediğimi biliyorum. Bunun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama annemle babamı görmek bunu netleştirmeme yardımcı oldu."

"Tamam. Seni bıraktıktan sonra eve gidiyorum."

CHAPTER 15

Kat el sallayarak vedalaştı ve Cory'nin arabasıyla gözden kayboluşunu izledi. Kendini dairesine bıraktı ve yeni kilide baktığında gülümsedi. *İlk andan itibaren benimle ilgilenmek istedi. Madison'ın tanıştığım ve çıktığım diğer erkeklerden farklı olduğunu biliyorum. Eski kocama hiç benzemiyor. Ama birbirimizi yeterince uzun zamandır tanıyor muyuz?*

Kıyafetlerini çıkardı ve duşa girdi. Kat kumlardan arınırken ona ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini düşündü. Giyinip arabaya bindiğinde neredeyse sinirden titriyordu. *Ya bana artık ilgilenmediğini söylerse?*

Yol kısa görünüyordu ve derin nefes alıp sakinleşmek için askeri hastanenin otoparkında bir dakika oturdu. *Sanırım bir silahlı çatışmada daha az gergin olurdum.* Bu düşünce onu gülümsetti ama asansöre bindiğinde sinirleri geri geldi.

Madison'ın bandajlarıyla daha önce ilgilenmiş olan hemşire, dördüncü katın kapıları açıldığında asansöre binmek için bekliyordu. Kat'e gülümsedi.

"Sanırım senin geri dönmeni umuyordu. Ne zaman birimiz odaya girse gülümsemesi kayboluyor."

"Bana söylediğin için teşekkürler. Cesaretlendirilmeye ihtiyacım var."

Hemşire asansöre bindiğinde kapıyı tuttu ve şöyle dedi: "Adamınız harika bir av. Eğer onu sen almazsan, bizden biri alabilir." Asansörün kapısı kapandığında hâlâ sırtıyordu.

Kat derin bir nefes aldı ve yavaşça Madison'ın kapısına doğru yürüdü. Boğazı kurumuştı ve öksürdü. Ya şimdi ya hiç diyerek kapıyı itti ve açtı.

Madison yan yatmış, gözleri kapalıydı. Kat yumuşak bir horlama sesi duydu. İçinden bir rahatlama geçti. Bir ertelemesi vardı, kendini toparlamak için zamanı vardı. Kat küçük sandalyeyi onun yatağına yaklaştırdı ve onu incelemek için oturdu. Güçlü bir yüzü vardı, güvendiği bir yüz.

Evliliğini düşündü. Eski kocasının yakışıklılığına ve dalkavukluğuna kapılmıştı. Madison eski kocası kadar yakışıklı ve şık değildi ama güvenebileceğiniz, insanları hayal kırıklığına uğratmayan bir adamın yüzüne sahipti. Ona göre, şimdiye kadar çıktığı en yakışıklı adamdı.

Karısı onun kaçmasına nasıl izin vermişti? Karısının partileri sevdiğini, kendisinin ise sevmediğini ve o dinlenmek istediğinde evde oturmaktan huzursuz olduğunu söylüyordu. Bu yönlerden Madison'la birbirlerine çok benziyorlardı.

Göz kapakları titremeye başladı ve gözlerini açtı. "Ne zamandır burada oturuyorsun?" diye sordu uykulu bir sesle.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Seni huzur içinde uyurken izlemek rahatlatıcı."

"Ne açıdan?"

"Uykunda bile gücünü, iyiliğini görüyorum." "Vay canına,

ne iltifat ama."

"Bugün sahile gittim ve diğer SEAL'lerin eşleriyle konuştum." "Ne söylediler?"

"Pek çok şey. Kocaları ve çocukları hakkında konuştular ve SEAL'lerin yaşam tarzıyla evlendiklerinde hayatın onlar için nasıl değiştiğini anlattılar."

"Peki sen ne düşündün?"

"Ne kadar mutlu olduklarını ve her birinin aile içinde ve dış dünyada kendi yerlerini nasıl bulduklarını fark ettim."

Konuşmayı kesti ve pencerenin dışındaki dolunaya baktı.

"İyileşeceğim ve SEAL ekibime geri döneceğim."

"Biliyorum ve memnunum."

Onun elini tuttu. "Keşke senin için her şeyden vazgeçeceğime söz verebilseydim. Ama yapamam. Bu benim çok büyük bir parçam, benliğim ve takımımı bırakamam."

"Eşlerinizle ve bazı ekip üyelerinizle tanışmadan önce bunu anlayamazdım. Ailelerin hepsi büyük bir takım."

"Şimdi anladın mı?"

"Evet, ve her kadın ailesine bakmanın, kocaları ayrılmak zorunda kaldığında iyi olmanın ve bireysel yaşamlarında değerli bir şeyler bulmanın kendi yolunu buldu."

"Vay canına, bu öğleden sonra çok şey öğrendin."

"Evet, ama eşlerle tanışmadan önce kararımı çoktan vermiştim. Onlarla tanışmak bunu değiştirmede."

Kat parmakları iç içe geçmiş ellerine baktı. Onu tuttuğunda fark etmemişi bile.

"Kariyerinizin olduğunu ve geleceğin Emniyet Müdürü olmak istediğinizi çok iyi anlıyorum. Kararlılığınız için size hayranım."

"Yanılıyorsun."

"Ne hakkında?"

"Şef olmaktan daha çok istediğim bir şey var."

"Gerçekten mi? Seçimlerde aday olacak mısınız?"

Güldü. "Hayır, aptal. En kısa zamanda, beni istesen de istemesen de seninle evlenmek niyetindeyim," diye ekledi gülümseyerek. Madison'ın yüzü solgun ve şok olmuş görünüyordu. "Ama eğer fikrini değiştirdiysen..."

Onu kendine doğru çekti ve sertçe öptü. "Kapa çeneni. Tabii ki seni istiyorum." Yüzü buruştu ve onu bırakmak zorunda kaldı. "Çok uzaklaşma. Elimi tut."

Kat onun dediğini yaptı ve konuşmasını

bekledi. "Kararından kesinlikle emin misin?"

"Evet."

"Güzel, çünkü beni serbest bırakır bırakmaz yüzüklerimizi alıp evleneceğiz."

"Büyük bir düğün olmayacak mı?" diye sordu ve üzgün görünüyormuş gibi yaptı.

"Eğer gerçekten onsuz yapamıyorsan, seni elde etmek için tüm bu karmaşaya katlanacağım."

Sırıttı. "Bunların hepsini ilk seferinde yaşadım. Sonu iyi bitmedi. Birkaç gün izin isteyip Las Vegas'a kaçmaya ne dersin? Oraya hiç gitmedim."

"Ciddi misin sen? Benim de aklıma aynı fikir geldi ama önerirsem bana vuracağını düşündüm. Balayımız için düşündüğüm bir fikir daha var. Dağlarda bir kulübe kiralayıp sevişmekten ve gücümüzü korumak için ara sıra yemek yemekten başka bir şey yapmayabiliriz."

Kat seçenekleri tartıyormuş gibi ellerini uzattı. "Bir sürü insanın olduğu Vegas ya da tek başına sessiz bir kulübe. Birkaç günlüğüne sadece bana katlanabilir misin?"

"Birkaç gün mü? Tatlım, bir haftalığına gidiyoruz, sonra da birkaç günlüğüne ailemi ziyaret edeceğiz. Yeterince iznim var. Son iki yıldır babam hastalandığı zamanlar dışında pek izin almadım."

"O zaman kaptanına nerede olacağımızı söyle, ben de aileme söyleyeyim. Onların şahitliğinde adliyeye gider ve evleniriz."

"Kulağa harika geliyor." Parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Beni gönderdiğinde kendime acımadığını söylemeye çalıştım ama acıttı. Cory'den de tanık olmasını istemeliyiz. Mutlu sonumuza olan inancını hiç kaybetmedi."

"Ona evlenmesi ve bana daha fazla yeğen vermesi gerektiğini söyledim. O da bana aynısını yapmam için meydan okudu."

"O daha genç. Ona yıpranmış yaşlı bir SEAL olması için zaman ver, o zaman yola gelecektir." "Ah, demek seni böyle elde ettim."

"Tam olarak öyle demek istemedim."

"Sen yıpranmış yaşlı bir SEAL değilsin. Hayatının baharındasın. Seni tam zamanında yakaladım." Onu kendine çekti ve öptü. "Bu kararından asla pişman olmayacağını göreceğim."

"Ben de senin için aynısını yapacağım."

"Yarın beni buradan çıkardıklarında ilk gitmemiz gereken bir yer var. Bütün çiftler yüzüklerini aynı yerden aldı. Komik yaşlı bir adamın olduğu küçük bir kuyumcu dükkânı. Ona inanmak istemeyeceksiniz ama oldukça zeki biri."

"Bekleyemem. Bu gece burada uyuyacağım ve doktorun yarın seni taburcu etmesini sağlayacağım."

* * *

Madison serbest bırakıldığında, Yüzbaşı Buchanan'dan yol tarifini aldıktan sonra kuyumcuya gittiler. Arkadaşına ve komutanına iyi haberi vermiş ama bunu kendisine saklamasını söylemişti ve Madison düğün ve balayı için izin almıştı.

Dükkâna girdiklerinde zil çaldı. Dükkânın bir tarafındaki perdelerin arasından yaşlı bir adam çıktı ve gülümsedi.

"Grubunuzdaki son kişi sizsiniz. Sizinle tanışmak için burada olamayacağımı düşünmüştüm. Ve bu da senin güzel hanımın. Cesur bir hanımefendi. Gazetede hakkınızda yazılanları okudum, Dedektif Cafferty."

Kat gülümsedi. "Ben de sizin hakkınızda bir şeyler duydum. Onun grubu hakkında çok şey biliyor gibisiniz," diyerek Madison'a doğru başını salladı, "ama yüzüklerini sizin dükkânınızdan aldıklarından beri sadece iyi şeyler oldu."

"Doğru, ama zor zamanlar olacak. Herkesin vardır. Yalnızca bunların bizi daha güçlü kılan sınanmış zamanlar olduğunu unutmayın."

"Nişanlınız ve sizin için özel bir yüzük takımım var." Gizemli yaşlı adam tezgâhın altından bir kutu çıkardı ve açtı. "Hediye olarak sunulduğunda, törende yüzükleri değiştirirken ikinizin de yapacağı gibi, yüzüklerin iyileştirici özellikleri olduğu ve takan kişiye sihirli koruma güçleri getirdiği söylenir. Ayrıca güç ve nüfuz da aşılayabilirler. Bunlar parlak, ıhlamur yeşili peridotlar."

"Çok güzeller, özellikle de ana taşı çevreleyen elmaslarla," dedi Kat. "Sade, ince alyansı beğendim. Göz kamaştırıcı nişan yüzüğünden uzaklaşmıyor ve işte takmam için daha uygun olacak. Ama pahalı olmalı."

"Merak etmeyin. Ödeyebileceğinden fazla değil," diye güvence verdi kuyumcu. Hâlâ kuşkulu görünen Madison'a döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence neredeyse parlak yeşil gözlerin kadar muhteşem."

"Sizin için efendim," dedi kuyumcu. "Bu altın bantta iki küçük peridot taşı ve her iki yanında küçük birer elmas var.

"Takım arkadaşlarımın giydiklerine çok benziyor. Bunların hepsi ne kadar?"

Takım arkadaşlarından duymuş olduğu gibi, fiyat olması gerekenden daha düşüktü, ancak kuyumcu yüzükleri yıllar sonra iade etmekten bahsetti.

Madison, "Diğerleri bana bunu açıkladı," dedi.

Yaşlı adam memnuniyetle gülümsedi. "O zaman bunları senin için paketleyeyim."

Madison yüzüklerin parasını ödedi. Kapıdan çıkmak üzereydiler ki kuyumcu arkalarından seslendi: "Çok çocuğunuz ve uzun bir ömrünüz olacak."

Kat kaşlarını çatarak döndü. "Üçten fazla değil." Kuyumcu sadece gülümsedi ve el salladı.

Arabaya bindiklerinde Kat, "Üzerimize tılsım gibi bir şey takmış," dedi.

Madison güldü.

"Üç çocuktan sonra kendi yatak odam olacak," diye onu uyardı ve pencereye yaklaştı.

Onu kendine doğru çekti. "Bana direnebileceğini düşünüyor musun?"

"Deneyeceğim," ama sözleri zayıf çıktı. "Belki o zamana kadar birbirimizden bıkmış oluruz."

Madison arabayı vitese taktı ve kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu asla olmayacak," diyerek kaldırımından uzaklaştı.

* * *

Adliyede, evlilik cüzdanları ellerinde, yargıcın ofisine doğru ilerlediler. Madison kapının önünde durdu ve Kat'e baktı.

"Burada sadece annen, baban ve Cory'nin bizimle olmasından pişmanlık duymayacağına emin misin? Annem ve babam gelemeyi ama onları ziyaret edeceğiz."

"Onlar bizim şahitlerimiz olabilir. Gerisini olaydan sonra sürpriz yaparız."

Kapıyı açtıklarında yargıç ayağa kalktı. "Benimle gelin. Ofisimde düğün yapılmasından her zaman hoşlanmamışımdır. Doğru gelmiyor." Onları koridordan geçirdi ve konferans odası dediği bir yere götürdü. İçeri girdiğinde kapıda durdular ve şok içinde bakakaldılar. Yüzbaşı Buchanan ve karısı, Madison'ın takım arkadaşları, onların eşleri ve Kat'in ailesi odayı doldurmuştu.

Hepsi "Sürpriz!" diye bağırdı.

"Anne, bütün bu insanlara söyledin mi?"

"Evet. Ve Cody takımına söyledi, Madison."

Yüzbaşı Buchanan güldü. "Bunu kaçıracağımızı düşünmediniz, değil mi? Ekibimizin evlenmeyi bekleyen son üyesi."

"Daha önce evlendim."

"Evet, ama bunu bir sır olarak saklamayı başardınız ve işe yaramadı. Bizim hayır dualarımızı almalısın ve bu seferki mutlu ve müreffeh olacak," dedi Kaptan ve herkes başını sallayarak onayladı.

Kat, annesinin evleneceklerini söylediğinde ona verdiği tek süslü elbisesine baktı. Beyaz elbise

onun kişiliğiyle uyumluydu, gösterişsiz ve zarıftı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi annesi.

Madison da "Öyle," diye ekledi.

"Hadi şu düğünü başlatalım," dedi yargıç ama gülümsüyordu.

Kat'in daha sonra hatırladığı tek şey yeminleri ve yeni kocasının yüzünde parlayan aşktı. "Seni sonsuza dek ve ötesinde seveceğim ve değer vereceğim" diye fısıldadı.

Gözlerine yaşlar dolduğunda, onları öpüp uzaklaştırdı.

"Pekâlâ," dedi Scott. "Hadi eve gidelim. Annem düğün yemeğini hazırladı ve ben de o güzel düğün pastasından bir parça istiyorum."

Arabaya bindiklerinde Kat ona sımsıkı sarıldı. "Ailemdeki hiç kimsenin sessiz, küçük bir düğün yapmayacağını bilmeliydim."

"Umarım beğenmişsinizdir. Ben

bayıldım." Ona baktı. "Neden?"

"Artık kendimi gerçekten ailenin bir parçasıymışım gibi hissediyorum."

"Buna sevindim. Eğer beni terk etmeye kalkarsan, kardeşlerim seni domuz bağıyla bağlar ve geri getirirler." "Hareket edebildiğim sürece, sana giden yolu bulacağım."

"Pekâlâ, bu kadar tatlı konuşma yeter. Acıkmaya başladım."

Madison kıkırdadı ve arabayı çalıştırdı. "İşte bu da karımın pratik yönü."

EPILOGUE

Bir Yıl Sonra

Madison elini tutup alnını silerken bir acı daha duydu. "Yemin ederim bir sürü çocuğumuz olmayacak," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Annen her seferinde daha kolay olduğunu söyledi." "Sana vurmamı mı istiyorsun?"

"Seni mutlu edecekse yap."

"Çok cana yakınsın. Şu haline bak, rahatlamışsın ve gülümsüyorsun.

Gülümseme." Madison karısına itaat etmeye çalışarak dudağını ısırıldı.

"Annemi içeri gönder. Çok yakışıklısın ve yeterince endişeli değilsin."

Güldü. "Çok mu yakışıklıyım? Daha önce kimse bana bunu söylememişti." "Çık dışarı ve annemi içeri gönder, o çok daha anlayışlı olacaktır."

"Ben gidiyorum." Önce alnını, sonra dudaklarını öptü. Eliyle karnını ovdu ve sonra bebeğin hareket ettiği bölgeyi öptü. "İkinizi de seviyorum. Acele et ve doğ, küçük bücür. Annen ikimize de kızıyor."

"Oğlumuz kızgın değilim, sadece babasına kızgınım. Annemi getir." "Peki, Prenses. Emrettiğiniz gibi yapacağım."

Adam odadan çıkarken kadının gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördü.

Cafferty'ler ve ailesiyle dolu olan bekleme odasına ulaştığında, kayınvalidesi sempatik bir şekilde sırtını sıvazladı.

"Seni istiyor," dedi ona. "Karım şu anda bana kızgın." Gavin, "Hepsi öyle olur," dedi. Scott başını salladı.

Cody, "Sanırım evlenmeyi düşünmeden önce çok yaşlanmış olacağım," dedi.

"Katılıyorum." Lloyd Gavin ve Scott'a baktı. "Siz ikiniz çok cesurdunuz."

"Hah," dedi Deirdre'nin kocası. "Eşlerimiz çocuk doğurduğunda hepimizin yerlerde sürünüp terlediğimizi hatırlıyorum. Madison birkaçımız kadar kötü değil."

"Bunu duyduğuma sevindim, ama Cafferty Anne, eğer oraya girmezsen gelip seni alabilir ve yol boyunca küfredebilir."

Bayan Cafferty başını salladı. "Tüm o küfürleri erkek kardeşlerinden ve polis teşkilatındaki arkadaşlarından öğrendi."

On dakika sonra Madison'ın karısının odasına gelmesini söylediler. Hemşire, "Doğum için hazır ve ikinizin de babanıza hediye vermek istediğinizi biliyorum," dedi.

Doğum odasına koştu ve Kat'in elini tuttu. "Yakında," dedi, "oğlumuzun elini tutacağız. Çok heyecanlıyım."

"Korkmuyor musun?"

"Hiç sanmıyorum. Annem altı tane doğurdu ve hayatta kaldı."

Madison bir açıklama yapmaya başladı ve bunun için uygun bir zaman olmadığına karar verdi.

Yedi kiloluk, üç onsluk oğulları hızla dışarı çıktı. Hemşireler yeni doğmuş bebeği Madison'a verdiler. Bebek bir an için gözlerini açtı ve kırpıştırdı.

"Sanırım senin güzel yeşil gözlerine sahip olabilir,

Kat." "Göz rengi değişebilir," dedi bir hemşire.

Kat bebeklerini kucağına aldı. Bu kez gözlerini daha uzun süre açtı.

"Koyu yeşiller. Annem benimkilerin de aynı şekilde olduğunu söyledi. Yakın ailemizdeki tek yeşil gözlü kişi benim." Madison'a gülümsedi. "İçinde biraz İrlandalı olmalı ve atalarımız bizi kutsuyor."

* * *

Bir ay sonra Kat, oğullarını kucağına alan kocasına gülümsedi. "Onu eski bir profesyonel gibi idare ediyorsun. Eminim annelerimizin ilk haftadan sonra gitmesinin tek nedeni budur, senin ne kadar iyi olduğunu görmek."

"Bebeklerin neye ihtiyaç duydukları ve onlara nasıl davranılması gerektiği hakkında bir kitap aldım." "Okuduğunu hiç görmedim."

"Sen etrafımdayken bunu sakladım. Benimle dalga geçeceğini, sonra da takıma söyleyeceğini ve bunu asla unutamayacağımı biliyordum. Zaten çok okuduğum için bana Profesör demeyi seviyorlar."

"Asla söylemeyeceğim. Ne yapacağını bilen bir kocaya sahip olmak çok güzel. Kitabınızı okumalıyım." "Hayır, sen doğal, güzel bir annesin. Cody Madison Carney'nin sana nasıl baktığına bir bak. Sana tapıyor.

sen zaten. Al, onu bir süre sen tut."

Kat oğluna gülümsedi ve ekledi, "Evet, ergenlik çağına gelene kadar bana tapacak."

"Aramızda kalsın, çocuklarımızın yaramazlık yapma şansı olmayacak."

"Unutmayın, babam polis şefiydi ve biz ondan korkmazdık. Yaramazlık yapacaklar ama bence çocuklarımız onları yakalamak için ne kadar çok numara bildiğimize şaşıracaklar."

"Çoğul konuşuyorsun. Büyük bir aileniz olmasından memnun musunuz?" "Üç büyüktür."

"Dört daha büyük, iki erkek ve iki kız."

"Çocuklarımızın cinsiyetlerini mi belirliyorsun?" "Bunu evrene açıklamamalıydım."

"Hayır, çünkü şimdi muhtemelen geri kalan tüm kızlara sahip olacağız."

Madison eğilip onu ve oğullarını öptü. "Seni, onu ve sahip olduğumuz diğer herkesi seviyorum. Hayatımı pek çok açıdan daha iyi bir hale getirdin. Neden ağlıyorsun?" "Çünkü seni ve onu çok seviyorum. Bir sulama kabına dönüştüm."

"Merak etme, kitap bunun geçeceğini ve eski huysuz haline döneceğini söylüyor."

"O kitap şimdi elimde olsaydı, sana fırlatırdım."

Gülüşerek birbirlerine ve oğullarına sarıldılar. Güneş ışığı odanın içinde parlıyor ve onları sıcak bir ışıltıyla kaplıyordu.

Son

Özel Kuvvetler: Alfa Operasyonu:

SEAL'in Sürpriz Bebeği

SEAL'in Sürpriz Gelini

SEAL'in Sürpriz İkizi

SEAL'in Sürpriz Görevi

SEAL'in Sürpriz Evliliği

SEAL'in Sürpriz Eşi SEAL'in

Sürpriz Kurtarışı

Diğerleri:

Merak Uyandıran

Sahtekar Israrcı Talip

Rouge Talip

Savaşçı Talip

Amerikalı Talip Soylu

Talip

Kont'un Yılmayan Gelini

Dük'ün Beklenmedik Gelini

Dük'ün Kör Ayartması

Kumtaşları Hayalet Sırlar

Marki'yi Büyülemek

ABOUT THE AUTHOR

Florida'da doğan Rachel McNeely'nin ilk hayalleri arasında bir film yıldızı olmak da vardı. Tabii ki bu gerçekleşmedi. Daha sonra, büyüleyici hikayelerle dolu gündüz düşlerine daldı. Kağıda dökmeye başladığında arkadaşları onun bu hikayeleri kendilerine okumasına katlanmak zorunda kaldı.

Evlilik, çocuklar ve üniversiteye geri dönmek için hayatında bazı sapmalar oldu. Ancak, hevesli bir okuyucu olmaya ve bir kitabının yayınlanacağı günün hayalini kurmaya devam etti. Çocukları büyüdüğünde ve yazacak zamanı olduğunda, bir yazar grubuna katıldı ve yazma ve yayınlama hayalleri gerçek oldu.

Bu hayran kurgu dünyasında burada listelenenden çok daha fazla kitap var, güncel bir liste için www.AcesPress.com adresine gidin

*Amazon sayfamızı şu adresten de ziyaret edebilirsiniz:
<http://www.amazon.com/author/operationalpha>*

Özel Kuvvetler: Operation Alpha World

Christie Adams: [Charity's Heart](#)

Denise Agnew: [Dangerous to Hold](#)

Shauna Allen: [Aubrey'i Uyandırmak](#)

Brynne Asher: [Blackburn](#)

Linzi Baxter: [Unlocking Dreams](#)

Jennifer Becker: [Hiding Catherine](#)

Alice Bello: [Shadowing Milly](#)

Heather Blair: [Kurtar Beni](#)

Anna Blakely: [Gracelynn](#) Amy

Briggs'i [Kurtarmak](#): Sarah

Julia Bright'ı [Kurtarmak](#):

[Lorelei'ı Kurtarmak](#)

Victoria Bright: [Vahşi Hayatta](#)

[Kalmak](#) Cara Carnes: [Mari'yi](#)

[Korumak](#) Kendra Mei Chailyn:

[Canavar](#)

Melissa Kay Clarke: [Annabeth'i](#)

[Kurtarmak](#) Samantha A. Cole: [Handling](#)

[Haven](#)

Sue Coletta: Melissa

Combs [hacklendi](#):

[Gallant](#)

Anne Conley: [Misty için Kefaret](#)

KaLyn Cooper: [Melina'yı](#)

[Kurtarmak](#) Liz Crowe: [Mariah'yı](#)

[İşaretlemek](#)

Sarah Curtis: [İhtimalleri Güvence](#)

[Altına Almak](#) Jordan Dane: [Avery](#)

[için Kefaret](#) Tarina Deaton:

[Kayıpta Bulunan](#) KL Donn:

[Çözülen Aşk](#)

Riley Edwards: [Olivia'yı koruyor](#)

PJ Fiala: [Sophie'yi savunuyor](#)

Nicole Flockton: [Maria'yı](#)

[korumak](#) Michele Gwynn:

[Emma'yı kurtarmak](#) Casey

Hagen: [Nebraska'yı korumak](#) EM

Hayes: Ashleigh için kumar
oyynamak Desiree Holt: Maddie'yi
Korumak Kathy Ivan: Sarah'yı
Kurtarmak
Jesse Jacobson: Onuru Korumak
Silver James: Ay'ı Kurtarmak
Becca Jameson: Sofia'yı
Kurtarmak

Kate Kinsley: Ava'yı Korumak
Heather Long: Arizona'nın
Güvenliğini Sağlamak Gennita
Low: Koruma Yok
Kirsten Lynn: Jesse Margaret
Madigan için Güçlerimizi
Birleştiriyoruz: Kimberly McGath'e
göre çok daha iyi: Selef
Rachel McNeely: SEAL'in Sürpriz Bebeği KD
Michaels: Laura'yı Kurtarmak
Wren Michaels: Tilki ve Tazı Kat
Mizera: Bobbi'yi Korumak
Mary B Moore: Güç Koruması
LeTeisha Newton: Kelebeği Korumak
Angela Nicole: Donna'yı Korumak MJ
Nightingale: Güzelliği Korumak Sarah
O'Rourke: Özgürlüğü Kurtarmak
Victoria Paige: Izabel Anne L. Parks'ı
geri almak: Mason
Debra Parmley: Pippa Lainey
Reese'i korumak: New York'u
Korumak
TL Reeve ve Michele Ryan: Mateo'nun
çıkarılması Elena M. Reyes: Ava'yı Tutmak
Angela Rush: Charlotte
Rose Smith: Saving
Satin
Jenika Snow: Lily Lynn St.
James'i koruyor: SEAL'in
Spitfire'ı Dee Stewart: Conner
Harley Stone: Rescuing Mercy
Jen Talty: Burning Desire
Megan Vernon Bizi Koruyor

Polis ve İtfaiye: Alfa Dünyası

Operasyonu Freya Barker: Burning
for Autumn KaLyn Cooper: Gwen
Aspen Drake için Adalet: Emma
Deannandra Hall için Barınma Sharla
için Barınak
Barb Han: Kace
CM Steele: Umudu Korumak
Reina Torres: Sloane için
Adalet Stacey Wilk: Sahne

Bildiğiniz gibi, bu kitap Susan Stoker'ın kitaplarından en az bir karakter içeriyordu. Daha fazlasına göz atmak için aşağıya bakın.

Koruma Mührü: Miras Serisi

Caite'in Güvenliğini
Sağlamak Brenae'nin
Güvenliğini Sağlamak
(roman)

Sidney'i
güvence altına
almak Piper'ı
güvence altına
almak Zoey'i
güvence altına
almak
Securing Avery (Mayıs
2020) Securing Kalee
(Eylül 2020)

Delta Team Two Serisi

Kalkan Gillian (Nisan 2020)
Kalkan Kinley (Ağustos
2020) Kalkan Aspen (Ekim
2020) Kalkan Riley (TBA)
Kalkan Devyn (TBA) Kalkan
Ember (TBA) Kalkan Sierra
(TBA)

Delta Force Kahramanları

Serisi Rayne'i Kurtarmak
(ÜCRETSİZ!) Aimee'yi
Kurtarmak (novella) Emily'yi
Kurtarmak
Harley'i Kurtarmak
Emily ile Evlenmek
(roman) Kassie'yi
Kurtarmak Bryn'i
Kurtarmak
Casey'yi Kurtarmak
Sadie'yi Kurtarmak
(roman) Wendy'yi
Kurtarmak Mary'yi
Kurtarmak

Macie'yi Kurtarmak (Novella)

Onur Rozeti: Teksas Kahramanları Serisi

Mackenzie için Adalet

(ÜCRETSİZ!) Mickie

için Adalet Corrie için

Adalet

Laine için Adalet (novella)

Elizabeth için Sığınak

Boone için Adalet

Adeline için Barınak

Sophie için Barınak
Erin için Adalet
Milena için Adalet
Blythe için Barınak
Umut için Adalet
Quinn için Barınak
Koren için Barınak
Penelope için
Barınak

Koruma Mührü Serisi

Caroline'ı Korumak
(ÜCRETSİZ!) Alabama'yı
Korumak Fiona'yı Korumak
Caroline ile Evlenmek
(roman) Yazı Korumak
Cheyenne'i Korumak
Jessyka'yı Korumak Julie'yi
Korumak (roman) Melody'yi
Korumak Geleceği Korumak
Kiera'yı Korumak (roman)
Alabama'nın Çocuklarını Korumak
(roman) Dakota'yı Korumak

New York Times, *USA Today* ve *Wall Street Journal* Çok Satan Yazarı Susan Stoker, yaşadığı Tennessee eyaleti kadar büyük bir kalbe sahip, ancak bu tam Amerikalı kız aynı zamanda son on dört yılını Missouri, California, Colorado, Indiana ve Texas'ta yaşayarak geçirdi. Emekli bir ordu mensubuyla evli ve şimdi *onu* ülkenin dört bir yanında takip ediyor.

www.stokeraces.com
www.AcesPress.com
susan@stokeraces.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.